

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 14

4 de maig de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 10, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre els equipaments socials de Reus (Baix Camp) (tram. 310-00049/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la desocupació i la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 310-00051/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre els equipaments per a la gent gran a Barcelona (tram. 310-00054/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les línies d'actuació per a consolidar el bon moment del cinema català (tram. 310-00055/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les mesures de suport al finançament de les empreses impulsades per l'Institut Català de Finances (tram. 310-00056/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les relacions exteriors de la Generalitat (tram. 310-00050/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la qualitat de l'ensenyament públic (tram. 310-00052/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el vessament d'aigua contaminada a l'embornal de l'edifici de contenció de la central nuclear d'Ascó (tram. 310-00053/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les persones que perdran el lloc de treball en el sistema sanitari el 2011 (tram. 310-00057/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la vigència del marc d'acord de la VIII legislatura en matèria de polítiques educatives (tram. 310-00058/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la data de presentació dels pressupostos de la Generalitat i sobre el compliment de les mocions aprovades pel Parlament (tram. 317-00032/09) p. 14

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la deslocalització d'empreses
i la política industrial del Govern (tram. 317-00034/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a lluitar contra la desocupació (tram. 317-00035/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els instruments del Govern
per a combatre la desocupació (tram. 317-00033/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Pla de govern 2011-2014
per a la preservació dels models sanitari i educatiu (tram. 317-00037/09) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Pla de govern 2011-2014 per a la reactivació
econòmica i el manteniment de l'estat del benestar (tram. 317-00036/09) p. 21

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 22

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi d'un nou model de finançament basat
en el concert econòmic (tram. 252-00002/09) p. 22

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2010 (tram. 360-00002/09) p. 28

Projecte de llei

de modificació parcial de la Llei 1/2009, del 12 de febrer, de l'Autoritat
Catalana de la Competència (tram. 200-00002/09) p. 45

Proposició de llei

del contracte d'integració de les persones nouvingudes a Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00027/09) p. 51

Proposició de llei

per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones
i homes (debat de totalitat) (tram. 202-00028/09) p. 62

Interpel·lació

al Govern sobre el dèficit previst per als anys 2012, 2013 i 2014 (tram. 300-00047/09) (retirada) p. 71

Interpel·lació

al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes
en el servei públic de salut (tram. 300-00041/09) p. 71

Interpel·lació

al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari (tram. 300-00045/09) p. 76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment
del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat
en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de
documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 10.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2010 (tram. 360-00002/09). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (Informe: BOPC 31, 3).
4. Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 1/2009, del 12 de febrer, de l'Autoritat Catalana de la Competència (tram. 200-00002/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC 62, 5).
5. Proposició de llei del contracte d'integració de les persones nouvingudes a Catalunya (tram. 202-00027/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 37, 15.)
6. Proposició de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (tram. 202-00028/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 37, 17.)
7. Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació del personal de la funció pública (tram. 300-00042/09). Mercè Civit Illa, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut (tram. 300-00041/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari (tram. 300-00045/09). Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i l'estat de les finances públiques (tram. 300-00043/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el dèficit previst per als anys 2012, 2013 i 2014 (tram. 300-00047/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les retallades en serveis socials i en equipaments (tram. 300-00044/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als municipis (tram. 300-00046/09). Pere Calbó i Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la violència masclista (tram. 300-00048/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 302-00026/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de la salut (tram. 302-00027/09). Laia Ortiz Castellví, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la liquiditat i el finançament dels ens locals (tram. 302-00028/09). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atur i les polítiques d'ocupació (tram. 302-00029/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la prostitució (tram. 302-00030/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de la salut (tram. 302-00031/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures d'estímul econòmic, de creació d'ocupació i de suport a emprenedors i a autònoms (tram. 302-00032/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, iniciarem la sessió plenària.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta

al Govern sobre els equipaments socials de Reus (Baix Camp) (tram. 310-00049/09)

La primera pregunta, a respondre oralment en el Ple, és sobre els equipaments socials de Reus; la formula la il·lustre senyora Alícia Alegret, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Alícia Alegret Martí

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, Reus en aquests moments hauria de tenir 221 noves places de residència per a gent gran i 66 de centre de dia, si s'hagués habilitat una nova residència tancada, un nou CAPI, tancat però inaugurat, i un segon CAPI on es va posar la primera pedra i no massa cosa més; més de 23 milions d'euros invertits en edificis nous, però no estrenats: edificis buits. A més, se'ns va anunciar un conveni –una declaració d'intencions de l'an-

terior Govern— per fer una nova residència a l'edifici del vell hospital amb una capacitat de 180 noves places residencials i 30 centres de dia.

Nosaltres no creiem que aquesta sigui una situació ni normal ni desitjable per a la nostra ciutat, i voldríem saber quan té previst habilitar, concertar aquestes places residencials de la ciutat de Reus; si tenen algun tipus d'actuació prevista per a la residència actual d'assistir la sisena planta i habilitar la setena, i si la conselleria pensa impulsar el projecte de la residència i centre de dia a l'edifici de l'antic hospital de Reus, un edifici en el centre que està tancat i s'està malament dia a dia.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Benestar i Família, senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, des del Departament de Benestar Social i Família, tenim, en aquests moments, la residència de l'avinguda del Segle XX que funciona, amb 112 places, i estem treballant per la concertació de les places fetes des de l'Ajuntament de Reus; i, per una altra banda, també s'està amb la licitació de tot el que és l'equipament de la residència Roger de Llúria, construïda per la Generalitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alegret.

Alicia Alegret Martí

Senyor conseller, sabem que són projectes heretats, però que, ara, vostè n'és el responsable. Les famílies amb gent gran no estan sent ateses no per manca d'inversió, no per manca d'equipament, sinó per manca de decisió política. S'han invertit més de 20 milions d'euros en equipaments per arribar a la ràtio del 5 per cent i romanen tancats. Hem de pensar que s'han malbaratat aquests diners? No volem pensar-ho. Li demanem, a més, que habiliti la setena planta de l'actual residència, la de l'avinguda del Segle XX, per donar cobertura a 21 places noves amb poca inversió. Seria el més lògic. Li demanem responsabilitat i coherència davant els nous equipaments.

Si tenim les residències construïdes, no creu que la pitjor retallada és no posar-les en funcionament? És la seva responsabilitat des de fa cinc mesos. Sigui exemple en aquest Govern de retallades lineals, i vostè pot triar també ser el conseller de les retallades o el de les decisions. Prengui decisions i habiliti aquests nous espais perquè donin servei. Són necessitats reals del territori. Atengui les necessitats d'aquesta gent gran de Reus i del Baix Camp que pateixen llargues llistes d'espera i veuen edificis fets, però que no els poden ocupar, no els poden habilitar.

No hereti, també, la inèrcia del tripartit: actui i prioritzi. Li demanem, si us plau, des del territori, que actui i que prioritzi. Doni'ns resposta concreta.

Té equipaments construïts, la col·laboració del Grup Sagessa, té suport de fundacions privades que també estarien disposades a una gestió mixta en el cas que la Generalitat, que la seva conselleria, no hi arribés. S'ha ofert a la gestió, sobretot, Sagessa, per si vostès no hi arriben.

Què està esperant la conselleria per posar en funcionament aquests equipaments?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, la residència de l'avinguda del Segle XX, el que va acordar l'anterior Govern és tancar-la. Nosaltres estem estudiant que es pugui mantenir. Ho diu així el conveni signat entre l'ajuntament i el departament. I, precisament, nosaltres el que estem estudiant és mantenir-la, perquè, a més, aquest edifici és propietat de la Tresoreria de la Seguretat Social i, si el tanquem, el perdriem. Per tant, estem treballant per poder-la mantenir i, en aquests moments, té 112 places. Les habitacions de les plantes de dalt..., de la manera que estan no hi poden haver persones amb gran dependència, perquè no reuneixen les condicions.

La residència Roger de Llúria, sap per què no està oberta? Doncs, perquè no té llits, perquè encara no té tot el que és el mobiliari i tot l'equipament. I el que estem fent és licitant aquest mobiliari i aquest equipament. La residència..., en allò que sí que vostè té raó és que està acabada des de l'octubre de l'any passat, i nosaltres, quan vam començar, ens vam trobar que s'havia iniciat el que és el concurs del mobiliari, i ara s'ha resolt, i el que falta és que l'entreguin i el posin, i s'obrirà immediatament.

Després, tenim..., quan vostè parla de poques places, també, dir que a Reus hi ha 474 places concertades que estan funcionant, que són en residències privades concertades, a més a més de les 112 que són pròpies de la Generalitat de Catalunya.

I, després, pel que fa a les tres residències que està impulsant l'ajuntament, ja hem parlat, precisament, de la concertació d'aquestes places.

Per tant, dins del darrer trimestre d'aquest any, hi ha haurà una part concertada, la que tingui acabada l'ajuntament, i estarà en marxa la residència de Roger de Llúria, i volem mantenir, malgrat el que diu el conveni, la de Segle XX.

Per tant, ens sembla que és una aposta perquè hi hagi places a Reus i que hi hagi una bona assistència i un bon servei a les persones grans amb situació de dependència. I, per tant, s'està actuant amb tota la diligència perquè el termini d'un concurs és el que és, i, per tant...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social i Família

...no podem anar més ràpids.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre la desocupació i la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre la desocupació i la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 310-00051/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, divendres passat coneixíem com l'atur a Catalunya es troba en el punt més alt de la nostra història. En l'últim trimestre, Catalunya ha estat la segona comunitat autònoma, només per sota d'Andalusia, on més ha pujat l'atur. L'atur a Catalunya ja supera el 19 per cent de la població activa: avui, 727.600 catalans i catalanes que ho volen i no poden treballar.

Davant tot això, senyor conseller, com valora que 40.900 catalans i catalanes hagin passat a engreixar les llistes de l'atur des que vostè és conseller i el senyor Artur Mas és president de la Generalitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, el Govern està posant les bases per al redreçament econòmic de Catalunya i, per tant, per a l'alt creixement i la reducció de l'atur.

Ara, jo li demanaria una mica més de..., que sigui una mica més honest, intel·lectualment parlant: acaben de sortir les darreres xifres d'atur registrat a Catalunya. Escolti, s'han reduït, quasi, en deu mil persones que estaven en atur i, ara, no ho estan, al llarg de l'abril.

Però l'informo, perquè veig que no està informat, que s'ha reduït l'atur registrat a Catalunya durant el mes d'abril a la demarcació de Barcelona, s'ha reduït a la demarcació de Girona, s'ha reduït a la demarcació de Lleida i s'ha reduït a la demarcació de Tarragona.

Durant el mes d'abril, l'atur registrat a Catalunya mostra que s'ha reduït l'atur entre els homes i entre les dones. S'ha reduït l'atur registrat durant el mes d'abril a Catalunya entre els joves menors de vint-i-cinc anys i entre els adults més grans de vint-i-cinc anys. Durant el mes d'abril, les xifres d'atur registrat mostren que s'ha reduït l'atur en el sector de l'agricultura, a la indústria, a la construcció, als serveis i a les persones sense ocupació anterior.

Jo li demano, per tant, una mica més d'honestat.

Si vostè estigués aquí, potser, ara, estaria llançant coets... (*veus de fons*), jo només li asseguro que em seguiré esforçant per reduir la taxa d'atur a Catalunya en els propers mesos i anys.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Sí. Senyor conseller, quan l'escolto, quan escolto la seva resposta, s'assimila molt a les reaccions que tenen el senyor Zapatero i la senyora Salgado davant cada nova xifra de l'atur que es coneix en el conjunt d'Espanya.

Miri, efectivament que l'atur registrat ha disminuït, només faltaria que per Setmana Santa l'ocupació no millorés. Però, amb vostè de conseller, amb l'atur registrat només..., l'atur ha augmentat en 38.868 persones.

Senyor conseller, vostè creu que ha fet tot el possible, de debò, perquè aquestes quaranta mil persones, aproximadament, hagin passat a l'atur des que vostè és conseller?

Per al Partit Popular de Catalunya, no només és inacceptable aquesta xifra, que també, sinó, sobretot, la inacció, la paràlisi i l'abandonament que fa aquest Govern dels més de set-cents mil catalans i catalanes que ho volen i no poden treballar. I l'exemple més evident és que, després de quatre mesos de govern, les polítiques actives d'ocupació estan pitjor: s'han paralitzat cursos de formació per a aturats i no s'ha establert cap pla de xoc ni cap mesura concreta per lluitar contra l'atur juvenil i contra l'atur que afecta les persones majors de quaranta-cinc anys; tampoc s'ha portat a terme, per part d'aquest Govern, en aquest Parlament, cap iniciativa a favor d'emprenedors, autònoms i petites i mitjanes empreses.

Vostè, senyor Mena, pensa que, deixant passar el temps, el problema escamparà, però la realitat és que, avui, cent vint dies després d'haver entrat al Govern, Catalunya està pitjor de com se la van trobar: amb més atur, amb més empreses que han tancat i amb més empreses afectades per un expedient de regulació d'ocupació.

Senyor conseller, on està «la llum al final del túnel» que prometia el senyor Artur Mas en campanya electoral? Jo no la veig i crec que tampoc la veuen els 727.600 catalans i catalanes que ho volen i no poden treballar.

Per tant, senyor conseller, no perdi el temps amb grans anuncis i posi's a treballar, perquè cada minut que passa sense mesures per lluitar contra l'atur és un minut més de desesperació dels més de set-cents mil catalans que ho volen i no poden treballar. *(Veus de fons.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, li seguiré proporcionant informació de què no disposa.

Hem demanat, a iniciativa pròpia, una compareixença a la Comissió d'Empresa i Ocupació on explicarem, a iniciativa pròpia, tot el que estem fent, i, molt particularment, la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya per passar de polítiques passives a polítiques actives, per millorar..., no només redreçar l'economia –fer bullir l'olla–, sinó millorar l'ocupabilitat. Això vol dir: diagnosi, orientació, acompanyament, itineraris d'inserció laboral personalitzats –per millorar les competències de la gent–, un nou sistema, que ja està endegat, d'orientació, capacitat i formació professional i integració dels diferents subsistemes. Tenim un nou sistema orientat a la demanda de les empreses, amb formació dual i en alternança. I tenim, també, una cartera de serveis, adreçada a les empreses, que incorpora flexibilitat interna en comptes de flexibilitat externa; és a dir, ajusts per acomiadaments.

El president de la Comissió d'Empresa i Ocupació, que és del seu grup parlamentari, el podrà informar també al respecte.

La presidenta

Pregunta sobre els equipaments per a la gent gran a Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre els equipaments per a la gent gran a Barcelona (tram. 310-00054/09)

La formula l'il·lustre senyor Francesc Bragulat, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Francesc Bragulat i Bosom

Gràcies, senyora presidenta. És ben conegut que, fa poques setmanes, el senyor Hereu feia un seguit de declaracions als mitjans que donaven a entendre que el Departament de Benestar Social i Família havia iniciat una aturada total en el compliment dels acords presos entre l'ajuntament i el segon tripartit.

En aquest mateix ordre de coses, tampoc va passar desapercebuda la utilització partidista que es va fer de la situació de la residència del Bon Pastor.

Tothom interpreta que el canvi de força política al capdavant de la Generalitat de Catalunya i, sobretot, la proximitat d'unes eleccions municipals han tingut molt a veure amb el degoteig de declaracions i d'aparicions als mitjans.

El conveni entre el departament competent i l'Ajuntament de Barcelona comprometria un seguit d'equipaments socials. És bo recordar, però, que aquesta situació no és exclusiva de la capital del país.

Tornant a Barcelona, no pot ser casualitat que, després de diversos anys de contactes entre el departament i l'ajuntament, en els quals mai s'ha sentit cap frase dissonant i tot era sintonia entre les dues administracions, ara, de cop i volta, s'aixequi una revolada d'aquestes magnituds en contra de l'actitud d'un departament que fa poc més de cent dies que ha iniciat la legislatura. És a dir, ens han volgut fer creure que tot anava sobre rodes els últims anys, i ara, perquè sí, en poc més de cent dies, el que era positiu i cordial ha passat a ser tot just el contrari: negativisme i retrets.

Amb tot això el que vull dir és que o les coses no anaven tan bé abans, però, per altres motius que no són l'estat del benestar, i no es deia, o ara, no són tan dolentes i, per causes electorals, es pinten diferent.

Per tot això, i amb la finalitat que s'acclareixi tot plegat, aquest grup parlamentari té interès de ser informat sobre quins són els compromisos adquirits amb la ciutat de Barcelona pel que fa a equipaments socials destinats a persones grans i quin és el ritme d'acompliment d'aquests compromisos actualment.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el nostre departament s'ha trobat amb un conveni, que es va signar el 13 juliol de 2005, en el qual es comprometia a la construcció de deu residències assistides per a gent gran, que vol dir 1.200 places de residència i 320 de centre de dia, i a més a més un centre de dia més. Després, el 28 de setembre de 2006, es va signar una addenda d'aquest conveni en el qual el senyor Jordi Hereu i la consellera del departament es comprometien que totes les construccions s'havien de fer en un màxim de tres anys; és a dir, al setembre de 2009 havien d'estar fetes totes aquestes residències.

Què ens trobem avui? Que hi ha un centre de dia, el de Sant Antoni, que està en funcionament; tenim una residència acabada, i que en els propers..., abans de l'estiu es posa en marxa, perquè hi ha hagut un problema amb la companyia elèctrica, que finalment ja tenim el subministrament elèctric, i ho saben els regidors del districte, que és la del Bon Pastor, que està acabada; una altra residència que està en la fase final d'obres, que és la de Via Favència, i dues residències més en construcció, que és la del Mercat del Guinardó

i la d'avinguda Pare Claret. A la resta encara no s'han iniciat ni tan sols les obres; havien d'estar acabades el setembre de 2009.

En sis anys, només s'ha acabat una residència de les deu, quan ja havien d'estar totes en funcionament. Hi havia governs que respectaven els convenis i ara vam tenir un govern, dos, els dos tripartits, que no els van respectar.

En data 15 de novembre de 2010 es reuneix la comissió de seguiment del conveni, i després d'un any i dos mesos en què havien d'estar acabades totes les residències, què diuen? Doncs, manifesten de manera unitària la seva satisfacció pel desenvolupament dels acords contemplats en els convenis d'equipaments; coincideixen respecte al ritme adequat de les obres i malgrat la situació econòmica dels últims exercicis que ha suposat alguns endarreriments. És a dir, hi havia una paralització encoberta que el mateix tripartit reconeixia amb aquesta paralització.

I, per tant, hem vist com el senyor Hereu en els últims cent vint dies ha parlat més d'uns equipaments i s'hi ha fotografiat que en els darrers sis anys...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social i Família

Una llàstima.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les línies d'actuació per consolidar el bon moment del cinema català.

Pregunta

al Govern sobre les línies d'actuació per a consolidar el bon moment del cinema català (tram. 310-00055/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Carles Puigdemont, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Carles Puigdemont i Casamajó

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, és força indiscutible que el cinema català viu un bon moment. Jo m'atreveria a dir fins i tot que viu un gran moment. Fixi's que, en un context de pèrdua d'espectadors a les sales de cinema de Catalunya, en aquest context, l'any 2010 el nombre d'espectadors de produccions catalanes va créixer d'una manera extraordinària. Fixi's també que, en termes de recaptació, la diferència d'un any a l'altre és, probablement, gairebé segur, inèdita en qualsevol altre sector econòmic.

Hem assistit amb especial orgull a l'èxit i al reconeixement, a casa i a fora de les nostres fronteres, de produccions i de professionals del país. I la recent experiència de la iniciativa de la setmana de Catalunya

Cinema, tinguda el passat mes d'abril, demostra d'una forma molt clara, rotunda, que no admet discussió, que quan les coses es fan bé –quan les coses es fan bé– s'obtenen grans resultats. I, només com a mostra d'aquest gran resultat per les coses que es fan bé, dir que en els cinc dies del cicle el nombre d'espectadors a la sala s'ha disparat en un 163 per cent. Per tant, indiscutiblement el cinema català viu un bon moment.

Ara bé, arribats a aquest punt –arribats a aquest punt–, senyor conseller, el risc seria l'autocomplaença, la síndrome de la flor d'estiu, que ens hi adormísim, que ens hi repengéssim sobre aquests èxits. I li faig aquesta pregunta des del convenciment que, si no fem res més, si el seu departament no fa res més, l'èxit sens dubte serà efímer, i no ens ho podem permetre i probablement tampoc no ens ho podríem perdonar.

De manera que li vull fer tres preguntes, en la línia de la pregunta genèrica sobre quines seran les línies del seu departament per consolidar justament aquest bon moment del cinema català, perquè ho aclareixin i aclareixin i ratifiquin el compromís del Govern en la consolidació d'aquest bon moment. Com pensen generar més públic? Com pensen prestigiar i continuar prestigiant el nostre cinema? I com pensen millorar aspectes fonamentals per a la consolidació del bon moment del cinema com són la distribució i l'exhibició?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora presidenta... Senyor diputat, bé, vostè té raó, no es tracta que ens adormim, justament es tracta del contrari. En les sis primeres setmanes de govern vàrem reunir tots els agents implicats en la producció de cinema i en la difusió de cinema a Catalunya, i com a conseqüència d'això vam poder fer una primera assemblea, una primera reunió, amb tots els sectors implicats, a qual van assistir, per cert, alguns diputats i diputades d'aquesta sala.

En aquella reunió es va posar sobre la taula una marca, Cinema Catalunya, que és un esdeveniment i alhora una marca; un esdeveniment que ha tingut ja lloc, va tenir lloc el mes d'abril, es va materialitzar a nou ciutats de Catalunya: a la mateixa capital, a Barcelona, a Vic, a Tarragona, a Reus, a Girona, a Figueres, a Tortosa, a Tàrrrega i a la Seu. I, com vostè mateix esmentava, va posar en relleu una cosa que sovint oblidem, que és que el cinema en català té públic per a les versions catalanes. Un 162 per cent d'increment del públic habitual es va materialitzar en aquestes sales. És a dir, si hi ha públic..., si hi ha cinema en català, hi ha públic per al cinema en català.

Aquesta experiència, que es va fonamentar en l'expressió de deu pel·lícules, les més vistes, les més premiades dels últims deu anys, tindrà continuïtat; és a dir, aquesta marca, aquest esdeveniment, posarà en relleu la quali-

tat del cinema fet en català. Però també esdevindrà una marca, una marca que aglutinarà tots aquells que en el sector tenen coses a dir; és a dir, les escoles –la gent que forma talent, l'ESCAC i tantes altres escoles, la formació, per tant–, els productors, els exhibidors, els distribuïdors i les administracions públiques. Estem treballant plegats perquè al final el resultat només serà bo si tota aquesta gent treballa plegada.

Com a marca aglutinarà, doncs, les polítiques que es desprenen de la Llei de cinema i del mateix reglament que estem a punt de presentar. L'Acord marc per al foment de la indústria cinematogràfica es basa en els principis de qualitat en la producció, ampliació de públics, adaptació a les noves tecnologies de les sales i garantia d'accés lingüístic. I es fonamentarà en tots els agents que avui hi participen: Televisió de Catalunya, els productors, els exhibidors, l'Institut Català de Finances, el Departament d'Empresa i Ocupació, i les associacions de productors, distribuïdors i exhibidors.

Tot plegat donarà continuïtat al cinema, no és una flor d'estiu, és un dels àmbits que des del punt de vista de la identitat i des del punt de vista de la...

La presidenta

Honorable conseller...

El conseller de Cultura

...contribució a la indústria del nostre país...

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

El conseller de Cultura

...farà un paper rellevant... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta el Govern sobre les mesures de suport al finançament de les empreses impulsades per l'Institut Català de Finances.

Pregunta

al Govern sobre les mesures de suport al finançament de les empreses impulsades per l'Institut Català de Finances (tram. 310-00056/09)

Formula la pregunta l'illustre senyor Josep Maria Llop, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Maria Llop i Rigol

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, il·lustres diputats, és la primera vegada que m'adreço a aquesta cambra i ho faig per formular una pregunta que afec-

ta un dels aspectes més importants per a la reactivació econòmica del nostre país com és el tema de l'accés al crèdit.

Com vostès saben, actualment estem vivint una situació de greu crisi econòmica, amb un alt nivell de desocupació, i que, per tant, doncs, preocupa molt persones, i també el que és el procés de, diguem-ne, reactivació.

Un dels elements bàsics que tenim són les empreses i, en concret, les petites i mitjanes empreses, que tenen importants dificultats per a l'accés al crèdit. De fet, el crèdit serveix tant per a la generació de noves activitats com també per a l'ampliació d'activitats que ja funcionen actualment. I això té una repercussió immediata també sobre la generació d'ocupació o sobre el manteniment dels llocs de treball.

Un dels objectius del Govern és precisament el de treballar en aquesta direcció, i el Pla de govern, de fet, formula un conjunt de mesures que han estat també ja assajades en altres països i amb força èxit.

La pregunta seria la de saber quines són les mesures que d'alguna forma es preveuen per al finançament de les empreses que el Govern preveu en el marc de l'Institut Català de Finances.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

(Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies per la seva pregunta. Efectivament, en un moment on, diguem-ne, la demanda ens falla, la demanda privada, i en la demanda pública és particularment important que fem tots els esforços necessaris perquè el crèdit estigui disponible, tenim un problema de disponibilitat de crèdit en general, a partir de la crisi del sistema financer, i per tant és molt important que des de la Generalitat posem tots els nostres esforços a facilitar la disponibilitat de crèdit, particularment a les petites i mitjanes empreses.

I efectivament l'instrument de la Generalitat per a aquesta finalitat és l'Institut Català de Finances. Des de l'Institut Català de Finances s'estan desenvolupant, s'estan ja implementant unes quantes línies d'actuació. Per una banda, s'estan desenvolupant programes per a disponibilitat de crèdit, per a empreses, pimes en particular, per a la seva internacionalització –aquest ja està a punt d'estar aprovat–, i se n'estan desenvolupant d'altres que posen èmfasi en aspectes d'energia i en aspectes de creació d'ocupació.

En segon lloc, també volem que les polítiques de crèdit puguin servir per a la capitalització, per a la solvència de les empreses. I en aquesta línia ja hi ha una línia que ha estat aprovada per l'ICF i aprovada pel Govern.

En tercer lloc, volem impulsar encara més la política d'avalis, instrumentada en aquest cas a través d'Avalis, i també en aquesta línia hi ha un programa aprovat.

En definitiva, si posem junts tots els programes aprovats o en desenvolupament i que es posaran en funcionament d'immediat, arriben a constituir una...

La presidenta

Honorable conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

...capacitat de finançament de 2.200 milions... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Rialles.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les relacions exteriors de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre les relacions exteriors de la Generalitat (tram. 310-00050/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Antoni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Voldria demanar al Govern quin és el seu capteniment sobre la sentència del Tribunal Suprem que anul·la les llistes de Bildu a les properes eleccions municipals i forals del País Basc, i quines actuacions pensa realitzar.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

(Joana Ortega i Alemany)

Sí, gràcies. Senyor Strubell, il·lustríssim diputat, miri, el capteniment del Govern és prou clar i ahir el va expressar en aquest sentit el president de la Generalitat. Nosaltres creiem que les expressions democràtiques s'han de poder expressar en el si de les urnes. Així ho va manifestar ahir el president del Govern. I, per tant, aquest és el nostre capteniment.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Crec que el Govern de Catalunya, davant d'una situació d'aquesta gravetat, ha de prendre una posició de molta més fermesa i valentia, ja que es tracta d'una societat democràtica. No pot desentendre's ni obviar la seva importància; el que aquí està en joc és l'essència de la democràcia. I així ho ha entès el mateix Partit Nacionalista Basc, que, a resultes de la decisió d'anul·lar les llistes de Bildu, decisió que qualifica de plenament política, ha arribat a deixar de donar suport estable al Govern espanyol per aquesta circumstància.

Creiem que el nostre Govern ha de realitzar és un gest semblant, i ho creiem perquè del que aquí estem tractant és d'un principi cabdal i irrenunciable de tota democràcia. Són els mateixos vots dels ciutadans els qui han de decidir qui té dret a representar el poble a les institucions. És vital que el nostre Govern faci costat a l'exigència que totes les opcions polítiques puguin presentar-se a les eleccions, per tal que els ciutadans puguin exercir lliurement el seu dret a la participació i a la representació a les institucions. L'única excepció admissible és la d'aquells que emprin o s'emparin en la violència per imposar-se.

En el cas de la prohibició d'aquesta formació, estem parlant d'una opció política vertebrada per dues opcions polítiques de trajectòries democràtiques inqüestionables, intaxables: en primer lloc, la d'Eusko Alkartasuna, força política que porta des dels seus inicis defensant la democràcia, i també el partit Alternatiba; ambdós, partits que s'han caracteritzat per la seva oposició frontal a l'ús de la violència des del primer dia i que en alguns casos fins i tot n'han estat víctimes.

Per tant, exigim més fermesa per part del nostre Govern a donar suport a aquesta moció.

La presidenta

Té la paraula, per respondre –encara que vull recordar que la pregunta era sobre relacions exteriors de la Generalitat–, la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, senyor... Sí? *(Pausa.)* Sí, gràcies. Miri, molt ràpidament. Primer de tot, miri, el Govern no se n'ha desentès, en absolut. Al revés, li hem donat la màxima importància, perquè ahir, en acabar una reunió del Govern, el mateix president s'hi va referir; per tant... Però, miri, deixi'm que li digui una cosa: jo crec que vostè confon les coses, perquè nosaltres no hem donat mai cap suport, cap mena de suport al Govern central ni, en aquest sentit, pensem donar-l'hi.

Ara, deixi'm que aprofiti i li respongui –perquè veig que d'alguna manera era el que vostè em preguntava, i m'agradaria que quedés també palès– quin és el projecte de les relacions exteriors del Govern pel que fa a..., pel que fa a les relacions exteriors de la Generalitat de Catalunya. I deixi'm que en aquest sentit..., nosaltres el que volem és desenvolupar una política de relacions exteriors que doni prestigi al país, i en aquest sentit vol dir que permeti projectar al món la seva em-

premeditació, la seva seriositat, el seu rigor, i que mostri al món la cultura i la llengua, i això vol dir que obri la porta a la nostra economia. Aquesta és la prioritat del nostre Govern pel que fa a les relacions exteriors, i, per tant, em permeto també de contestar la pregunta que vostè m'ha formulat per escrit.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, la pregunta següent és sobre el manteniment de la qualitat de l'ensenyament públic.

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la qualitat de l'ensenyament públic (tram. 310-00052/09)

La formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyora presidenta. Consellera, vam impulsar el Pacte nacional per a l'educació i la LEC per donar resposta als dos principals reptes del país en matèria educativa, que són la millora dels resultats educatius i la continuïtat en la franja postobligatòria, i l'assoliment d'un sistema públic educatiu que es vertebrés sobre l'eix de la pública però que fos el marc de concurrència entre la pública i la privada. Quin objectiu? Doncs, assolir l'equitat educativa i la integració de tot l'alumnat.

Vostè creu que els passos que s'estan fent aquests primers mesos van en aquesta direcció? El Pla de govern presentat ahir va en aquesta direcció? Tres apunts, consellera, sobre l'equitat i la qualitat del sistema públic.

Vol, volem millorar l'èxit escolar, però trauran la sisena hora a la pública, el que en tota la primària significa un curs més d'aprofundiment de les competències bàsiques, o la mantindran en uns quants centres, i això no tindrà una lectura d'acció positiva, consellera, sinó d'estigmatització de centres.

Segon apunt: Pla de govern presentat ahir. Dic: «Millorar els concerts i, progressivament, estendre el finançament públic als ensenyaments postobligatoris.» No hi veu la contradicció, consellera? Suprimir la sisena hora universal per no poder pagar l'hora complementària a la concertada i, en canvi, plantejar de finançar el batxillerat i cicles a la privada?

Tercer apunt, programa de Convergència i Unió: «Portarem a terme una ofensiva de país per lluitar contra el fracàs escolar.» Doncs, fem-la de país, consellera. Dugui un pla de xoc interdepartamental, amb mesures centrals i de fons, amb calendari, amb indicadors i amb pressupost aquí. Hi està disposada, a fer-ho?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. És evident que no només volem mantenir la qualitat del sistema, sinó, senyora diputada, que la volem incrementar. I l'hem d'incrementar, perquè tenim un referent clar, que són els objectius que Europa s'ha fixat per als seus països i les seves regions amb l'horitzó 2020, després de veure quin ha estat el grau de compliment del 2010. I dona la casualitat, o no, que el que conté el Pla de govern amb relació a educació s'adequa perfectament a les orientacions que Europa dona per aconseguir aquesta millora dels resultats.

Per tant, amb més detall, si vol, després li ho explico, però no només la volem mantenir, sinó que la volem incrementar. I estem d'acord que aquesta ofensiva de país per millorar l'èxit tingui també una vessant interdepartamental, com vostè ara suggeria, perquè no podem oblidar que el que és la lluita contra la pobresa infantil hi té a veure, no podem oblidar com les polítiques de conciliació horària de la família i l'escola hi tenen a veure, com no podem oblidar que els aspectes sanitaris hi tenen a veure.

Però, pel que fa estrictament a estratègia pedagògica, coincideixen plenament, com m'agradaria poder-li demostrar amb més temps, el que preveu el Pla de govern i les recomanacions i orientacions de la Unió Europea.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'honorable senyora diputada.

Anna Simó i Castelló

Doncs, consellera, porti les línies del pla de xoc i en parlem obertament, i la mà estesa d'Esquerra per parlar-ne. Però, pel que fa a la sisena hora, vostè sap que no compartim que se suprimeixi; la defensem. I vostè va dir: «Encara que no hi haguessin hagut problemes pressupostaris, hauríem obert igualment el debat de la sisena hora.» I no han obert cap debat, consellera. Us demanem que la mantingueu i que obriu un diàleg sincer amb els representants de la comunitat educativa.

I, si no, almenys li faig una darrera proposta: ajorneu la decisió de suprimir la sisena hora almenys un any, fins que no hi hagi aquest debat i es faci una avaluació aprofundida del seu impacte. I, un cop avaluat, que s'apliqui per igual en tot el sistema públic educatiu. Si han de ser cinc hores, cinc hores per a tothom; si han de ser sis hores, sis hores per a tothom. Perquè hi han moltes reconsideracions per fer i per pactar amb la comunitat educativa. Hi ha marge –hi ha marge, consellera– sense treure la sisena hora de manera universal.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Miri, senyora diputada, no tinc cap inconvenient a debatre en aquest Parlament l'anàlisi de la sisena hora,

cosa que..., no s'hi va debatre la determinació de la sisenà hora; però bé, cap problema. El que sí que li puc dir és que una de les recomanacions que se'ns dona és que fem les estratègies adequades a cada realitat, i el nostre país no va mancat d'hores d'ensenyament primari, el nostre país va mancat d'hores d'atenció especialitzada en aquells alumnes que tenen dificultats per assolir els objectius i les competències bàsiques a l'ensenyament primari. I és, per tant, un canvi d'estratègia, és un canvi d'estratègia a favor dels que tenen més dificultats per tal de millorar el conjunt general del rendiment.

Per tant, és en aquesta línia que nosaltres ja hem tan- cat..., evidentment, després d'un procés de negociació molt interessant i participatiu amb els sindicats en allò que els afectava, i també estem en plena conversa amb tots els estaments socials. Però és evident que aquí al Parlament, si vostès fan una interpel·lació o demanen una compareixença, amb molt de gust els explicarem, tal com vostès ja saben en primeres línies, quina és aquesta raó.

Cregui'm que el problema no el tenim a primària..., el tenim a primària no per les hores, sinó per l'anàlisi metodològica, utilització de la plantilla i les dedica- cions. I és en aquest punt...

La presidenta

Honorable consellera...

La consellera d'Ensenyament

...que hi haurà un gran canvi qualitatiu en aquest curs que ve.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el vessament d'aigua contaminada a l'embornal de l'edifici de contenció de la central nuclear d'Ascó.

Pregunta

al Govern sobre el vessament d'aigua contaminada a l'embornal de l'edifici de contenció de la central nuclear d'Ascó (tram. 310-00053/09)

Formula la pregunta la il·lustre senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. El passat dijous 28 d'abril l'opera- dora de la central nuclear d'Ascó, ANAV, comunicava al Consejo de Seguridad Nuclear el vessament de 25.000 li- tres d'aigua contaminada, això sí, sense especificar-ne del nivell de radiació, des del sistema de refrigeració primari cap a l'embornal de l'edifici de contenció. Això va succeir a Ascó el dia anterior, el dia 27 d'abril. Un nou incident, aquesta vegada catalogat de nivell zero,

que es suma al reguitzell d'incidències que acumula aquesta central.

No n'hi ha prou, ja? No creuen que hauríem d'actuar? Quin és el capteniment del Govern i quines actuacions pensa portar a terme davant d'aquest últim incident?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Fran- cesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora diputada, en efecte, la central nuclear d'Ascó està en parada pro- gramada obligatòria per recàrrega des del 19 de març d'enguany. I, en efecte, com recordava, senyora dipu- tada, fa uns dies, el 28 d'abril, el titular de la planta, de la central nuclear d'Ascó, va notificar al Consell de Seguretat Nuclear que durant unes operacions de ca- libratge d'un dels quatre canals de recirculació semi- automàtica es va obrir una vàlvula motoritzada d'ài- llament que va provocar el vessament de vint-i-cinc metres cúbics d'aigua des del circuit de refrigeració del reactor –que està en parada obligatòria, ja ho he dit– cap als embornals de l'edifici de contenció, on hi havien catorze operaris, degudament vestits, amb el calçat reglamentari, i quan van trepitjar aquesta aigua van ser sotmesos al control radiològic oportú, que va donar un resultat de contaminació zero. Per tant, pro- visionalment el Consell de Seguretat Nuclear ha clas- sificat aquesta situació, dins de l'escala internacional INES, com a nivell 0.

La presidenta

Per pregar, té la paraula la il·lustre senyora dipu- tada.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, conseller. Sí, sí, aquest succés ha estat ca- talogat de nivell 0, però resulta que no és l'únic suc- cés; s'afegeix als dos incidents de nivell 1, molt greus, perquè un era amb referència al sistema de vigilància contra incendis –recordo que els dos successos greus a Vandellòs havien estat per sistema d'incendis–; l'altre, una pràctica prohibida de traspàs d'un material pesant per sobre de la piscina de combustible gastat. Successos de nivell 1 que, a més, s'afegeixen als del mes d'abril, d'incendis, i que el que demostren és una flagrant vio- lació dels requeriments de vigilància de les especifica- cions tècniques de funcionament, que, a més, s'afegei- xen..., no cal que parlem de la fuga de partícules que es va produir el 2007 i que la central no va comunicar fins al 2008 i que, a més, com saben, hi han obertes diligèn- cies prèvies.

Això el que ens demostra... –i, bé, és documentació que té el Consejo de Seguridad Nuclear–, Ascó va con- centrar durant el 2010 el 40 per cent dels successos notificats del parc nuclear espanyol. En aquest darrer

incident, aquesta «apertura indeseada de la vàlvula motorizada», fonts dels treballadors diuen que segurament es deu a una altra errada humana, fruit d'aquesta política de subcontractacions que practica ANAV, una política que ha degradat la cultura de la seguretat i que palesa un cop més que aquesta operadora anteposa els beneficis econòmics per sobre de la seguretat.

La llicència de funcionament d'Ascó venç l'octubre d'enguany, en què el CSN haurà d'emetre l'informe. Nosaltres voldríem que aquest Parlament, atès que la central ja estarà amortitzada el 2012 i la piscina plena, es pronunciés perquè no es renovi aquesta llicència d'explotació, voldríem que aquest Govern es pronunciés. Perquè, a més, aquest Govern no pot donar l'esquena a aquest debat, no pot abandonar la ciutadania de les comarques del sud a la seva sort. Davant d'aquesta amenaça...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Hortènsia Grau Juan

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora diputada, el Consell de Seguretat Nuclear ja ens ha informat que envia una inspecció reactiva extraordinària, i del seu resultat sabem exactament què ha passat a la central nuclear d'Ascó. Provisionalment sabem: nivell 0 a l'escala INES.

D'altra banda, el Consorci d'Aigües de Tarragona, amb les analítiques que fa, confirma que no hi ha hagut vessament fora de la central. Com sap, el Departament d'Empresa i Ocupació té l'encomana de la vigilància radiològica ambiental. Nosaltres tenim estacions de mesura a l'entorn de la central; en temps real mesurem la taxa de dosi equivalent, i no hem detectat cap circumstància a notificar. Igual amb les estacions de mesura que tenim al riu Ebre.

Per tant, és veritat –és veritat– que tots estem una mica impactats per això que en podríem dir «el Fukushima syndrome», però d'això no en podem derivar, no hi ha raó, cap raó perquè es projecti un alarmisme sobre la població sobre qüestions que estan qualificades com a nivell 0, aquest que vostè esmenta o el del petit incendi al quadre elèctric a un edifici auxiliar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les persones que perdran el lloc de treball en el sistema sanitari el 2011.

Pregunta

al Govern sobre les persones que perdran el lloc de treball en el sistema sanitari el 2011 (tram. 310-00057/09)

La formula l'Il·lustre senyor Josep Maria Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Conseller, les retallades en salut ja han començat a fer-se efectives, tot i que s'ha vist obligat a rectificar i ara ens diu que ho faran en dos temps, per no perjudicar, suposo, les eleccions municipals, i molt especialment la ciutat de Barcelona.

Concreti'm, si us plau, perquè no n'estem informats, tal com em diu el conseller Mena, quantes persones perdran el lloc de treball en el sistema sanitari el 2011 aplicant aquestes mesures.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Honorable presidenta... Senyor diputat, miri, nosaltres ens afirmem que la nostra voluntat de govern és ferma a mantenir el model sanitari català, fer-lo sostenible i garantir la qualitat dels serveis, extraordinària, que hem assolit al llarg dels anys.

A tal efecte, nosaltres hem pres una sèrie de mesures, que, evidentment, poden –poden– tenir efectes sobre el personal, i aquests efectes sobre el personal creiem que seran el resultat de la maduresa de la negociació entre les centrals sindicals i entre els agents del sector que en aquests moments han encetat, des de la setmana passada, els primers contactes i les primeres reunions formals. I és tan voluntat del Govern, que s'hi ha implicat també la conselleria d'Empresa i Ocupació a tal efecte, perquè la voluntat ferma és garantir aquestes dues grans premisses, però sobretot garantir-les a través de minimitzar l'impacte sobre els llocs de treball.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'Il·lustre senyor diputat.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Conseller, miri, el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut ha aprovat un decrement del 2 per cent sobre les tarifes que han de regir la contractació dels serveis i una reducció mitjana del 15 per cent de gairebé tots els programes sanitaris, a excepció de vuit, que els han eliminat. A més, han indicat als gerents dels centres que redueixin l'activitat entre un 3 i un 5 per cent.

Vostè sap perfectament que la reducció de l'assignació dels recursos als centres no es pot fer de cap manera sense disminuir o bé els sous o bé les plantilles, donat el component tan fort de la mà d'obra que té sobre el

producte final. Aquestes retallades només provocaran atur i pèrdua de qualitat del sistema.

Rectifiqui, conseller, i permeti que vagin fent efecte les mesures que el Govern anterior va impulsar i que vostès en tenen perfecte coneixement. I no parlo només de reducció de salaris, parlo d'altres qüestions de sistema i de reforma que estaven en marxa, i les que han permès que el cost *per capita* del sistema de salut aquests últims tres anys sigui gairebé el mateix. I vostès ens acusen de malbaratadors i de no tenir control de la despesa.

Avui –avui–, que és el que val, ens trobem al davant d'una reconversió encoberta del sistema públic de salut; no ens ho pot negar més. I aquesta reconversió ja necessita dotar-se d'instruments propis per fer-la amb les màximes garanties per a treballadors i usuaris. Ara, conseller, als treballadors que perdin la feina –i estem parlant de treballadors altament qualificats– senzillament se'ls invitarà a anar a l'atur; però això no importa, perquè paga Madrid, no? I als usuaris, què els direm? Que cal fer un sacrifici per Catalunya?

Seguim pensant que cal contemplar el sector salut i d'atenció a la dependència com a sectors dinàmics de l'economia productiva i com a sectors estratègics des del punt de vista social. Era la mesura número 8 del Pacte per a la sostenibilitat que vostès des del sistema sanitari, des de la Unió Catalana d'Hospitals, amb les principals patronals de Catalunya, volien defensar. Poca influència han tingut aquests plantejaments sobre el Departament d'Economia, perquè al Pla de govern no hi consten; al contrari, es contempla el sector públic com a generador de despesa, i es perd novament una oportunitat de formar part...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Josep M. Sabaté Guasch

...de la solució, i no del problema.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Honorable presidenta... Senyor diputat, miri, nosaltres en aquests moments ens trobem amb una doble situació que li explicaré molt ràpidament.

Ens trobem amb una primera situació que efectivament fa perdre llocs de treball, que és derivada del Decret de pròrroga pressupostària que, com molt bé sap, en el seu article 9 té un impacte molt clar i molt evident sobre el tema de personal en el sector públic, especialment en el sector públic sanitari.

Miri, l'any 2010, la plantilla de l'Institut Català de la Salut es va veure minorada en 1.409 persones, l'any 2010,

durant tot l'exercici, de les quals més de vuit-cents van ser personal sanitari, entre metges i infermeres; això com a efectes d'una sèrie de mesures que no plantejo ni discuteixo que s'haguessin de prendre, però les conseqüències van ser aquestes. Aquestes conseqüències, a més a més, derivades d'una necessitat d'imposar una norma, d'un decret que venia de Madrid, d'una sèrie d'actuacions que no van poder ser negociades.

La nostra voluntat és aplicar..., per cert, unes xifres molt minorades respecte a les que se'n disposava l'exercici anterior i que coneix molt bé, molt minorades, i que es negociï com això pot afectar els treballadors de les nostres entitats. Per tant, pensi clarament..., i crec que és prou conscient de la minoració de recursos de què disposa el Departament de Salut enguany. I disposa enguany de menys recursos perquè, malauradament, no vam tenir el finançament suficient i no vam tenir la prudència suficient per gastar molt menys d'allò de què disposàvem en l'exercici anterior.

I ho recordo: nosaltres volem que els agents negociïn l'impacte d'aquesta minoria econòmica de què disposem, la negociïn, i que siguin coresponsables de quins efectes pot tenir o no pot tenir. I, si no arriben a un acord, no ens quedarà més remei, al Govern, que prendre les decisions oportunes. Però això està en aquests moments a la taula de sindicats i agents, per negociar.

Hi insisteixo, nosaltres també...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Salut

...estem heretant un efecte d'unes normes determinades.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la vigència del marc d'acord de la vuitena legislatura en matèria de polítiques educatives.

Pregunta

al Govern sobre la vigència del marc d'acord de la VIII legislatura en matèria de polítiques educatives (tram. 310-00058/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Daniel Font, del Grup Parlamentari Socialista.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. El nostre grup segueix preocupat per l'absència d'un nord explicat en matèria de política educativa del Govern. Seguim sense conèixer el programa detallat d'actuació del Govern, que a hores d'ara encara no s'ha explicat al Parlament. Ens van dir que ho farien més endavant. No l'han explicat el mes de febrer, quan varen compararèixer; tampoc el març, tampoc l'abril, i sembla que tampoc serà aquest mes de maig. No sabem ben bé si, a més d'un ajust,

estan promovent de passada alguns objectius més, que poc tenen a veure amb un ajust i sí, en canvi, amb una concepció molt i molt particular de l'educació.

L'actitud de l'actual Govern contrasta visiblement amb els antecedents immediats, que, com saben, han estat el Pacte nacional per a l'educació, que vostès van subscriure bastant tard, però el van subscriure, i la Llei d'educació de Catalunya, que també van subscriure i van votar.

Senyora consellera, es manté vigent per vostès el marc d'acord contingut en el Pacte nacional per a l'educació i en la Llei d'educació de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Vostè sap, com tot el seu grup sap, senyor diputat –gràcies, presidenta–, que el Pacte nacional per a l'educació va quedar subsumit en la LEC, i és la llei que regula el sistema educatiu a Catalunya el que està vigent, com no pot ser d'altra manera després de l'assumpció tan clara que vam tenir en la seva redacció i en la seva aprovació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, li preguntem sobre la política d'acord amb els altres grups perquè observem que prossegueix un règim de persecució que s'estén fins i tot a objectius aparentment compartits. Un exemple és que vostès han vulnerat un acord bàsic, escrit i parlat, sobre els horaris escolars i l'existència d'una sisena hora lectiva a les escoles públiques, que consta en els papers. Però, és més, tenen una concepció barroca dels horaris lectius; diuen: «Mantindrem la sisena hora en escoles amb entorns socioeconòmics desfavorits», diuen, com dient: «Vosaltres, que sou els dolents, els desfavorits, els que no us en sortiu, fareu una hora més» (*remor de veus*), fent realment un flac favor..., perquè estigmatitza aquestes escoles i, sens dubte, complicarà encara més la matriculació. Sap bé, senyora consellera, que l'article 21 de l'Estatut afirma que totes les persones tenen dret a l'educació en condicions d'igualtat, s'hi posin com s'hi posin.

I segon exemple: és inquietant el capítol d'educació del document Pla de govern distribuït ahir mateix a la tarda. De les setanta-tres pàgines del document, en dediquen dues i mitja al sistema educatiu general, i en cap paràgraf, en cap línia, en cap moment, en cap expressió, es cita la Llei d'educació de Catalunya que vostè reivindicava oralment, no hi és, i tampoc el seu desplegament, en l'esmentat pla, i es planteja realment un interrogant raonable sobre el que es proposen, realment, fer vostès en matèria d'educació.

Senyora consellera, senyors i senyores diputats, no pensa que seria bo garantir en el Pla de govern que han publicat els eixos bàsics d'actuació continguts en el pacte nacional i, si no, en la Llei d'educació de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat, pel que fa a calendari escolar i jornada escolar, estem aplicant perfectament el que diu l'article 54.4 de la LEC, no ens n'allunyem ni un mil·límetre. Aquest horari es pot estendre més enllà de l'horari lectiu fins a un total de 1.050 hores i fer-ho d'acord amb les necessitats del centre. Per tant, LEC sobre LEC.

Vostè diu que tenim un concepte barroc; no, el que el tenim és pedagògic. Perquè, si bé hem de partir de la base que tots els nens són capaços i competents, hi han circumstàncies a vegades individuals, de centre o d'entorn, que obliguen, si volem aconseguir aquell objectiu que hem dit, fixat per Europa, a canviar les estratègies, estratègies de donar a tothom el mateix temps per una estratègia de complementar determinats temps a determinats alumnes. Aquesta és l'estratègia que s'està fent a la majoria de països, una anàlisi i utilització molt més qualitatives i menys quantitatives de l'hora.

Una altra apreciació: fa molts anys que sentim, sobretot a vostès, i el nostre grup ho ha assumit tant, parlar de la discriminació positiva, la necessitat de discriminar positivament determinats col·lectius. Quan nosaltres optem per discriminar positivament determinats col·lectius que necessiten més que altres, va i vostès canvien el concepte i en diuen «estigmatització». Això, sincerament..., vostès estan sempre posant-se en una guerra semàntica, en lloc d'abordar directament l'anàlisi de les situacions.

I, senyor diputat, vol més esperit de LEC que el fet que Pla de govern comenci dient: «Farem realitat el model educatiu d'interès públic»? Escolti, vol més LEC que això? És Estatut i LEC; Estatut i LEC són els que han inspirat el Pla de govern.

La presidenta

A continuació, iniciem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la data de presentació dels pressupostos de la Generalitat i sobre el compliment de les mocions aprovades pel Parlament (tram. 317-00032/09)

La primera pregunta la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans, sobre la situació política.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, el passat dia 7 de març es va aprovar en aquesta cambra una moció que deia en el seu punt *b* que s'havien de presentar abans del 30 d'abril els pressupostos de la Generalitat en aquesta cambra i al seus grups parlamentaris. Lamentablement, ja ens vèiem a venir el que passaria, i és que avui, mes de maig, no tenim els pressupostos de la Generalitat sobre la taula.

Vostè va incomplir també una moció d'aquesta cambra, aprovada, que obligava la cimera anticrisi a convocar les entitats financeres perquè en formessin part. Vostè no va convocar les entitats financeres; obertament va dir que no volia fer-ho.

Vostè també, en aquesta mateixa cambra, i tots els grups vam aprovar una moció presentada per Ciutadans per garantir la qualitat assistencial als hospitals i als centres de salut a Catalunya. Avui es pot constatar, per les dades que coneixem a través dels professionals, que no s'està garantint aquesta qualitat assistencial.

Jo li vull preguntar, president, primer, si vostè es pren seriosament aquest Parlament; si vostè sap que no té majoria absoluta i, per tant, ha d'atendre les majories d'aquest Parlament, que són la línia base per a la seva política al marge del Govern, i segon, si vostè pensa presentar abans de les eleccions els pressupostos o si vostè està condicionat pel que digui el senyor Trias o pel que diguin els alcaldables de Convergència i Unió.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, sóc perfectament conscient que el Govern no té majoria absoluta, encara tinc la facultat de comptar i de no perdre la capacitat de sumar i restar; fins aquí, més o menys, en som conscients. Som conscients també que això, doncs, requereix, com he dit sempre, capacitat d'arribar a acords amb els altres grups parlamentaris. I en aquesta línia recordi que la moció que es va aprovar sobre el tema del pressupost deia que es presentarien davant dels grups parlamentaris, no davant del Parlament de Catalunya; hi ha una petita diferència. I, si no estic mal informat, el conseller d'Economia i Coneixement va rebre els grups parlamentaris, els va informar de quines eren les línies directrius del pressupost, fins i tot va arribar a explicar que la suma de les despeses socials pesaria més sobre el pressupost que no en anys anteriors, i a partir d'aquí, com vostè comprendrà, quan tinguem la definitiva situació de relació amb el Govern central que ens permeti saber de quins ingressos disposarem aquest any, presentarem els pressupostos per ser aprovats, si pot ser, abans de les vacances d'estiu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Senyor president, jo, que tampoc he perdut la facultat de llegir, li llegiré el que diu *El Punt*. Ho dic perquè la ciutadania potser no ho sap. «Presentar als grups parlamentaris abans del 30 d'abril d'enguany els pressupostos de la Generalitat.» No fer una reunió amb els grups parlamentaris per esquivar el debat dels pressupostos per les eleccions municipals. Per tant, al senyor Mas-Colell..., vostè el que ha de fer és registrar com a...; si vol fer-ho, seria la fórmula, i, si no, presentar el document de pressupostos. És ben senzill. És allò, com a *Barrio Sésamo*; és molt senzill. Vostè diu que sap sumar i restar; nosaltres sabem llegir i fer complir les mocions. Per tant, és molt senzill.

Miri, vostè ahir parlava que vostès porten velocitat de creuer. Sap què passa, senyor Mas? Que vostès, per a algunes coses, porten velocitat de la llum, eh?, per portar aquí el debat de la independència, per obrir una comissió sobre el concert econòmic encara sense fer complir la LOFCA, i per a altres porten velocitat de tortuga, eh?, com en el tema dels pressupostos, que és essencial.

Sanitaris, professors, mossos, ciutadans en general, volen saber com els afecten els pressupostos. El debat essencial d'un parlament, bàsicament, històricament, són els pressupostos, i vostès estan incomplint amb la funció principal. En plena crisi, aquest Govern, que deia que volia sortir de la crisi, evita el debat essencial que volen saber els catalans, i ens porten pilotetes al pati com el concert econòmic, com el debat que van vostès fer possible, el debat sobre la independència, però no estan fent la seva funció de govern.

Li demano, senyor Mas, que compleixi amb el Parlament...

La presidenta

Senyor Rivera, se li ha exhaurit el temps.

Albert Rivera Díaz

...i, sobretot –gràcies, presidenta–, que compleixi amb les funcions del Govern.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, aquest Govern compleix amb el Parlament i va complir, en aquesta reunió, perquè vostè, si sap llegir, com en sap, i com diu, i estic convençut que a més a més llegeix bé, doncs, vostè sap que el que es deia no era pas que es presentaria la Llei de pressupostos, perquè la Llei de pressupostos s'ha de portar aquí, al Parlament. (*Remor de veus.*) I els pressupostos es poden explicar de moltes maneres; es van explicar

les directrius generals d'aquests pressupostos per part del conseller d'Economia.

I deixi'm dir-li una cosa. Vostè fa aquí apel·lacions de la independència, del pacte fiscal, coses que el deuen importar molt, que no li agraden, tot això, no?, però fixi's en una cosa: d'això que els van explicar en el Departament d'Economia i Coneixement, no és important que, encara que hi hagin menys diners, el pes de Salut, Ensenyament i Benestar Social i Família pesi més en el percentatge del pressupost que no pas abans? (*Remor de veus.*) Això, vostè ho hauria, suposo, d'aplaudir, si seguíssim creient en els seus discursos. El que passa, senyor Riera, que vostè fa, em sembla, discursos de cara a la galeria. No es preocupi, portarem els pressupostos al Parlament.

Però també admeti'm una cosa... (*Pausa.*) Bé, no me la podrà admetre perquè no tinc temps de seguir (*veus de fons*), em cridaran l'atenció...

La presidenta

Moltes gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la deslocalització d'empreses i la política industrial del Govern (tram. 317-00034/09)

A continuació, formula la pregunta l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, senyor president, estem vivint un fenomen curiós, i és el fet que tenim deslocalitzacions cap a països amb costos laborals més alts. Ho hem viscut amb Yamaha, ho hem viscut amb Derbi i ens està passant amb Alstom.

Vostè, quan va fer el debat d'investidura..., i li ho vaig preguntar, se'n recordarà perfectament, li vaig incidir si això era un retorn a la política de vint-i-tres anys o això significava un canvi com vostès van prometre.

Vostè deu recordar que va haver-hi un conseller d'Indústria dels governs Pujol que va dir que la millor política industrial és la que no existeix. No m'agradaria pensar que estem assistint a un retorn a velles polítiques, perquè tinc la sensació que un sector tan transcendent com Alstom, de béns d'equip, que el ferrocarril és una aposta que fan les administracions, que la seva pròpia administració, com la municipal, l'Ajuntament de Barcelona, o l'Administració de l'Estat hi tenen compromisos, tenen compres i manteniment..., que en aquests moments estigui traient tota la seva part d'enginyeria i enduent-se-la a França, jo no sé si això respon a política de retorn al passat o a una política realment de canvi.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Puigcercós, jo crec que vostè obre un debat francament interessant, perquè certament ens estem trobant en algun punt molt concret –vostè citava un parell o tres d'empreses– amb què en lloc de deslocalitzar producció industrial o centres cap a països, diguem-ne, amb mà d'obra més barata, per entendre'ns, passa una mica el contrari, no?, el cas de França, etcètera.

Però fixi's en una cosa, fixi's que això no és sempre en la mateixa direcció. Això és un fenomen que s'està produint a tots els països desenvolupats. Agafi, per exemple, vostè, el centre de màrqueting de Hewlett-Packard. Sap on estava? A Baden-Württemberg, en el cor del motor econòmic alemany. Sap on anirà? A Sant Cugat. Ho veu, com això té totes les direccions del món? Què vol dir? Que no és que ens n'hàgim de deixar de preocupar, però hem de saber de què estem parlant, i quan estem parlant d'això vol dir que perdem algunes coses a favor de països europeus i guanyem coses de països europeus, i no pas de qualsevol país –i li he citat un cas que és ben exemplar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Sí? (*Pausa.*) Gràcies. El cas de Hewlett-Packard, senyor Mas, és paradigmàtic, evidentment, vostè ho ha dit, però això es deu a un equip, i a un equip executiu d'aquesta companyia, a Sant Cugat, molt potent, que ha portat una política molt intel·ligent en els darrers anys.

Però jo li parlo en aquest cas d'Alstom. I li parlo que facin exactament el que va fer l'anterior Govern en el cas de l'automoció. Assegui's amb el Ministeri d'Indústria, perquè mentre Catalunya formi part de l'Estat espanyol hi tenen una responsabilitat. Obliguin el Ministeri d'Indústria a establir també un pla, d'acord amb vostès, i que financin allò que s'ha d'evitar, la pèrdua de coneixement industrial. No podem perdre coneixement industrial. Quan en aquells moments es va comprometre amb l'anterior Govern la multinacional Alstom a mantenir cent enginyers, a fer inversió en tecnologia, perquè és en aquest cas Catalunya un punt de referència en la construcció de ferrocarrils, el que no pot ser és que en aquests moments assistim, per la pressió del Govern francès, al desmantellament del centre tecnològic. Això és el que els estem demanant. Però això vol dir moure's, vol dir pressionar el Govern de l'Estat perquè estableixi *profits* i suport a l'enginyeria i a la tecnologia d'aquesta empresa. Això vol dir evitar allò que està passant, i és que, curiosament, no ens n'anem a tercers països en vies de desenvolupament, ens n'estem anant a països molt potents, però perquè hi ha pressió política.

Per tant, els demanem que es moguin, que facin el mateix que va fer l'anterior Govern, la conselleria d'Indústria, en aquest cas d'Innovació i Empresa, en el sector de l'automoció: un pla a nivell d'Estat finançat

pel Govern de l'Estat, perquè mentrestant encara hi tenen l'obligació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Puigcerçós, sap per què Alstom està prenent aquesta decisió? No per una pèrdua de competitivitat de l'economia catalana, per una cosa molt més senzilla, i molt més empipadora si vostè vol, que és que tenen moltes menys comandes. Ells van fer tot això perquè volien invertir en el mercat espanyol ferroviari. Ho van fer durant molts anys. Li asseguro –li asseguro– que la nostra formació política a Alstom l'ha ajudada en moltes ocasions, en la seva història d'implantació aquí. Ho seguirem fent, i ho estem fent en aquest moment. Però aquí hi ha un problema evident, que és que a aquesta gent els ha baixat la feina en picat. Aquesta és la realitat. I per què els ha baixat la feina en picat? Doncs, miri, perquè les administracions públiques del conjunt de l'Estat, sumi-les totes, de què podien obtenir comandes aquesta gent, doncs, estan en una situació d'inversió molt més petita que no pas estaven abans.

Ara, parlem d'Alstom? Doncs, parlem-ne. Vostè hauria de saber que Alstom, a més a més del tema ferroviari, està desenvolupant a Catalunya, en aquest cas concretament a la ciutat de Barcelona, una divisió importantíssima que està contractant desenes d'enginyers cada any –desenes d'enginyers cada any–, sortits de les nostres facultats, per desenvolupar tot el tema de l'energia eòlica, i que estan convertint Catalunya, i en aquest cas Barcelona, en centre d'irradiació mundial de l'energia eòlica. I això ho fa Alstom, que no és espanyola i no és catalana. Vol dir que nosaltres aquest atractiu el tenim, el tenim...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...quan tenim capacitat d'expansió internacional.

La presidenta

Senyor president...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a lluitar contra la desocupació (tram. 317-00035/09)

La pregunta següent és sobre la situació política i la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, com valora les darreres dades de l'Enquesta de població activa: 726.700 aturats, un 19 per cent d'atur, 40.800 aturats el darrer trimestre, atenuats però no compensats per les dades del mes d'abril?

Vostè fa un any demanava autocrítica a l'anterior Govern. Li pregunto quina és l'autocrítica –en proporció, eh?– que fa vostè i quins són els seus objectius en matèria d'atur, perquè parla d'objectius, de desitjos, però no hi ha instruments. Per tant, li demano la concreció en la lluita contra l'atur.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, les dades d'atur del primer trimestre d'enguany són clarament dolentes, no tinc cap inconvenient a dir-ho d'aquesta manera, no poden satisfer absolutament a ningú. I, com vostè comprendrà, a l'actual Govern de la Generalitat tampoc el satisfan absolutament, gens.

Les de l'abril, d'atur registrat, que són millors, tampoc ens satisfan plenament, pel fet que hi hagi hagut una reducció, perquè sabem que això pot ser un mecanisme estacional. Haurem de veure d'aquí a final d'any quina és la tendència que s'agafa.

L'objectiu que vostè ens demana? Doncs, miri, ho vaig dir moltes vegades, no és un objectiu de govern, no s'equivocin, és un objectiu de país. Tots hi som, nosaltres els primers, perquè som el Govern, però hi som tots aquí: nosaltres, els sindicats, les patronals i *tutti quanti*. Reduir en els propers quatre-cinc anys l'atur a Catalunya a la meitat, aquest és l'objectiu de país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, per reduir l'atur a la meitat el que cal és concreció, i el problema és que aquesta concreció no arriba. Vostès han estat molt concrets, excessivament, en les retallades, però han estat genèrics, absolutament difusos, en la concreció en la lluita contra l'atur.

Vostè va parlar d'un pla per a la reactivació econòmica i el creixement. On està el pla? Presenti'l, perquè hem tingut un trimestre desastrós. Vostès, amb les dades d'atur que tenim, tenen un servei d'ocupació català paralitzat, sense oferir cursos ni formació, a l'espera dels serveis privats d'ocupació.

Vostès, en casos com Alstom, Derbi i Yamaha, tenen marges per fer polítiques industrials. I tenen instruments per pressionar Alstom, i tant que els tenen!, i per fer polítiques d'inversió en matèria ferroviària, sí, per davant del vehicle privat.

Vostè pot fer una reflexió, crec que la pot fer, mínimament autocrítica entorn del que representen les retallades. «Ajust del dèficit», diuen. Però l'ajust del dèficit genera més atur, i al final, acabes generant més dèficit. Quan es retallen 2.000 milions d'euros, que es retallen en salut, en educació i en polítiques socials, això afecta l'activitat econòmica, a més de l'equitat i la cohesió. I això passa perquè vostès no volen tocar la política d'ingressos entorn de l'economia especulativa i tot el dèficit l'encaren amb l'ajust de la despesa.

Senyor Mas, jo li demano que sigui més concret, i que sigui concret en la lluita contra l'atur i que ho sigui una mica menys en aquestes polítiques de retallades, perquè, si no, el seu Govern serà aquell Govern que es treu les puces de sobre.

Vostès porten quatre mesos, és cert, però també és veritat que vostès tenen molt a veure amb les polítiques econòmiques que va liderar, que ha liderat el Govern Zapatero; amb les rebaixes fiscals que fan que les finances de la Generalitat també estiguin més tocades, i amb la reforma laboral, que tots els elements negatius que han generat més atur –han abaratit l'acomodament, és cert, però no han generat ocupació–, tots aquests elements tenen el seu segell.

Per això li demano la concreció que no estem trobant en un govern i en un president que sovint fa d'oposició de l'oposició però que no lidera i no concreta les polítiques contra l'atur.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, no acabo d'entendre això que nosaltres estem tan a prop de les polítiques del senyor Zapatero, etcètera, perquè jo potser avui tinc una mica, doncs, d'atac d'amnèsia, no?, però, si no ho recordo malament, amb el Partit Socialista, qui ha governat durant set anys són vostès. *(Pausa.)* No, és igual, el Partit Socialista. Escolti'm, aquest Partit Socialista té ministres a Madrid! *(Remor de veus.)* Miri, amb el mateix Partit Socialista que vostès governaven aquí, amb aquest mateix Partit Socialista..., tenia ministres a Madrid. En sap un, d'ells? El ministre de Treball. *(Persisteix la remor de veus.)* Perdoni: el ministre de Treball. Amb el qual, per cert, vam arribar a acords, alguns d'ells interessants...

La presidenta

President, president..., un moment...

El president de la Generalitat

...però vostès hi governaven...

La presidenta

Si us plau, toca parlar ara al molt honorable president... *(Pausa.)*

El president de la Generalitat

Però vostès hi governaven aquí. I ara vostè ens ve a dir que nosaltres som els que estem inspirant les polítiques del senyor Zapatero, quan vostè estava governant amb el Partit Socialista, que tenia ministres a Madrid, algun d'ells precisament en l'àrea econòmica i laboral? Senyor Herrera, sap què passa? Que, quan s'exageren els arguments, al final acaben sent ridículs. I a vostè li passa una mica això.

Ara, què és fa? Doncs, miri, desbloquejar inversions. Perquè qui crearà llocs de treball? Les empreses. Vostè creu que els crearà l'Administració pública, els llocs de treball en el futur, en aquests propers dos o tres anys, amb els dèficits que tenim? Creu que és raonable, això? Els crearan les empreses. Aquesta darrera setmana a Catalunya s'han anunciat, només dues empreses, projectes d'inversió per 1.000 milions d'euros. Què vol dir això? Que hi ha empreses que confien en el present i en el futur econòmic d'aquest país, no?

Què més? Agilitat de l'Administració. Aquest Govern està promovent una gran llei, que vostès tindran aquí, al Parlament, per desburocratitzar aquest país, per deixar respirar la gent i perquè la gent que té ganes de fer coses les pugui arribar a fer. I tota la reconversió de la formació professional, a través de la integració d'aquests sistemes, que aquest Govern, només en quatre mesos, en aquest terreny ha fet més feina que vostès en set anys.

(Remor de veus. Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent es sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els instruments del Govern per a combatre la desocupació (tram. 317-00033/09)

I la formula l'illustre senyor Josep Enric Millo, diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Senyor president, encarem el mes de maig amb les pitjors dades amb relació a l'atur que hem patit mai a Catalunya: 727.600 aturats, primer trimestre, segons l'EPA, 40.900 aturats més que ja són resultat del seu mandat, i, malgrat que el conseller Mena, doncs, no coneix les seqüències estadístiques dels darrers quinze anys, el mes d'abril, com sempre, hi ha una petita millora, molt lleugera, que tan sols això ha canviat quan hi ha hagut Setmana Santa el mes de març, que no és aquest cas, no?

Per tant, senyor president, vostè ha llançat un missatge als ciutadans, aquest darrer dissabte, dient-los que la culpa de tot això la té Madrid, la té el Govern de l'Estat. Jo li pregunto: vostè en aquests moments es ratifica en aquestes afirmacions i considera que el Govern de la Generalitat no té instruments per combatre l'atur?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Millo, perdoni, però jo no he dit això que vostè diu que he dit. Els demano una mica més de rigor i una mica més de precisió quan vostès fan preguntes en aquest sentit, perquè jo no he dit que tota la culpa la tinguéis Madrid, no ho he dit en cap moment. Normalment no ho dic mai, això, que tota la culpa la té Madrid; no ho dic mai, que tota la culpa la té Madrid. *(Remor de veus.)*

Ara, es pot dir –es pot dir– que els temes de legislació laboral són responsabilitat del Govern central? Això es pot dir o no es pot dir? Això no és que tota la culpa sigui de Madrid; és dir que el Govern central i el Parlament espanyol tenen responsabilitats úniques, en aquest cas, sobre la regulació del mercat laboral. I vostès diuen contínuament que la regulació del mercat laboral a Espanya no està bé; alguna incidència deu tenir això sobre el mercat d'ocupació. Em vaig limitar a constatar que les principals responsabilitats estan en el Govern central i en el Parlament espanyol. I això no és treure's les puces de sobre; és simplement explicar la realitat de les coses.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, senyor president, preferiríem tenir un president de Catalunya que assumís la seva pròpia responsabilitat i que en lloc de tirar les culpes a fora, com fa habitualment, buscant l'enemic estranger, doncs, vostè assumís la seva pròpia responsabilitat i assumís que l'autogovern de Catalunya té instruments per lluitar contra l'atur. Vostè és el president de Catalunya, vostè és qui té la responsabilitat greu de treure a Catalunya del forat en què es troba, i no pot ser que vingui aquí a fer el paper del victimisme, que ja el coneixem, i que assumeixi també un paper de l'alumne que no fa els deures, perquè sempre troba excuses: o perquè el mestre li té mania, o perquè ha perdut la llibreta, o perquè el «boli» ha perdut la mina, no?

Vostè fa ja sis mesos que ha tingut unes eleccions en aquest país, vostè fa sis mesos, ja, que ha estat elegit president, ha tingut cent dies d'inacció, ha fet anuncis de retallades a tort i a dret, i en aquests moments el que no coneixem són les mesures concretes que es plantegen al país per sortir de la crisi econòmica en què ens trobem. Però en canvi ens ha sortit amb un conill nou de la «xistera», que és el nou Pla de govern, que no és altra cosa que la translació, novament, del programa electoral que ja coneixíem, sense mesures concretes per treure de la crisi, per ajudar els emprenedors, per ajudar els petits i mitjans empresaris, per ajudar els autònoms a superar aquesta greu situació. Perquè vostè també n'és responsable, del que passa aquí, no només perquè Madrid té responsabilitats en

l'àmbit de la legislació laboral, que és cert, però vostè també ha cooperat en les mesures que ha pres el Govern central, i això no ho pot defugir.

Senyor president, vostè és el capità d'aquest vaixell, vostè ens ho ha explicat en més d'una ocasió, però la nau no navega; aquest és el problema. D'aquell timó que vostè ens va ensenyar, d'aquell «cap fred, cor calent, puny ferm i peus a terra», avui no en queda pràcticament res. No en veiem els efectes, no té cartes de navegació. El que vostè ha presentat no són cartes de navegació. No té estratègia, no té programes, no té accions i no té pressupostos. El dia 30 ens havia d'ensenyar el pressupost, i no ens el va ensenyar.

Senyor president, presideixi, sigui valent, deixi's ajudar, si cal, però no deixi el tema...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps...

Josep Enric Millo i Rocher

...de l'atur en llista d'espera, tenim prou llistes d'espera. No volem que aquesta sigui una llista més d'espera... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Millo, no hi ha pitjor sord que el que no vol escoltar. Abans, just abans, en la resposta anterior, li he explicat tres coses que l'actual Govern està fent que van, precisament, en la línia de disminuir l'atur. El que passa, que vostè aquí ve amb el discurs absolutament escrit, pur «bla, bla, bla» – pur «bla, bla, bla». Sap per què? Perquè com es creen llocs de treball en el país? Es creen amb inversió productiva per part de les empreses. Doncs, això està fent aquest Govern: ajudar les empreses a fer inversió productiva. I afortunadament a Catalunya n'hi ha, i aquesta setmana encara n'hi haurà més, i la setmana que ve també. Veurà vostè com cada setmana en aquest país, i a més a més vinculat amb el Govern de la Generalitat, que ajuda a aquestes inversions, hi haurà anuncis significatius d'inversions que es van fent i, a més a més, moltes d'elles en el camp industrial.

Què més fa aquest Govern? Agilitzar l'Administració. Quan portem el mes de juny la Llei de simplificació de l'Administració i dels seus tràmits en aquest Parlament, vostè veurà la magnitud de la reforma que estem plantejant. I això és el que li toca fer al Govern de la Generalitat en aquest moment.

I no em digui que en el camp de la formació professional no estem actuant. O vostè es pensa que aquest país té futur industrial i futur industrial exportador si no tenim una bona formació professional de base, que desgraciadament no hem tingut?

Doncs, miri, en quatre mesos el Govern, a tot això, hi ha posat fil a l'agulla. Li asseguro..., vaja, li asseguro: m'agradaria que si un dia el Govern espanyol canvia de color –que no sé si passarà– vostès siguin tan diligents allà com hem sigut nosaltres aquí.

La presidenta

La pregunta següent... (*Remor de veus.*)

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les mesures del Pla de govern
2011-2014 per a la preservació dels models
sanitari i educatiu (tram. 317-00037/09)

Senyores diputades, senyors diputats... La pregunta següent la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista, i és sobre la situació política.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, ara ja sabem que el pressupost que ens van prometre vostès i el Partit Popular en una moció aquí al Parlament per abans del 30 d'abril no és un pressupost, no ho és ni per aproximació; allò que ens han presentat són algunes idees generals sobre un pressupost que no té a hores d'ara cap –cap–, absolutament cap concreció. I ahir vostè va presentar un pla de govern que tampoc no és un pla de govern. No hi ha un pressupost, no hi ha un pla de govern. Més enllà de les errades puntuals concretes, grotesques, d'aquest Pla de govern, aquest Pla de govern, com li deien els altres intervinents, no té absolutament cap concreció.

Però, així i tot, jo li vull preguntar, senyor president, què diu el Pla de govern d'allò que vam dir i subscriure junts, el seu grup i el nostre, en el debat d'investidura: què diu de preservar el model sanitari català amb garanties del servei públic i què diu de preservar el model educatiu català definit en el Pacte nacional per a l'educació i la Llei d'educació de Catalunya i el model lingüístic de l'escola catalana.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, jo li vaig dir una vegada, i no tinc inconvenient a tornar-ho a repetir, no?: vostè creu que es pot portar un pressupost raonablement si no hi ha els ingressos assegurats? Clar, ara diu que no, l'altra vegada va dir que sí... (*Veus de fons.*) No, no diu re. No, és que, com que feia així amb el cap, a vegades el llenguatge visual és molt significatiu, sap? No, és que és veritat, no es pot portar.

Ara, jo també li admeto una cosa: jo també li admeto que això, doncs, ha de tenir un final –ha de tenir un fi-

nal. Deixi'm dir-li que el Govern espanyol ens ha dit que era millor esperar a després del 22 de maig per tenir la concreció d'aquests ingressos. (*Remor de veus.*) Com que ho diu un govern del seu color, suposo que vostès en fan un cert cas. Després de les eleccions municipals, perquè ells també ens ho han dit, quan diguin exactament els ingressos que ens corresponen i si ens paguen o no els diners que ens deuen, aleshores aquest Govern portarà a aquest Parlament el nostre pressupost. I espero que vostès hi tindran una actitud de coresponsabilitat, tenint en compte que en la situació en què estem vostès no hi poden girar la cara.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Es poden anunciar sistemàticament retallades indiscriminades i lineals a tort i a dret sense conèixer el pressupost? Es pot estar fent el que ha estat fent aquest Govern sense conèixer ingressos i despeses? (*Remor de veus.*) Es pot fer aquest disbarat d'anuncis sistemàtics que ara sembla situat en el congelador tàctic de les eleccions municipals? Miri, senyor president, no es poden governar ni la crisi ni el país des de la passivitat, la inoperància i el tacticisme.

I vostè ara dirà que aquest Govern ha fet moltes, moltes coses. Algunes de les inversions que vostè anuncia que fan algunes d'aquestes empreses, les faran no pas amb l'ajut del Govern, sinó, en alguns casos, malgrat el Govern –malgrat el Govern. O ja estaven fetes i vostè ara se les apunta. (*Remor de veus.*) Per tant, no cal tampoc, no cal que jugui a creure's la persona que soluciona determinats problemes.

Però encara una altra cosa, fixi's bé: vostè analitzi el *Diari Oficial de la Generalitat* de Catalunya des que van entrar al Govern, no hi ha ni cinc mesures de govern –ni cinc mesures de govern– que es puguin detectar en l'acció de govern a través del *Diari Oficial de la Generalitat*. Alguna l'ha esmentat, la de la formació professional, però més enllà d'això el Govern no ha pres absolutament cap decisió.

I, finalment, vostè diu: «Nosaltres respectem el Parlament i complim els compromisos amb el Parlament.» Complir amb el Parlament és eludir les obligacions de compareixença...

La presidenta

Senyor diputat...

Joaquim Nadal i Farreras

...dels consellers i conselleres i posposar-les sistemàticament... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, la millor manera de complir amb el Parlament, senyor Nadal, és ajustar-se als temps que vostè té disponibles. (*Forta remor de veus i rialles.*)

Dit això, vostè ens acusa que estem paralizats, i al mateix temps ens diu que estem fent un munt de decisions per retallar. Doncs, en què quedem? –en què quedem? Miri, sap per què hem hagut d'aplicar aquestes mesures d'estalvi?, sap per què, senyor Nadal? Miri, perquè coneixem dues coses. El que no coneixem són els ingressos que tindrem de Madrid, això no; aquest Govern socialista de Madrid no ens diu quins ingressos tindrem. Ara, hi ha dues coses que sí que les sabem, que no és un tema de Madrid, és un tema de vostè, de l'anterior Govern: sabem quin era el dèficit, que era escandalosament alt, i sabem quin era el deute, que era escandalosament alt. Aquestes dues coses, desgraciadament, les sabem. I sap per què estem actuant com estem actuant? Exactament per això: pel dèficit escandalós i pel deute també escandalós. I aquest el vam provocar nosaltres aquests darrers set anys, o el van provocar vostès? Per això estem actuant, senyor Nadal, per això hem d'actuar.

I deixi'm fer-li un prec, ja que estem avui aquí, deixi'm fer-li un prec en aquest cas en positiu, eh? La setmana que ve tindrà, senyor Nadal, una ocasió d'or perquè Catalunya tingui els diners que li corresponen i que Madrid pagui els deutes que ha de pagar: votin la moció que hi haurà al Parlament espanyol a favor del Fons de competitivitat de Catalunya (*aplaudiments*), votin-la. Els vint-i-cinc diputats del PSC, almenys per una vegada, votin a favor de Catalunya i no al costat del PSOE.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

Demano a les diputades i als diputats una mica més de tranquil·litat. Aquest Ple serà molt llarg, i des de la Mesa intentarem que tot vagi correctament, però demano una mica de tranquil·litat.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les mesures del Pla de govern
2011-2014 per a la reactivació
econòmica i el manteniment de l'estat
del benestar (tram. 317-00036/09)

La darrera pregunta és formulada per l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre els darrers esdeveniments polítics.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ahir el Govern que presideix va aprovar el Pla de

govern per als propers quatre anys, un pla de govern que parteix, com ha de ser, dels compromisos adquirits per la força política que representem amb els ciutadans de Catalunya, i no pas dels equilibris per mantenir quotes de poder al marge del que sigui. Un pla de govern que no defuig, tot i no ser-ne responsable, tant la situació que s'ha trobat a la Generalitat com en el país en general. I això dóna credibilitat, i això, i fet així, demostra que hi ha serietat, que hi ha rigor, que hi ha projecte, que hi ha lideratge.

President, veiem, a més a més, com dos dels grans reptes a què més transcendència es dóna i en què més compromisos queden clars i explícits són els referits a la reactivació econòmica i a la consolidació de l'estat del benestar. I ho volem posar molt en valor, això; i ho volem posar molt en valor sobretot atès el context polític actual.

Aquests dies no parem de veure com algunes forces polítiques, aquells el balanç dels quals ha estat deixar aquest país amb prop de 700.000 aturats, aquells el balanç dels quals ha estat deixar les finances de la Generalitat amb un forat –per seguir el seu vocabulari– estratosfèric, aquells que van acordar abaixar el sou dels funcionaris, aquells que van deixar milers i milers de persones sense cobrar unes prestacions socials a les quals tenien dret, aquells que van anunciar i prometre calendaris d'inversions i equipaments socials que no van acabar de complir, tots aquests estan escampant, amb armes polítiques convencionals i no convencionals, que el seu Govern vol poc menys que desmantellar l'estat del benestar. Ara a aquests, president, els veurà darrere una pancarta erigint-se en salvadors d'allò que ells justament han posat més en risc, exigint tot allò que ells no van complir, inclús protestant per allò que ells van acordar.

I, president, davant d'això, el nostre grup parlamentari no pot fer com si sentís ploure, perquè la força política que representem, Convergència i Unió, ha estat un dels principals protagonistes en la construcció de l'estat del benestar a Catalunya. I per això forma part del nostre ADN la seva preservació, la seva consolidació i el seu enfortiment.

Per tot això, li preguntem, president, què suposa el Pla de govern aprovat ahir, amb relació als reptes de reactivació econòmica i consolidació de l'estat del benestar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament, aquest pla de govern és allò que dèiem: una carta de navegació, que l'oposició, a qui no li toca, segurament, més remei que criticar-ho tot, en aquest cas, i més a quinze dies de les eleccions, diu que tot això no és un full de ruta, que no hi ha rumb, etcètera; però, certament, és això. I vostè centrava en les dues prioritats més importants allò que realment és més signifi-

catiu –que va combinat, són dues cares de la mateixa moneda–: reactivació econòmica, estat del benestar.

En el cas de Catalunya, hi ha una tercera cara encara, que és que, una part dels recursos que nosaltres generem com a país, en lloc de marxar fora de Catalunya i quedar-se fora de Catalunya, es quedin més a Catalunya.

Per tant, són tres grans temes: refer les finances de Catalunya a través d'un pacte fiscal amb l'Estat, que els diners que generem, que ens corresponen aquí, que es quedin a Catalunya, en benefici dels set milions i mig de catalans; segon, reactivació econòmica, que passa pels sectors privats, passa per la petita i mitjana empresa i per l'empresa en general, i, tercer, que tot això –més diners que puguem obtenir i més diners com a conseqüència de la reactivació econòmica– serveixi per enfortir el nostre estat del benestar.

L'estat del benestar no s'enforteix a base de dèficits astronòmics –vostè en deia «estratosfèrics». És més, la pitjor amenaça sobre l'estat del benestar, que a vegades es diu defensar, és no ser capaç de controlar la despesa. Aquell que gasta molt més del que pot gastar és el que amenaça l'estabilitat de les coses, sigui de les famílies, de les empreses, dels hospitals, dels centres d'atenció primària, de les escoles o de les residències. I això, desgraciadament, ha passat en aquest país.

Però, bé, girem full: del que es tracta és de refer tot això, d'equilibrar aquestes finances, de ser seriosos, de ser responsables, no d'anar darrere de les pancartes d'aquells partits polítics que quan estaven en el Govern van ocasionar aquesta situació; ara és molt fàcil anar darrere de la pancarta, però, deixem-ho de banda: alguns que vagin darrere de la pancarta, nosaltres quedem-nos amb l'acció de govern, responsable, seriosa, per aixecar aquest país.

La presidenta

Acabat aquest punt de l'ordre del dia, demano a les senyores diputades i als senyors diputats que no surtin.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Perquè el segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Aquesta composició la tenen vostès i ha de ser comunicada al Ple, i els prego que s'eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi d'un nou model de finançament basat en el concert econòmic (tram. 252-00002/09)

A partir d'aquest punt, els proposo una ampliació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, d'acord amb el

que estableix l'article 72.3 del Reglament, i atesa la sol·licitud presentada per dos grups parlamentaris –el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya–, per tal d'introduir un nou punt, referent a la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi d'un nou model de finançament basat en el concert econòmic.

Aquesta proposta d'inclusió a l'ordre del dia, jo els pregunto si es pot aprovar per assentiment o si cal procedir a la seva votació.

(Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.)

Senyor Iceta...

Miquel Iceta i Llorens

No es pot aprovar per assentiment, perquè és una iniciativa unilateral de dos grups, i el nostre grup voldria que es procedís a votar.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

No, simplement per demanar-li també, senyora presidenta, que com que és una proposta que no és unànime, doncs, en demanàriem la votació.

La presidenta

D'acord.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, en el mateix sentit, senyora presidenta, atès que no entenem tampoc la urgència d'aquesta inclusió d'aquest punt.

La presidenta

D'acord, doncs, llavors, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, iniciarem la votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada, la inclusió a l'ordre del dia, per 83 vots a favor, 20 en contra i 27 abstencions.

Introduït, doncs, aquest nou punt de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 54.2 del Reglament, passarem al debat i votació de la proposta de creació d'aquesta comissió; presentada, com he dit, pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana,

té, en primer lloc, la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, algú es qüestionava per què aquesta modificació de l'ordre del dia amb qüestió d'urgència; doncs perquè ho vam aprovar el mes de març. És a dir, es tracta de treballar, d'estar al cas, i creiem que aquest és un tema que no permet demores; i més quan aquesta comissió d'estudi té un objectiu, que és que el 31 d'octubre, en aquesta mateixa cambra, debatrem les seves conclusions. Per tant, es tracta de treballar, es tracta de posar-s'hi.

I m'agradaria incidir, molt ràpidament, sobre de què estem parlant. Estem parlant, senyores diputades, senyors diputats, d'una comissió d'estudi sobre el concert econòmic. I, què és el concert econòmic? Doncs, una cosa tan senzilla, tan clara, tan meridiana com que és l'Administració de Catalunya, el Govern de Catalunya, qui recapta, inspecciona, gestiona i liquida tots els impostos que hi ha a Catalunya, sufragats a Catalunya. Això vol dir un canvi: un canvi de rumb, un canvi de model, el que hem viscut fins ara. Vostès saben perfectament que hi ha una part de tributs que són cedits, hi ha una part de tributs que són de la Generalitat i hi ha una part de tributs que són de l'Estat i que després se'ns cedeix un percentatge, fruit de les diferents negociacions dels models de finançament. Aquí estem parlant d'un canvi substancial.

I aquest canvi substancial, per què? Mirin, la primera raó que se'ns podria ocórrer a moltes persones és parlar de dèficit fiscal, parlar de la necessitat d'equiparar i equilibrar la situació que té Catalunya amb altres territoris de l'Estat. Però, deixin-me que aprofundeixi en un altre element més important. Aquest és un canvi que proposem, com a Esquerra Republicana i conjuntament, en aquest cas, amb Convergència i Unió, amb el Grup de Convergència i Unió, per una raó: per canviar les regles de joc.

Que ningú s'enganyi: amb un concert econòmic, avui en dia no estaríem discutint situacions com la del Fons de competitivitat; amb un concert econòmic no estaríem pendents de l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut en matèria d'inversions en infraestructures i els blindatges que aquesta mateixa cambra i l'anterior Govern van generar, que estant sent qüestionats unilateralment i sistemàticament pel Govern de l'Estat; amb un concert econòmic no estaríem discutint sobre els fons que ha de destinar el Govern de l'Estat a una llei com la Llei de l'autonomia personal, o coneguda com la Llei de dependència; o, amb un concert econòmic, la negociació amb l'Estat seria una altra i no estaríem malvivint amb la inversió, l'estoc de capital públic a Catalunya per part de l'Estat, en matèria d'inversions en infraestructures.

Aquest és el canvi. Mirin que no els parlo del dèficit fiscal, els parlo d'un canvi de regles de joc. I això és el que crec que aquesta comissió ha d'escometre.

I com ho ha d'escometre? Doncs, ho ha de fer escoltant els experts –en aquest país tenim estudis, molts estudis, sobre el que és el desequilibri fiscal de Catalunya. Tenim, també, el suport i l'aprovació que el Govern té el compromís de publicar una balança fiscal entre el Govern i l'Estat, que haurà de ser contrastada amb la que es va comprometre el Govern espanyol, també, a publicar cada tres anys. Però, en definitiva, més enllà del desequilibri fiscal, es tracta d'explicar a la ciutadania de Catalunya que avui, per sortir de la crisi, no totes les eines, no tots els instruments estan en mans del Govern de Catalunya. Es tracta de dotar-nos d'un instrument més, que és la capacitat de la recaptació.

Perquè, davant de determinat discurs que escoltem ponent enllà –discurs que escoltem també a la capital de l'Estat, per terra, mar i aire, un discurs que sistemàticament ataca el mateix model de govern de Catalunya, d'autogovern–, el que descobrim és que, més enllà d'això..., i el que estem demanant és que hi hagi regles de joc iguals per a tothom.

Jo entenc que hi hagi recels en aquesta comissió. De fet, hi ha recels per part d'alguns grups d'aquesta cambra. Jo els demano, als grups d'aquesta cambra, que, si vénen a la comissió d'estudi amb recels, intentin pensar que els seus companys aliats –socis d'Euskal Herria, de Navarra i del País Basc– defensen, precisament, el concert econòmic per a Navarra i el País basc. I això ho dic al Grup Popular i al Grup Socialista. Que entenguin que allò que és bo per a Navarra i per al País Basc, ha de ser bo necessàriament també per a Catalunya. I els demano que hi vinguin amb una voluntat constructiva.

Aquesta no és una comissió que s'hagi de demorar durant tota la legislatura, té una data final. Té uns objectius –té una data final–, i són portar a aquesta cambra una proposta perquè el Govern de Catalunya, i també aquest Parlament, negociï amb el Govern de l'Estat, i evidentment amb les Corts Generals espanyoles, un canvi de model per a Catalunya. Un canvi de model perquè puguem decidir, puguem negociar amb millors condicions, amb igualtat i, sobretot, amb equitat. Això és el que els estem proposant. I els estem proposant un pla de treball amb dates finals, i els estem proposant un canvi profund en les relacions entre Catalunya i Espanya.

Si nosaltres som els que hem d'assumir la inversió i la despesa en àmbits tan transcendents com l'educació, la salut, els serveis socials, l'habitatge públic o la cultura, és lògic que siguem nosaltres també els responsables de recaptar, inspeccionar, gestionar i liquidar els nostres impostos.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. La discussió sobre aquest nou model de finançament comença malament, sincerament, de la pitjor de les maneres. Perquè el que havia de ser de tots –«un tema de país», en diu el president, constantment–, comença segrestat només per uns quants, i, si més no, és un mal auguri. Per tant, presidenta, nosaltres no votarem afirmativament aquesta proposta.

No hi votarem afirmativament per una qüestió essencial, que ja l'hem dita, de formes: perquè no compartim que aquesta comissió hagi estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana sense tenir en compte els altres grups. No han tingut en compte ni la nostra opinió ni ens han demanat la nostra participació. I això encara és més greu quan l'encàrrec ve d'una moció que és propietat del Ple del Parlament de Catalunya, de tots els grups parlamentaris, i que hauria d'implicar, doncs, a tots els grups i no només als dos que els convé, pels motius que ja sabem, visualitzar-la.

Si vostès volen comptar amb el PSC, com diuen en reiterades ocasions, no ens convidin a dinar amb la taula parada i no ens intentin entaforar el menjar.

I, en segon lloc, no votarem afirmativament la creació d'aquesta comissió, tampoc, per coherència, perquè fa dos mesos –exactament dos mesos– ho vàrem discutir i ens vàrem abstenir. I vostès entendran que, en dos mesos, no hem canviat la posició. I com, segurament, per expressar una mateixa cosa molts cops és millor repetir-la que no pas tornar-la a dir, ens remetem al literal del que vàrem dir aleshores. Volem parlar de l'actualització del model de finançament el 2013? Sí. Ho volem fer en una comissió parlamentària? També, però en una de seriosa, amb una proposta del Govern, amb papers. Perquè el que no podem deixar passar és que això s'instrumentalitzí, que un tema tan important com aquest per a Catalunya, s'instrumentalitzí per part del Govern, que és el que estem veient constantment.

Denunciem retallades; resposta del Govern: pacte fiscal. Demanem solucions a la crisi; resposta del Govern: pacte fiscal. Exigim propostes; resposta del Govern: pacte fiscal. Així no, i això no. Fer una comissió, sí, però quan correspon i com correspon, i amb papers i amb propostes del Govern sobre la taula. Aquesta és la nostra posició, i, per tant, això és el que vam expressar en la nostra intervenció. Defensar Catalunya, sí; exigir el que ens pertoca, sí; treballar seriosament per les aspiracions, que poden ser compartides en el nostre país, també. Ara, fugides endavant, no; desmerèixer el que han votat majoritàriament els catalans, no; permetre que el Govern no exerceixi la seva responsabilitat, no, i contribuir a les frustracions col·lectives, tampoc.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, per anunciar, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular Català, que no compartim la forma com s'ha plantejat aquesta proposta de resolució en aquest Parlament. És coneguda per tothom la nostra posició amb relació a la participació del nostre grup parlamentari en aquesta comissió per parlar sobre la millora del model de finançament de Catalunya. No hem amagat mai la nostra voluntat que això sigui possible. No hem amagat mai, en el passat, la nostra crítica amb relació a un model de finançament que vàrem considerar, des del seu començament, que no millorava substancialment el finançament de Catalunya. I, per tant, tampoc és cap sorpresa que avui els reiteri que nosaltres no ens oposarem que aquesta comissió es pugui crear, ni ens oposarem, òbviament, a participar en ella, al contrari: volem ser actius i volem ser participatius amb actitud constructiva, com vostè demanava, en el treball que es pugui realitzar en aquesta comissió.

Ara bé, la forma en què vostès plantegen aquesta qüestió és absolutament contraproduent. Si en aquest Parlament s'aprova una moció fa dos mesos, el mes de març, en la qual tots els grups parlamentaris acordem que és positiu que hi hagi un treball de fons, d'estudi, per a la millora del model de finançament, per buscar després el consens amb el Govern de l'Estat i amb la resta de comunitats autònomes, per millorar el finançament de les comunitats autònomes..., si això és així, no té cap mena de sentit que vostès es presentin avui, aquí, sense parlar amb els grups parlamentaris de la cambra, i només amb un altre grup parlamentari. Sospitem que per pressa, manada per vostès –sospitem que per pressa, manada per vostès–, no a iniciativa del grup que governa en aquests moments Catalunya, ens posen aquí, ens la imposin aquí, avui, la creació d'una comissió a la qual no ens hi podem oposar, perquè en el seu moment no ens hi vam oposar. I som coherents amb el nostre plantejament, però, des del punt de vista de les formes, planteja un dèficit molt greu i molt important. Una actitud poc constructiva per part d'aquells que demanen actituds constructives en els altres.

Però, deixi'm dir-li, també, que hi ha una qüestió de fons que ens fa pensar que possiblement vostès i nosaltres no anirem a la comissió amb la mateixa finalitat. Jo li puc assegurar que el Grup Parlamentari del Partit Popular català, hi anirà amb la voluntat constructiva i positiva de buscar fórmules que permetin millorar el finançament de Catalunya, que permetin millorar el finançament que permet al Govern de la Generalitat atendre les seves necessitats en funció de les seves competències. Li asseguro que això ho farem, com ho vàrem fer en èpoques anteriors quan es va pactar el millor model de finançament que ha tingut mai Catalunya.

Avui tenim un model que venç el 2013, i el 2013 serà el moment de fer la renovació d'aquest model. Per tant, no hi ha cap pressa per posar-se a treballar demà passat, perquè això no toca fins al 2013. Entenem que vostès tenen aquí una raó de fons diferent de la nostra. Per a vostès la millora del finançament de Catalunya no és un fi en si mateix, nosaltres sí que volem millo-

rar el finançament de Catalunya, per atendre millor les seves competències en funció del nostre autogovern, del que estableix l'Estatut i el que estableix la Constitució.

Per a vostès això és diferent. Vostès tenen un objectiu diferent. Aquest no és més que un pas cap a l'objectiu de la separació de Catalunya de la resta d'Espanya. Aquest és un pas per aconseguir una fita superior, que és la independència. Evidentment no dic res que no sigui conegut, a vostès això tampoc els pot sorprendre. Però és evident que aquesta és la finalitat que no compartim. Per tant, no vegi en nosaltres actituds diferents de la que és constructiva i positiva quan parlem d'allò que és el títol d'aquesta comissió, que és la millora del finançament.

Ara bé, amb altre tipus de finalitats de caràcter independentista, separatista, per trencar Catalunya amb la resta d'Espanya, aquí, és evident que no ens hi trobaran –és evident que no ens hi trobaran–, no només perquè el Partit Popular de Catalunya no hi cregui, sinó perquè això és el pitjor que li podria passar a Catalunya, i, des del Partit Popular el que volem és el millor per a les catalanes i per als catalans. I, en aquest cas concret, nosaltres no ens hi oposarem; òbviament tampoc hi votarem a favor, perquè entenem que la forma no és la correcta i en el fons segurament no compartim la finalitat; però participarem en aquesta comissió, com és la nostra obligació, en defensa dels interessos del Govern, però, sobretot, en defensa dels interessos de totes les catalanes i de tots els catalans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari votarà a favor de la creació d'aquesta comissió, ara anomenada, ho veig, pel concert econòmic, i, evidentment, nosaltres hi farem les aportacions, que ja estan prou visualitzades en la nostra proposta de concert econòmic i solidari. Participarem activament també en el treball d'aquesta comissió.

Continuem pensant, de fet, que la creació de la comissió és poc ambiciosa. No hi vull insistir. Calia..., des del nostre punt de vista, calia més que parlar del finançament, parlar de tots els àmbits que han afectat negativament la sentència del Tribunal Constitucional. Però no ha anat així. El que passa és que tampoc ha anat bé com s'ha constituït aquesta comissió. No té massa sentit. No ens ha agradat, en absolut, com s'ha desenvolupat aquest pacte, aquest acord entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió a tota pressa, sense..., tot i haver tardat dos mesos per constituir-la. O sigui, tarden dos mesos per constituir-la, i quan es decideixen a fer-ho, ho fan a corre-cuita amb un procediment, doncs, que ha violentat, com ja s'ha vist,

una mica també aquesta cambra, no? No, no té massa sentit, no? El Govern té molta més facilitat i molta més rapidesa a engagar les retallades socials que no pas a fer una cosa com la creació d'aquesta comissió.

I, a més a més, s'han empenat la boca de consens. Jo crec que ja comença coixa, aquesta comissió, i és culpa, únicament i exclusivament, d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió. No hi ha el consens dels altres grups parlamentaris. Com és que una cosa tan important com és aquesta, d'anar a fer un document que ens porti a un concert econòmic i solidari, des del nostre punt de vista, no s'hagi parlat amb els grups parlamentaris..., no com ha d'acabar, sinó, ja, de com ha de començar! I com s'ha de constituir! Per què no ho han fet? Això és una situació, ho crec, negativa, des d'aquest punt de vista. I mira que tenim temps, perquè des del març passat que es va aprovar teníem temps per anar-ne parlant.

No s'estranyin, senyors de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana –no s'estranyin–, si algú pensa que aquesta comissió es fa per necessitats partidistes i no pas per aconseguir l'objectiu que planteja. Ho dic, no sé qui ho pensarà, però de ben segur que hi haurà algú que ho pugui pensar, i, a més a més, si es fa just en període electoral, doncs, un encara pot pensar que aquesta estranyesa vagi més enllà.

Però, a més a més, crea uns dubtes, no? No sé si ens ho podran explicar, perquè fins ara no en tenim cap informació. Diuen: «Amb l'objectiu d'assolir un consens entre Govern i Parlament, es designaran set representants del Govern.» Són experts? Són membres del Govern? Això vol dir que no hi haurà experts fixos com s'havia plantejat en un primer moment, i ho va dir el senyor Puigcercós, en la seva intervenció contestant la nostra? Hauran de venir només en forma de compareixença? Ara perquè ha marxat la senyora..., la consellera Ortega, però, potser, que no s'estranyi si també li col·loquen aquí el senyor Duran Lleida, davant la situació de poca transparència que hi ha en tota aquesta situació. Bé. Dubtes que no ajuden –no ajuden– el consens.

Nosaltres participarem activament en aquesta comissió. Ho hem dit des de bon principi. Ho farem amb la nostra proposta. Farem totes les aportacions necessàries. Creiem en l'objectiu final. Per això hi treballarem. El que passa és que, per creure en l'objectiu final, un ha de fer bé o ha de desenvolupar bé les formes i creure-s'ho un també, perquè em fa la sensació que no és així.

Per la qual cosa nosaltres vetllarem..., i els ho dic –i ja els ho vàrem dir l'altre dia i els ho tornem a dir–, vetllarem perquè aquesta comissió no serveixi només per distreure l'atenció dels problemes d'aquest país. No vetllarem perquè no sigui només per marejar, com es diu popularment, la perdiu. I això ho farem i ho farem intensiu, i ho denunciarem quan hi hagin situacions d'aquest tipus, que, de ben segur, no sortiran del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, però, no me'n fio, ni posaria la mà al foc, que no sortissin del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que li interessa més despistar cap a l'exterior, que no

pas fer les actuacions agressives en matèria social que està fent a l'interior de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, des de Ciutadans no només no volem que es faci aquesta comissió, sinó que no estem d'acord amb el model polític i de societat que porta al darre-re. Un model de privilegi territorial s'ha de derogar, no copiar. Per tant, Ciutadans és ben clar, a diferència del Partit Socialista i del Partit Popular: a nosaltres no ens agraden els privilegis territorials en ple segle XXI. I, per tant, no ens agrada per al País Basc ni per a Navarra, no ens agrada per Catalunya. I el País Basc tenen aquest model, o Navarra, i el PSC o el PSOE i el PP donen suport en aquest model a Navarra i al País Basc, i no el donen a Catalunya. Nosaltres no el donem enlloc.

Per tant, creiem que almenys Ciutadans és coherent. Creiem en un model on qui paga, qui tributa són els ciutadans, on hi han uns pressupostos generals que determinen les inversions de l'Estat a cada territori en funció de les necessitats. Per tant, si Catalunya necessita infraestructures hi estem a favor, si Catalunya necessita un impuls econòmic hi estem a favor, però en el marc dels pressupostos generals; vaja, la diferència entre un estat o un conjunt de tribus, perquè ens entenguem. Nosaltres creiem en un estat i no creiem en els privilegis territorials com si anéssim amb un model tribal.

Per tant, nosaltres no estem d'acord amb el model del concert econòmic. Hi insisteixo, no ens agrada el carlisme, no ens agraden els principis carlistes, no volem aplicar el carlisme en ple segle XXI. Creiem en un model d'Estat modern, liberal, democràtic on la gent pagui i tributi en funció de la seva renda. I, perquè ens entenguem, si tothom apliqués el model que aquí es demana, no hi hauria Estat, no hi hauria seguretat social, no hi hauria sanitat ni educació per a tots els ciutadans espanyols.

Per tant, nosaltres volem un model on tothom tingui la sanitat i l'educació pública garantida, visqui a Extremadura, visqui a Madrid, visqui a Barcelona o visqui al País Basc o Navarra. Aquest és el nostre model.

Per tant, en coherència, votem que no. Volem un model que apliqui la LOFCA. Un model federal o pseudo-federal, com és l'espanyol, necessita un model multi-lateral, que és la LOFCA. S'ha modificat fa molt poc. S'ha de fer complir aquesta LOFCA. Aquí, ho hem dit clarament, estem al costat del Govern per fer complir la LOFCA, però no estem per obrir nous debats quan ni tan sols estem d'acord –i això divideix, com es veu clarament– en aquest mateix Parlament.

Per tant, nosaltres votarem en coherència amb el nostre model d'Estat; votarem en coherència amb el nostre model i principis, i, per tant, de cap manera donarem

suport a això. Que participarem a la comissió? Sí, per dir clarament, aquest model d'Estat, que és el vigent, el que tothom hi està d'acord. Si algú vol canviar la Constitució...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...acabo presidenta, que tinc poc temps– que ho plantejgi a les Corts. Això només genera frustració. Obrir debats on no toca, sense competències, per debatre unilateralment el que no correspon a Catalunya, no té cap sentit. Demanar pagaments d'impostos és molt maco, però la realitat és que no depèn..., sinó que depèn de tot el model d'Estat. I el pacte fiscal, que és el model entre ciutadà i Estat, és el que hem de tenir en compte, i no les ocurrencies...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...els deliris d'alguns partits polítics.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula, el nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Beltran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, deixi'ns començar, al Grup de Solidaritat Catalana per la Independència, i destacar la nostra certesa de la inviabilitat de la proposta de concert econòmic en el marc de l'Estat espanyol.

En aquests moments, el Govern de la Generalitat està reclamant un gran front comú, i està suplicant al PSC, el primer partit de l'oposició, que voti a favor de recuperar els 1.450 milions d'euros, signats, acordats, definits en l'acord de finançament com a Fons de competitivitat que, de Madrid, han de traspasar a Catalunya: 1.450 milions d'euros que no són capaços d'aconseguir i que representen menys d'un 10 per cent de l'espòli fiscal que cada any pateix Catalunya, d'un total de 22.000 milions d'euros.

Si el Govern de la Generalitat és incapaç d'aconseguir 1.450 milions d'euros, com ens pretén convèncer que aconseguirà un concert econòmic per recuperar l'espòli fiscal de 22.000 milions d'euros? Això, evidentment, és inviable, des del punt de vista polític i també des del punt de vista jurídic, després de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut.

És per això que donarem suport a aquesta proposta d'estudi del concert econòmic per dir el següent:

l'única possibilitat que té Catalunya d'aconseguir el concert econòmic és amb la independència política. La resta ja s'ha intentat; no només s'ha intentat això, sinó que, en aquesta mateixa cambra, Solidaritat Catalana per la Independència vam presentar una proposta de sobirania fiscal, que venia definida en quatre punts: primer, a Catalunya recaptem tots els impostos; segon, a Catalunya tenim capacitat normativa sobre tots els impostos; tercer, a Catalunya fem una consulta ciutadana per, amb la força de tot el país, anar a presentar el model de la sobirania fiscal a Madrid, i, quart, el Parlament de Catalunya acorda cap retallada respecte al model de sobirania fiscal que acordem aquí a les Corts Espanyoles.

Què va fer Convergència i Unió? Votar en contra d'aquesta proposta, l'única viable per a la sobirania fiscal.

Anirem a aquesta comissió d'estudi sobre el concert econòmic per dir-hi la veritat: l'únic concert econòmic que aconseguirem és amb la independència política, la resta serà fer volar coloms, voler-nos fer creure en focs d'encenalls i repetir el mateix fracàs...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...que va representar l'Estatut d'autonomia de Catalunya l'any 2005.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé. Esperava d'aquest Govern dels millors més decisió política en aquesta qüestió, perquè, de fet, era la seva proposta estrella en campanya electoral, i per tant ja ha estat votada i aprovada pel poble de Catalunya. Aquí, doncs, fer aquests exercicis dilatoris a l'hora de l'acció política que s'ha de fer per aconseguir el concert davant del Govern de l'Estat em sembla, doncs, impropri, ho repeteixo, el Govern dels millors, que portava aquesta proposta en el seu programa electoral, i la campanya electoral la van centrar en aquesta qüestió.

En qualsevol cas, votaré a favor de la creació de la comissió, perquè, doncs, penso que almenys tindrem durant aquest temps l'oportunitat de parlar d'aquesta qüestió que és fonamental per a Catalunya, d'un nou finançament per a Catalunya.

Per altra banda, també he de dir que amb molt poca fe respecte que la proposició de nou finançament que sortirà d'aquesta comissió prosperi davant del Govern de l'Estat. I penso –penso– que el marc adequat perquè, doncs, tinguéssim una mica de..., més possibilitats d'èxit aquesta proposició hauria estat el marc en què el Par-

lament de Catalunya hagués declarat la independència de Catalunya, i aleshores crec que ens prendrien seriosament.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. El senyor Puigercós, jo crec que ho ha explicat, ho ha explicat prou bé. I jo crec que –no ens enganyem ni ens confonguem– avui no estem fent el debat de fons sobre aquest tema; el debat de fons sobre aquest tema, i ara el senyor Laporta ho deia..., de fet, d'aquest tema ja en vam parlar en el debat d'investidura, i després, posteriorment, en una moció presentada per Esquerra Republicana, es va debatre sobre el fons de la qüestió i es va aprovar una moció.

Avui, què fem? Doncs, avui el que donem és tràmit a una formalitat; es necessiten dos grups parlamentaris per concretar aquesta comissió, una proposta que vostès hauran vist que és suficientment oberta, però que dóna llum verda a poder arrencar. Si no hem estat prou curosos, i assumeixo la responsabilitat des del meu grup parlamentari, si no hem estat prou curosos a poder-ho parlar amb tots, perquè ens pensàvem que el paper circularia, ho assumim; esperarem millorar-ho al llarg d'aquest tràmit. Nosaltres, consens en aquesta qüestió, com més –com més– millor, però no a costa –no a costa– de no fer res, no a costa d'anar-ho dilatant en el temps.

Pressa? Sí que n'hi ha. Senyor Millo, pressa n'hi ha, perquè hi ha un encàrrec –almenys nosaltres ens el prenem com a cert– de crec que és el 31 d'octubre tenir elaborat un informe. Nosaltres això ens ho prenem seriosament; el temps passa volant, ens trobarem al juny, juliol i, tornant de vacances, setembre. I, per tant, creiem que les presses són males conselleres. I per això entenem que ho hem de fer i hem de disposar del temps suficient.

Per tant, avui estem complint aquest tràmit que fem; la proposta..., segur que ens posarem d'acord per a la confecció de la comissió, i això és el que nosaltres volem parlar.

I, senyor Rivera..., que, per cert, aprofitem, en nom del meu grup, per felicitar-lo, perquè aquesta setmana li ha passat de les millors coses que poden passar a la vida, que és tenir una filla, aprofitem per felicitar-lo, per la Daniela, però vostè parlava amb uns termes que... No som una tribu, som una nació... (*Veus de fons.*) Som una nació, no som una tribu. I, per tant, tenim drets. Tenim deures, però tenim drets. I un dels drets que tenim és a, amb justícia, disposar d'allò que nosaltres guanyem, paguem amb el nostre esforç.

Per tant, avui donem compliment a aquest tràmit. I esperem que, en el procés, doncs, aquestes petites coses que poden haver sortit les puguem millorar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

Aprofito per felicitar també el senyor Rivera pel naixement de la seva filla en nom de la Mesa.

(Pausa llarga.)

Començarem la votació sobre la creació de la comissió específica.

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.) Senyor Turull? (Pausa.)

Aquesta comissió ha estat aprovada per 83 vots a favor, 2 en contra i 44 abstencions.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament
corresponent al 2010 (tram. 360-00002/09)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2010..., a qui vull saludar des d'aquesta tribuna, per... (Remor de veus.) Si us plau, senyores diputades. Vull saludar des d'aquesta tribuna el síndic i tota la direcció de la sindicatura de greuges de Catalunya. Al mateix temps saludar també, que estan a la tribuna, alguns dels síndics locals i alguns regidors i regidores.

El síndic de greuges té la paraula. I demanar-li disculpes perquè, de fet, el punt d'ell hauria d'haver estat l'anterior i a l'aprovar-se la inclusió en l'ordre del dia l'he passat.

(Pausa llarga.)

Un moment... (Pausa.)

Senyor síndic de greuges, té la paraula quan vulgui.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, senyora presidenta. Comparec aquí, davant del Parlament, per presentar al plenari l'Informe del Síndic de Greuges de l'any 2010, complint amb totes les previsions legals, havent presentat l'informe en el Parlament el 18 de febrer, que ja ha estat discutit en quatre sessions, durant dos dies, a la Comissió del Síndic, i que culmina la seva singladura en aquest punt de l'ordre del dia d'avui.

Vull agrair a totes les diputades i diputats, especialment de la Comissió del Síndic, la seva col·laboració per donar la màxima celeritat i atenció a aquesta discussió.

Si em demanem dues idees sobre l'Informe del 2010, els diré de bell antuvi que, en primer lloc, constatem un conjunt de retallades que, sumades a certes descoordinacions administratives, provoquen i poden provocar lesions de drets. És un informe que acaba el 31 de desembre del 2010, que quedi clar.

Segona idea: que millorem la relació amb les administracions, que millorem el compliment d'aquestes, malgrat que hi ha hagut administracions obstaculitzadores, a les quals em referiré, però que n'hi ha una, que la vull destacar, i voldria utilitzar el final del meu discurs de forma monogràfica, que és flagrantment no col·laboradora: la Delegación del Gobierno de España a Catalunya. I voldria explicar amb abast per què no ho és i fer-los una petició concreta a totes les diputades i diputats.

Nosaltres durant el 2010 hem anant implementant un conjunt de mesures innovadores que fan d'aquell any un any d'una gran obertura i enfortiment de la institució, des de l'honor que em varen fer de votar-me i elegir-me per a un segon mandat, i tot allò que han significat les propostes d'enfortiment de la institució, amb un adjunt general que està enfortit des de la llei i que pot fer autènticament d'alter ego del síndic, una adjunta pels drets dels infants que també adquireix noves competències i també de cara a aquesta cambra, i un equip de direcció que hem intentat basar-lo en mesures de professionalitat, de coneixements i d'estalvi pressupostari, amb promocions internes, que ens han dut a un bon avenç en aquest estalvi.

Vàrem marcar unes línies per a aquest mandat que es poden resumir en l'excel·lència de la institució treballant per l'equitat. No dic que sigui excel·lent; treballem per aconseguir que ho sigui; cometem errors, com està en el mateix informe, quan ens examinem d'allò en què no hem complert amb els compromisos adquirits. Però voldríem anar cap a l'excel·lència, amb equitat. Quan plantejem com a segon objectiu que les administracions ens vegin com a institució crítica, investigadora, però col·laboradora a l'ensem, i que, per tant, vegin propostes de millora de l'Administració, i que féssim real el terme de l'*accountability* per al que és la bona administració a Catalunya. I, en tercer lloc, per aconseguir una autèntica xarxa institucional i social de drets. Hi afegeixo: amb el compromís que cada tres anys aquest Parlament avalués a fons el grau d'acompliment d'aquests objectius.

Hem desenvolupat, tal com diu la llei, el reglament d'organització i de règim intern, hem desenvolupat les previsions per actuar quan hi ha manca d'actuació davant de l'Administració i hem adquirit una nova competència, per voluntat de vostès, dels que van elaborar la Llei del síndic, tan important com és l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumanes o Degradants. Saben vostès que emana de Nacions Unides, d'un protocol signat per l'Estat espanyol, i és exemplar com el Parlament de Catalunya ho va regular a la Llei del síndic. A Ginebra, el Subcomitè de Prevenció de la Tortura, que depèn del Comitè de Drets Humans de Nacions Unides, ens han significat que, havent llegit el títol sencer de la llei que ho desenvolupa, ho veuen com una expressió clara i pedagògica, com a pocs llocs s'ha fet, per a l'expressió d'aquell protocol, amb participació de la societat civil, amb un consell assessor i amb un equip que ja està visitant totes aquelles instal·lacions on pugui haver persones privades de llibertat, per a la tasca preventiva i de

recomanacions per evitar allò que pogués donar lloc a tractes degradants o inhumans.

Estem esperant que el Govern espanyol comuniqui oficialment a Nacions Unides el que el Parlament va legislar. Coneixem de la carta del Govern, de la seva vicepresidenta, al ministre Chaves. Demanaríem que ens interesséssim, encara, en la presidència del Govern perquè això fos comunicat al més aviat possible per acabar amb el contrast que Catalunya ja està treballant amb Ginebra, i ho estem fent, fent la tasca molt abans que el reconeixement o comunicació *de iure* davant de Nacions Unides.

Hem tingut una retallada de competències amb la sentència del Tribunal Constitucional al primer recurs plantejat. I hem dit amb molta modèstia que és un anacronisme que el Tribunal Constitucional no hagi acceptat l'exclusivitat de competència del síndic. No hi ha una sola democràcia en el món que tingui el poder distribuït territorialment que no tingui igualment les competències dels defensors parlamentaris distribuïts territorialment. És un absurd que un defensor –o defensora ara en funcions– que no pot comparèixer en aquesta cambra, que és la que controla aquest Govern, aportant les seves activitats sobre departaments d'aquest Govern..., és una duplictat de costos, és una duplictat d'esforços, i més si hi afegim el que tots hem entès que cal fer, una autèntica tasca d'esforç pressupostari i d'estalvi del diner públic.

En la segona sentència del Tribunal Constitucional sobre el segon recurs contra l'Estatut, en direcció una mica diferent, el tribunal es pronuncia en favor d'allò que volia recórrer el Defensor del Pueblo, o sigui, en contra de la pretensió del Defensor del Pueblo que no hi hagués col·laboració, i manté que cal una col·laboració entre el Defensor del Pueblo i el Síndic de Greuges, i es pronuncia per totes les competències que té el síndic sobre les administracions locals.

Està pendent un tercer recurs, presentat també pel Defensor del Pueblo, contra la Llei del síndic en l'apartat de la tortura. Quan ens reunim per aquests fòrums internacionals amb la gent que duu a terme aquesta tasca, ens trobem amb exemples de qualsevol latitud del món, des d'Austràlia fins a Llatinoamèrica, de quantitat d'estats que tenen també descentralitzada la facultat en el tema de la tortura, i estem pendents de veure com s'acaba resolent aquesta qüestió.

Val la pena assenyalar, senyores diputades i senyors diputats, que si vostès miren la memòria del Defensor del Pueblo de l'any 2010 veuran que ha tingut més de quaranta peticions i escaig de recursos d'inconstitucionalitat i només n'ha presentat tres, i tots tres contra lleis d'aquest Parlament, i tots tres sobre temes que afecten la dimensió nacional i d'autogovern de Catalunya. És prou simptomàtic.

Dir-los que hem intentat també enguany incrementar el nombre de desplaçaments per tot el territori i fer al màxim d'accessible la institució a les persones que poden ser objecte de presumibles agressions o lesions de drets. Estem utilitzant tots els mitjans possibles, des de la presència física setmanal, per aconseguir el coneixement de la població del Síndic de Greuges com a institució,

i som lluny encara d'haver assolit un objectiu satisfactori.

També tenim una clara presència internacional, des del moment que en el congrés mundial dels síndics, dels defensors, el 2009, vaig ser elegit *chairman*, president del capítol europeu. Recordaran vostès que el 3, 4 i 5 d'octubre es van reunir a Barcelona tots els defensors –pràcticament tots– d'Europa –Europa continent, no només Unió Europea–, i vàrem treballar sobre temes tan punyents com els drets de la immigració, residents, dels immigrants residents amb nosaltres, i el tema de l'Opcat o de la prevenció de la tortura. Desenvolupem una intensa activitat prop del Consell d'Europa, hem estat reconeguts com a consultors per la Comissió de Venècia –que és la joia de la corona del Consell d'Europa, que emet el dictamen sobre democràcies arreu–, a l'Assemblea de Parlamentaris d'Europa, en el mateix congrés de poders regionals i locals, i que continuem impulsant, entre altres organismes internacionals, la nostra presència a la xarxa europea de defensors dels infants, i també amb programes propis de cooperació, portant l'assistència jurídica gratuïta o el torn d'ofici als Balcanes, a democràcies com Sèrbia o Bòsnia especialment, on avui la democràcia continua sent un tema molt fràgil.

Dit això, voldria cridar-los l'atenció sobre les xifres que impliquen l'exercici del 2010. En primer lloc, el 2010 vàrem tenir 6.095 queixes, 121 actuacions d'ofici, se'ns varen adreçar i vàrem actuar en 31.344 persones. Vàrem fer, junt amb això –queixes, consultes i actuacions d'ofici–, 21.504 actuacions. Tenim un quadre de compliment que és molt revelador quan se'ns demana «com resolen vostès les queixes?»; amb tant rigor com podem. Dels deu mil expedients i escaig en tramitació durant l'any 2010, 42,72 per cent estan encara en tramitació, el 54,41 estan finalitzats. I n'està finalitzat el 32 per cent amb actuacions correctes de l'Administració, ja sigui abans o després que el síndic s'hi ha adreçat. Vull que llegeixin aquestes xifres: primer, un gran rigor perquè la porta d'entrada al síndic sigui absolutament clara, certa i sense donar lloc a cap velleïtat de facilitat d'accés, i segon, un gran rigor a escoltar l'Administració i a poder resoldre a partir de les dades que ens pugui facilitar la mateixa Administració. He de dir que l'any passat, quan hem resolt, en un 88 per cent dels casos l'Administració ens ha admès les nostres resolucions.

El tema estrella del 2010 torna a ser l'Administració pública, el que vulgarment en diríem «burocràcia». No ho era el 2009, i van passar per poc pel davant els temes de la renda bàsica d'emancipació o els temes que afecten l'anomenada «Llei d'autonomia personal», coneguda com a «Llei de dependència». Enguany torna a ser l'Administració pública; en segon lloc, l'ordenació del territori, i en tercer lloc, els serveis socials, tots dos amb el pes d'aquestes dues polítiques que he esmentat. I quant a consultes hi ha en primer lloc, i va creixent –i és lògic–, el consum, el segueix l'Administració, i l'ordenació del territori.

No els cansaré explicant-los cadascun d'aquests apartats. Voldria cridar l'atenció sobre algunes de les qüestions triades, pel síndic com a institució i pel seu

equip, com a importants, no pas perquè les altres no ho siguin ni estiguin presents en l'informe. I torno a dir: és l'Informe del 2010, ho tenen tots vostès en el volum de l'informe que està, no només penjat al web, sinó distribuït, i en el CD que l'acompanya, on hi han totes les actuacions que s'han fet, i resolucions, durant el 2010.

Val a dir, doncs, que algú podrà dir-me que és aleatòria la tria que fem, i estarà encertat. Intentem buscar l'interès, la importància, però ens podem quedar curts en alguna qüestió que algú cregui que cal subratllar més.

M'agradaria subratllar el tema del padró, per què encara ajuntaments de Catalunya –alguns– es neguen a acceptar el que diu la llei sobre el padró: que ha de ser una fotografia de la gent que viu en aquella població, de la qual s'extrauen fins i tot recursos per actuar en aquella població. I que la sobreocupació d'habitatges es combat amb altres mesures, com les que vostès van votar en la Llei d'habitatge de Catalunya. I que és un error confondre aquests plans. Fins i tot negant sovint, com són les queixes que ens arriben, a persones autòctones de la nostra població..., que es veuen privats d'aquest dret per requisits que no estan establerts a la llei.

Vull cridar l'atenció també sobre el que significa el gran dret del segle XXI, en el qual comparteixo amb vostès la vergonya de ciutadà espanyol i català per no haver-lo encara desenvolupat: el dret d'accés a la informació. Som al vagó de cua, o un dels vagons de cua de tot Europa –Europa continent– de no haver-ho regulat. Hi ha un conveni del Consell d'Europa, signat també per l'Estat espanyol, de l'any 2009, i estem molt endarrerits en la seva regulació. Vostès va fer una llei, 26/2010, de règim jurídic i procediment d'administracions públiques, que va avançar unes tentines, molt lluny del que significa al segle XXI, amb totes les facilitats tecnològiques, que es pugui accedir planerament a totes les informacions, amb la protecció de dades i amb els límits que cal establir des del sistema democràtic.

I també m'agradaria assenyalar en aquest apartat el que significa l'endarreriment en el pagament de deutes per part de les administracions, especialment quan castiguen autònoms o empreses petites o quan s'obligen a l'abonament cal carregar-hi els interessos.

M'agradaria parlar-los de responsabilitat patrimonial –encara no s'entén que és quelcom que han de fer d'ofici les administracions–, o del que significa el que ara vindrà, a partir del 22 de maig, el que en vam dir afectuosament «el canvi de truita». Un grup municipal d'un poble o d'una ciutat se'ns queixa que el grup de govern no li facilita la informació; hi tenen dret, a aquesta informació. Passen les eleccions, i s'han girat les majories: els que estaven governant es queixen que els que governen no els passen informació. I passa a tots els colors de l'arc parlamentari. Per què no som seriosos i facilitem la democràcia a tots els nivells amb allò que diuen les lleis i una lectura elemental dels drets a aquells ja són representants democràticament elegits, perquè puguin disposar dels materials necessaris per realitzar la seva tasca?

Han rebut com a govern, com a comunitat autònoma i com a provisió estatutària competències noves en temes d'immigració. Doncs bé, enguany assenyalarem que hi ha hagut –enguany, any 2010– descoordinació en la tramitació del que signifiquen les autoritzacions per al treball i per a residència, en el que és Administració central i Administració autonòmica.

Sempre hem assenyalat en aquesta institució que, essent Salut el departament que té a l'abast el major nombre de la població i de possibles queixes, en té proporcionalment un nombre relatiu; i aquí volem subratllar la importància de l'atenció que es fa ja en aquest departament. Hem d'assenyalar que hem tingut queixes de nou sobre el que són les llistes d'espera –de qualsevol mena–, sobre el respecte a les preferències de metges i de centres, o sobre les impossibilitats que de vegades es troben perquè els familiars estiguin presents en actuacions sanitàries.

I el segon gran servei que es presta com a política pública des d'aquesta Administració també ha estat objecte d'un bon grapat de queixes; em refereixo als serveis socials, i bàsicament al tema de l'autonomia personal, conegut com a «dependència». Endarreriments; descoordinació; allò en què podríem sumar sis mesos, de vegades un any i mig, dos anys o dos anys i mig d'espera. Descoordinació en l'elaboració dels PIA, dels programes individuals. I sobretot, la gran signatura pendent: què passa amb la gent que ha mort en aquest any, any i mig, dos anys, havent iniciat tots els tràmits? Els carreguem –perdonin, que no és cap redundància ni cap acudit– el mort, a les persones privades, dels errors de l'Administració? Que l'Administració no tingui celeritat, s'ho han de carregar els que han complert amb tot el que està establert per començar aquests procediments? Demanem resolució individualitzada de cadascun dels casos. No estem demanant que es donin les valoracions positives, sinó que es valorin i es pugui arribar a concloure cadascun dels casos de forma individual, perquè els errors, si de cas, provenien de la descoordinació o de la manca de celeritat per part de l'Administració.

Ens podríem aturar molta estona en algunes de les queixes que assenyalen puntes importants en el camp de l'educació. N'hi ha una que me la coneixen, com he insistit els darrers anys, i la posaré al davant de tot: Catalunya té gèrmens molt perillous de segregació escolar, i és un error enorme que no ho combatem de forma decidida. He dit «gèrmens». Podríem parlar de «senyals d'alerta», però que no van endarrere, van endavant. No pot ser que hi hagin barris on hi ha un determinat percentatge de necessitats educatives especials i hi hagin centres amb pràcticament el 98 o el 100 per cent d'una determinada escolarització molt pel damunt del que hi ha en aquell barri. No pot ser que encara s'apliquin ampliacions de ràtio o obertures de grup en determinats centres. No pot ser que es «castiguin» –dit entre cometes– determinats centres. Que es configuren models de zonificació que reproduïen aïllaments de barris residencialment segregats. Que hi hagi fugida de determinades famílies –lògica. Que hi hagi una infrautilització de les places per a alumnat amb necessitats educatives especials.

Assenyalem que hi han dèficits de recursos quan als centres ordinaris s'ha d'abordar l'escolarització inclusiva, de vetlladors i d'altres professionals. Dèficits que ens han arribat com a queixes pel que afecta un tema tan important com la gratuïtat en l'educació. Argumentacions, al nostre entendre, excessivament superficials i poc convincents per als drets, que en base a racionalitats econòmiques es retallen drets educatius. S'han tancat centres educatius –com, per exemple, batxillerats nocturns– que feien una funció social importantíssima amb col·lectius que no aniran a l'educació a distància, amb col·lectius que després de treballar laboralment buscaven la seva formació. Dèficits en les garanties dels drets i deures dels alumnes dels centres escolars, l'anomenat *bullying*. No pot ser que es trigui tant a entrar en la matèria, que les primeres respostes siguin respostes que minimitzen el fenomen, que sovint acaben que s'ha de canviar de centre la persona que ha estat objecte de l'abús i que no hi hagi unes mesures més objectives per combatre'l.

Els anuncio que aviat en aquest Parlament el Síndic de Greuges presentarà un informe monogràfic sobre la pobresa infantil, i m'estalvio explicar-los tot el que s'ha anat treballant aquest any i que formarà part d'aquest informe. Sí que els recordo que d'aquí a pocs mesos presentarem l'informe monogràfic sobre l'estat de la Convenció dels drets de la infància –la de Ginebra–, d'acord amb la Llei d'oportunitats, tal com està establert.

Continuem constatant dèficits en el proveïment de recursos de protecció. Tots estem a favor de les mesures familiars d'acolliment i de protecció, i, en canvi, ens falten recursos per «mimar» aquesta mesura i per fer que les propostes idònies siguin cada vegada més properes a les que de debò s'apliquen. Reclamem garanties als drets dels infants en el centre residencial de protecció o en la justícia juvenil, que es normin, que es cataloguin, que s'arribin a desenvolupar.

Constatem que es continua tenint un dèficit en l'ús d'espais d'atenció de menors per la custòdia en el sistema de protecció. Abans, era Roger de Flor, amuntegats d'una manera absurda. Tenim una nova Ciutat de la Justícia, els hem separat a la mateixa dependència, es creuen al mateix pis i estem en el mateix problema. I, si és nou! Si us plau, mirin-s'ho amb atenció! Inten-tin solucionar quelcom, que és un contrasentit i una autèntica aberració per als drets d'un col·lectiu i de l'altre. I estic parlant, ho repeteixo, de l'Informe del 2009.

I ens trobem amb el límit legal de tots aquells joves de la immigració que, passant per unes proves d'edat o no i no fent cas als seus documents oficials, no els considerem ni majors ni menors, i no poden servir-se pràcticament de cap de les polítiques previstes per atendre'ls.

Amb un avantdarrer apartat, em podria estendre sobre un conjunt de queixes que afecten mesures de territori o de consum. Deixin-me assenyalar només tres o quatre elements importants; la més important, l'habitatge. Continuem amb descoordinació amb la renda bàsica d'emancipació, amb retards i amb una rigidesa que no correspon a la realitat i que s'aplica a moltes persones

a Catalunya amb altres mesures: «Jo, Administració, et demano tot això i tots aquests terminis, i, si no ho compleixes, et quedes sense la política. Jo, Administració, no compleixo cap dels terminis i requisits que m'he posat.» És un contrasentit! Ai, de la persona que li passi el termini! No passa res si passa a l'Administració el termini.

L'habitatge encara és més punyent en allò que són ajuts per evitar els desnonaments. Vàrem començar a actuar, nosaltres, a petició d'un diputat d'aquesta cambra, en l'anterior legislatura, en el tema Ciutat Badia, i vàrem constatar efectes de manca d'informació, de manca de coordinació i, fins i tot, d'actuacions no del tot clares en alguns col·lectius. Continuem en aquesta línia i espero que, aviat, els puguem presentar també una mesura a afegir en el debat i a les consideracions sobre com fer-hi front.

Els plantejem, en aquest informe, com millorar el que va ser un gran pas endavant: la tarifa social i el sistema tarifari integrat en els transports, que pogués arribar a tothom, coordinant tots els operadors i podent fer una major extensió dels beneficiaris.

I els recordem que anem treballant amb un tema, que lògicament es va eixamplant, com són les empreses privades que donen serveis d'interès general: llum, telèfon, aigua, transport... Fins i tot hem arribat a signar –i això no pertany al 2010– un conveni amb línia aèria, de com, des de l'Estatut, ens varen facultar, vostès, amb una nova competència que significa allò que abans era o nacionalitzat o públic i, avui, és donat per empreses que competeixen en el mercat i que, en canvi, afecten drets molt elementals de les persones.

Constatem que continuen les mancances estructurals de l'organització judicial i els registres civils. Hi ha una bona col·laboració amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com hi havia hagut abans amb els anteriors presidents. Hi ha un bon diàleg amb la conselleria de Justícia, però volem assenyalar que hi han retards i deficiències estructurals que, de nou, fan bona aquella frase que «la justícia tan endarrerida, no és justícia». Sabem de les mobilitats, sabem de les baixes, de reduccions de jornada i de plantilles i del gran volum de feina. Especialment, ho assenyalem en els casos dels registres civils, amb l'enorme lentitud en la tramitació i en l'adscripció d'expedients.

Per últim, dues darreres qüestions encara en el món de les llibertats i de la justícia. Hem constatat, i està a l'informe, que no és acceptable que el preu de venda dels productes d'economat d'autogestió en els centres penitenciaris sigui un 30 per cent més barat que els preus que donen les botigues gestionades pel Cire, i que aquestes tinguin preus superiors, fins i tot, a les botigues de l'entorn, contravenint el que diu la llei. I que caldria regular de forma homogènia i molt més clara el que són les comunicacions especials en tots els centres penitenciaris.

Dit això, abordo el darrer apartat de la meua intervenció sobre el que significa la millora o no de la col·laboració amb el Síndic de Greuges. He dit abans que el Síndic és investigador i crític per definició, i també col·laborador per definició. La nova llei, que la van fer

vostès, ens diu que aquelles administracions que no ens deixen investigar, que no ens faciliten informació, són obstaculitzadores, i, com vostès saben, fins i tot, fan un possible delictes tipificat al Codi penal.

Nosaltres anem a mantenir al màxim l'activitat per garantir els drets i per millorar l'Administració. Tenim, en la classificació d'enguany, un conjunt d'ajuntaments que han deixat passar centenars, més d'un miler i, a vegades, més d'un miler i mig de dies sense respondre la petició d'informació del síndic; és radicalment inacceptable, i els tenen a l'informe.

He de dir que, quan ens hem adreçat, ara, abans d'aquest debat, a cadascun d'ells i amb les presència física de qui els parla, tenim: Sitges, el primer més incomplidor en aquesta classificació, que ja ha complert, a dia d'avui, vora el 75 per cent dels deures; Alcanar, també un bon grapat, cap al 40 per cent; Berga, una mica més del 50 per cent; Capellades el 100 per cent. Queda encara en aquest apartat Renfe, argumentar-los perquè Renfe té una llarguíssima llista d'incompliments amb el Síndic de Greuges.

Val a dir que és molt positiu que, amb les visites i amb el diàleg, aconseguim el resultat, però seria encara més positiu que, quan es rebessin cartes i comunicacions del síndic, hi hagués resposta. Els anuncio que, complint la seva llei, a partir d'ara, anem a donar una volta més al cargol i anem a començar amb presentacions trimestrals en aquest Parlament de totes les administracions no complidores, perquè vostès ho puguin conèixer i perquè puguem posar més en evidència aquesta problemàtica.

Però els he dit que em referiria a un cas flagrant de no col·laboració, sobre el qual els fem una petició concreta, em refereixo a la Delegación del Gobierno de España a Catalunya.

La Llei del Síndic, seguint l'Estatut, diu que el Síndic es pot adreçar a totes les autoritats, òrgans i personals de qualsevol Administració pública amb seu a Catalunya, i la Llei del Síndic diu que el Síndic pot sol·licitar la col·laboració de l'Administració General de l'Estat a Catalunya. És una relació diferent amb les altres administracions, segur, està regulada de forma diferent, però hi és i ha de tenir un efecte jurídic.

Ens hi hem adreçat per demanar sobre la mort d'un internat al centre de Zona Franca. Ens hi hem adreçat per demanar sobre una vaga de fam que es va produir. Ens hi hem adreçat per demanar sobre la lesió dels drets lingüístics d'un catalanoparlant a la Seguretat Social o altres similars, també de drets lingüístics. Ens hi hem adreçat sobre la convivència. No hem obtingut cap resposta, se'ns ha dit que ho remetien tot al Defensor del Pueblo.

El Tribunal Constitucional, l'any 88, amb una sentència sobre la llei que regula el Justicia de Aragón, que no està expressament puntualitzat com a col·laborador amb les administracions de l'Estat, diu que *prestarán o facilitarán tal información o auxilio en función de las normas que le sean aplicables*. O sigui, amb normes molt inferiors, hi ha sentència que obliga a prestar la informació i la col·laboració. Des de la Delegació

del Govern de Catalunya se'ns ha negat aquesta col·laboració.

I ho portem a tota la responsabilitat d'aquest Parlament, perquè són vostès qui van legislar sobre aquest apartat, que emana de l'Estatut i emana de la llei i no està declarat enlloc inconstitucional.

Demano, solemnement, senyora presidenta, al Parlament de Catalunya l'empara sobre el que significa aquest incompliment. Demano solemnement que el Parlament prengui mesures institucionals i legals per aquest incompliment i que ens ajudi, doncs..., no es tracta d'enfortir o de donar més prestigi a la institució del síndic, es tracta de respondre als possibles drets lesionats a persones de Catalunya, quan s'han hagut de trobar en situacions davant d'aquestes administracions que depenen de la Delegació del Govern.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, il·lustre senyor síndic de greuges. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Síndic, adjunts al síndic, síndics diferents de ciutats de Catalunya, membres del Síndic de Greuges, aquest és el primer any, després de l'aprovació de l'Estatut, de caminar amb la nova Llei del Síndic de Greuges. Així com ho vam fer des del nostre Grup Socialista en la comissió, en les llargues comissions de debat, volem reiterar que ens sentim orgullosos que l'Estatut d'autonomia consolidés una institució que ens ha de permetre aprofundir en un moment d'absoluta necessitat d'aprofundiment de la democràcia.

La mateixa Llei del síndic, aprovada per unanimitat en aquest Parlament, atorga, com ha dit el senyor síndic, elements importants que són d'investigació crítica i de col·laboració.

Segon element polític rellevant per al nostre Grup Socialista. Passen mals temps per a la valorització del sector públic. És com si el sector públic fos una mena de caixa sense fons, sense avaluació, i, precisament, potser, trobarem en allò que hem atorgat al síndic la col·laboració crítica per als canvis que ha de fer l'Administració per exercir el sector públic.

Hem de generar confiança i no desconfiança, encara que sembli contradictori, perquè el síndic ha explicat aquí les queixes que rep dels ciutadans. Aquest és un fil molt prim, eh?, que vam expressar des del nostre grup i que compartim des de fa molts anys amb el síndic. Estem aquí, i el síndic..., ho diu la llei, per preservar els drets de les persones i fer pedagogia dels deures i dir-li a l'Administració, cooperativament, «el síndic no fa política, no substitueix la justícia», i, en canvi, té atorgat, com a les democràcies madures, un paper extraordinari, si m'ho permeten dir —que jo en sóc una absoluta defensora—: la mediació social en el sentit més noble

de la institució. I, a vegades, les paraules del síndic sé que sonen –a tots els governs els passa, no?– com a crítiques; però nosaltres, al contrari, pensem que està en l'anàlisi de molts aspectes que hi trobarem la millora continua.

Entomem –i així li ho va dir el nostre grup i ho hem començat a fer– les deficiències relacionals, si vostès m'ho permeten –ens sembla, abans d'arribar a la justícia–, de millora de la relació i d'establiment molt clar de quin és el paper del Síndic de Gregues, institució que depèn del Parlament de Catalunya i del *Defensor del Pueblo*, més enllà de la sentència del tribunal. Aquesta és una qüestió de governs a governs i de parlaments a governs també, o, en aquest cas, relacional amb la Delegació del Govern de l'Estat espanyol a Catalunya.

I ens prestem, com a grup parlamentari –ja li ho vaig dir–, al mateix que vaig fer amb l'Ajuntament de Sitges, immediatament a la seva compareixença, perquè estàvem totalment convençuts que no hi ha cap alcalde i alcaldessa de Catalunya que vulgui no complir o no escoltar el síndic. En fi..., li ho vaig dir, em sorprèn, alcalde de Sitges, ho hagués fet per a qualsevol, eh?, i s'està resolent, perquè era un tema administratiu. Així ho farem, senyor síndic, i ho estem fent, amb la part humil que ens toca, amb la Delegació del Govern i per aclarir, exactament igual, en aquells ajuntaments que tenen síndics locals, quin és el paper de cada una de les institucions.

Li vaig dir que ens semblava molt important la constant relació amb la Federació i l'Associació Catalana de Municipis per als àmbits de competències locals o en aquells àmbits de competències compartides, exactament li podríem dir en els àmbits competencials compartits per la Constitució, que emanen de la Constitució i de l'Estatut vigent en aquest moment, amb el Govern de l'Estat. No en fem, d'això, una història de confrontació, perquè malmetem els drets que tenen els ciutadans a la seva informació i també a saber quins són els seus deures.

També ens trobarà al nostre Grup Socialista en el fet de concretar molt millor el seu paper, que el compartim. I saben vostès que el nostre grup va insistir que l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura s'adscrigués a la funció del Síndic de Greuges. Hi havien veus que deien de fer un organisme autònom o un programa independent, cosa que nosaltres vam valorar que podia ser una funció perfectament de la mateixa sindicatura i s'ha de, no només, atorgar a allò que vostès ja fan a la Convenció de Nacions Unides, a Ginebra, sinó també en l'àmbit relacional amb el Govern d'Espanya.

Em permet, en aquest punt, que els vaig dir: «Precisament, perquè això també es pot mal interpretar i algú podria dir que a Catalunya torturem», perquè la paraula «tortura» sona dura. (*Veus de fons.*) No, no, no..., torno a l'aprofundiment democràtic, el que fem és estar al costat de les persones privades de llibertat –per raons d'haver complert un delictes o per raons de malaltia o per raons d'internament–, i, per tant, som, en part, una altra veu, un àlter ego d'elles. És en aquest sentit.

Em permeten passar, molt breument, a algunes de les consideracions... Primer, felicitar l'estructura de l'informe. I una demanda: l'anàlisi de la població que potser podria gaudir de la sindicatura i no hi arriba. Perquè em sorprenen temes de parlar quotidià com si fossin els temes més importants i que arriben poques demandes a la sindicatura. Atur, 378 queixes d'habitatge, 47 queixes de llengua, 83 queixes d'immigració. O bé no són problemes tant com nosaltres els diem, o bé tenim un biaix de la població que s'adreça a la sindicatura. I ho dit totalment en positiu –totalment en positiu. Els vaig demanar si teníem, salvant la confidencialitat, nivell de renda de les persones –o ofici de les persones i professió– que s'adreçaven a la sindicatura, perquè em sembla que hi ha un biaix.

Amb tot, probablement l'informe de la sindicatura permet radiografiar, pel tipus d'informe que fan vostès, alguns aspectes clau en què per urgència de temps no podrem estendre'ns, però voldríem identificar els debats més importants que susciten les seves queixes, les anàlisis, les actuacions d'ofici o les consultes.

L'accés a la informació pública. S'ha fet un esforç extraordinari per part de les administracions els últims deu anys. Hi ha hagut una revolució tecnològica. Ara hi ha una ponència conjunta per veure quin és l'accés i l'ús. Aquest és un tema important.

Segon tema important, que vostès a més sé que fan una jornada. S'està convertint en un element important, poc parlat potser i, en canvi, imprescindible, perquè la gent té la impressió que té drets en els serveis d'interès general que no es compleixen. I aquí sí que hi ha una iniquitat territorial. Parlo de la telefonia, del gas, o de la llum, o de la qualitat del subministrament elèctric, etcètera. Per tant, aquí també col·laboradorament amb la sindicatura podem veure quin és el paper de les administracions competents, quin és el paper de les companyies subministradores d'un servei d'interès general i quin és el paper dels usuaris.

Tercer tema important. Vostè analitza per què hi han diferències d'empaddingament, que aquest no és un tema menor. La llei és una, clara, i en canvi s'ha suscitat un tema, no menor, que haurem de debatre en profunditat. El Pacte nacional per a la immigració va intentar-ho, i haurem de tornar a debatre aquest tema, ara potser amb més tranquil·litat, perquè no hi ha una allau de nous empaddingaments.

Quart tema, interessantíssim i important, ja els ho vam dir; que aquest és un debat no només d'educació, eh? Però d'educació pren tota la cara, i la consellera ho sap perfectament, el debat de la llibertat d'elecció i l'equitat de centre. No és un debat menor, perquè en salut es pot escollir majoritàriament, però ningú, en termes generals, molt poca gent canvia. Perquè hem fet de la qualitat i de l'equitat un element substancial. I, per tant, aquest és un debat importantíssim, perquè, si fem de la llibertat d'elecció l'únic tema –vostè ho diu en el seu informe–, no tothom té igual possibilitat d'entendre i d'escollir.

L'altre tema important, retard dels pagaments. I li vam demanar i li tornem a demanar: el seu informe, igual que l'informe de pobresa..., què passarà amb la

justícia, amb la crisi, què passarà amb els serveis públics? Haurem d'analitzar en retrospectiva els anys de no-crisi i els anys de crisi, si precisament canvien les queixes, si precisament els serveis públics o els serveis mitiguen les desigualtats, eh?

Ho dic perquè vénen temps i han vingut temps –portem tres anys– de dificultats de les administracions –i parlo en plural. I segurament una anàlisi més detallada del que està passant ens permetrà en el seu informe..., que, hi insisteixo, potser té un biaix de persones, però en la seva complexitat i com vostès el redacten ens serveix. I aquí acabo.

I, per tant, felicitats, de veritat, perquè nosaltres, partícips de la necessitat d'aprofundiment cooperatiu, crític..., com no podria ser d'una altra manera, perquè, si un no té la mirada crítica a la vida, els canvis no es fan mai.

Moltes gràcies, senyor síndic i tot el seu equip.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Geli. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Honorable presidenta, il·lustres senyores i senyors diputats, consellera, vicepresidenta... Honorable síndic, síndics adjunts i tot el personal que sempre l'ha acompanyat aquests dies i avui en especial, moltes gràcies, un cop més, pel seu informe de l'any 2010, de la mateixa manera que li dono les gràcies per tots els informes que en la seva etapa, senyor Ribó, senyor síndic, vostè ha anat elaborant. Informe que ja vam tenir ocasió de parlar-ne en les dues sessions en comissió, i avui doncs, com molt bé vostè ha dit, ens toca fer el posicionament d'aquest informe extraordinari i molt exhaustiu.

Permetin-me que recordi una breu anàlisi –no em dona temps per la qüestió d'haver enxiquit el temps– de l'exercici 2010, corresponent a l'últim any. Perquè aquest any 2010, honorable síndic, correspon a l'últim any del Govern tripartit. El 2010 –vostè ho ha dit– s'han iniciat 21.504 actuacions, entre les quals ens trobem amb 6.216 queixes, i en destaca l'increment del 15 per cent de les actuacions d'ofici, i d'aquestes, doncs, aquestes 6.095 que vostè ha comentat. La majoria han correspost a matèries de l'Administració pública, a l'ordenació del territori, així com a serveis socials. I, en el cas de les consultes, vostè, senyor síndic, ja ens va comentar les matèries més sol·licitades: consum, Administració pública i ordenació del territori.

Creiem, sincerament, que aquestes dades són significatives i reflecteixen una realitat d'aquests anys passats, d'un govern tripartit ocupat més en les divergències internes que a resoldre els problemes reals dels catalans. Vostè, senyor síndic, tant l'any 2009 com aquest 2010, manifestà la seva preocupació per la manca de coordinació entre els departaments. El nostre grup parla-

mentari. també en diferents ocasions, vàrem denunciar aquestes descoordinacions en el si d'aquest Parlament.

I així volem també deixar constància d'una queixa que vostè ha fet, que la recollim, que és la queixa sobre la Delegació del Govern, que no fa cas de la consulta o de la col·laboració que necessita la sindicatura de Greuges davant de l'Administració general de l'Estat. I és evident que la delegació ha donat la *callada por respuesta*, però, senyor síndic, què esperem d'un govern del senyor Zapatero, que permanentment incompleix els acords i les actuacions amb Catalunya? Què esperem d'una delegació del Govern del senyor Zapatero, que no garanteix el compliment de la Llei de banderes en els nostres ajuntaments? Res d'estranyar. El que sí que ens ha de preocupar, i molt, és que l'Administració cau sempre en els mateixos errors. Si comparem tots els informes de vostè i els anàlitzes, sempre es repeteix el mateix, llevat que les prioritats de les queixes i consultes canvien de rànquing en les diferents temàtiques.

Reflexiones, i dius: «Aquest Govern tripartit que hem tingut va legislar?» Sí, però no va complir. El Govern tripartit va planificar? Sí, oi tant, que sí, però no va complir. O qui no recorda els debats específics del 2010, senyor síndic, d'agricultura? Cap de les propostes s'han portat a terme. O fins i tot el de la crisi, amb una gran expectació davant de la cimera. Cap proposta va tirar endavant, senyor síndic, ni les del nostre grup parlamentari ni d'altres grups parlamentaris, aprovades, com per exemple agricultura, ni les presentades a la cimera davant del senyor Castells.

Ja que parlem, doncs, de l'Administració pública, senyor síndic, que és la que més queixes concentra, hem de destacar la dificultat en l'accés a la informació i la documentació pública dels ciutadans. I aquí creiem que hem de treballar en matèria legislativa per tal de millorar l'accés a la informació i a la documentació en una etapa, com molt bé vostè ha dit, de desenvolupament de les noves tecnologies.

I, senyores i senyors diputats, queixes i més queixes i un govern insensible davant la Llei de la dependència; els retards en infraestructures sanitàries; el creixement de barracons; la manca de «vivenda» i lloguer social –vostè s'hi ha referit–, pisos buits en edificis de la Generalitat i les famílies esperant; manca de places concertades a la gent gran, i la gent gran esperant. Senyor síndic, la política de l'habitatge és un dret, com ho és la Llei de la dependència per garantir els drets socials a les persones, i per això hi hem de posar una especial atenció.

Permeti'm que ara parli també..., una pinzellada de l'habitatge. No vull passar per alt els desnonaments, honorable síndic, veritables drames personals i familiars, com a conseqüència de la greu crisi econòmica. I avui, que tenim síndics aquí amb nosaltres, atenció al que ells diuen, a la crida que fan els síndics des del Fòrum de Síndics i Defensors Locals de Catalunya pel dret a l'habitatge i contra l'exclusió social.

La sindicatura ha rebut moltes queixes, queixes en educació. Per què? Perquè hi han hagut molts pares que s'han queixat que no han pogut portar els seus fills al col·legi que volien. El síndic diu que un dels límits

és la igualtat d'oportunitats educatives, i això correspon al Govern, evidentment, de determinar-ho. Curiosament, el dret a escollir l'educació dels fills està recollit en la Constitució, a l'Estatut, a l'article 131.e, i a l'article 4 de la LEC. Per tant, correspon al Govern i no es pot interpretar que un principi sigui limitatiu de l'altre, sinó que tots dos s'han de garantir, i s'ha de garantir que els pares puguin escollir.

Parlem de justícia, de seguretat ciutadana. Creguin-me que el que està passant per manca de mitjans humans per cobrir les vacants a justícia, en totes les jurisdiccions, és lamentable. Que la justícia tingui pendents a hores d'ara 410.000 sentències per executar és insostenible en un país com el nostre.

Queixes a la Policia Local, manca de resposta dels ajuntaments, vostè mateix s'hi ha referit, però en destaco un: Barcelona.

Disfuncions importants en trànsit, les senyals de trànsit, sols retolades en català. Vostè mateix va suggerir que haurien de ser en català i en castellà, atès que aquesta circumstància pot contravenir la legislació estatal bàsica en matèria de trànsit. I nosaltres, el nostre grup parlamentari, amb aquest criteri hem presentat una proposta de resolució perquè els pictogrames siguin retolats en català i en castellà.

Un altre aspecte en què estem d'acord amb el síndic és en la conciliació de la vida laboral i familiar, i també en aquest sentit hi estem treballant. Creiem i demanem a l'honorable presidenta que ens està president l'ajut per a la creació d'una comissió parlamentària d'estudi per anar treballant en aquesta legislatura per avançar i donar les condicions necessàries perquè aquesta conciliació pugui esdevenir una realitat a casa nostra.

El síndic parla d'immigració. Precisament avui, honorable síndic, en el Parlament es debatrà una proposta de llei nostra sobre el contracte d'integració de les persones nouvingudes. I del burca també en parla; sap molt bé que aquest debat..., el nostre grup parlamentari, especialment la nostra presidenta, varem debatre en el Senat i en el Parlament en defensa de la llibertat i dignitat de les dones que a través d'una peça de roba amaguen o es veuen obligades a amagar la seva identitat com a persones i dones que són.

No vull passar per alt el nombrós col·lectiu de queixes i consultes a consum, milers, sobre queixes de telefonia, el gas, l'electricitat, rebuts de l'aigua, serveis públics, transport públic, infraestructures malmeses per les nevades, i encara n'hi ha de pendents, les queixes que continuen pel tema dels sorolls, els tributs locals, els planejaments urbanístics, els retards en les llicències... Necessitem, honorable síndic, més celeritat, i en això estem, més eficàcia i més control perquè aquestes demandes o aquestes queixes puguin rebaixar-se en el tema de consum.

Senyores i senyors diputats, hem parlat d'un informe que pertany, en part, al passat d'un govern i volem fer un punt i a part, síndic. Un punt i a part pensat des de la reflexió de l'informe de 2010. I escullo, doncs, unes declaracions de vostè, senyor síndic, com a punt de partida, que varen sortir el passat 19 de març a *La Van-*

guardia, que titulaven: «El síndic expone ante Mas» –ante el president de la Generalitat– «los riesgos del recorte social.» Vostè ha començat avui parlant dels retalls socials i vostè li va dir al president de la Generalitat o li va advertir que els *recortes* de la Generalitat i la descoordinació administrativa –descoordinació administrativa, vol dir del Govern sortint– podrien minvar drets socials: sanitat, educació, dependència.

Senyor síndic, estem davant d'un canvi produït el 28 de novembre, d'un nou govern de la Generalitat, d'un govern anomenat per Convergència i Unió, no pels altres, «un govern dels millors», que li han deixat els calaixos buits perquè el Govern anterior ha gastat massa i malament, que li han deixat forats pertot arreu i molts compromisos per complir. Catalunya estem endeutats i empobrits. Aquesta és la realitat. Però els han deixat una qüestió positiva: les mans lliures per elaborar enguany dos pressupostos, el del 2011 i el del 2012, que hauran de ser presentats i negociats en aquest Parlament al no disposar de majoria el Govern de la Generalitat. A dia d'avui ho estan incomplint; no tenim els pressupostos en el Parlament de Catalunya.

S'impone, doncs, el coneixement real de l'afectació de la crisi i del dèficit del Govern tripartit, que ens va deixar ja cohesionat a Catalunya, de l'atur, i especialment els aturats de més de cinquanta anys i dels joves. S'impone l'austeritat, el rigor, la coordinació entre departaments, com molt bé vostè destaca, l'eficàcia en la gestió, optimitzar tots els recursos humans i econòmics. S'impone l'impuls als emprenedors per crear nous llocs de treball, l'impuls a les exportacions, al turisme, a la pagesia, a tots els sectors productius, i suport a l'impuls empresarial i competitiu.

Compromís amb l'exclusió social, amb les persones que no tenen feina i especialment els joves. Senyores i senyors del Govern, il·lustres diputats, els pressupostos no poden retallar drets socials, tal com va dir l'honorable síndic, no poden retallar drets socials a qui més ho necessita: els malalts, la sanitat, la salut, els nostres hospitals, els CAP, els dispensaris, el personal que hi treballa, les llistes d'espera, la gent gran. Avui debatem una moció sobre la salut; espero que tingui el suport de tota la cambra.

Aquests pressupostos no poden retallar en ensenyament, universitat, recerca, investigació. Necessitem la qualitat dels nostres joves per al futur de Catalunya, nous emprenedors i joves qualificats per als nous reptes. Honorable síndic, hem perdut una generació de joves, sense feina, que s'allunyen de Catalunya per anar a aconseguir feina a Alemanya, a la Xina, als Estats Units o a altres indrets, i això no ho podem permetre.

Aquests pressupostos no poden retallar en drets socials bàsics, com molt bé vostè diu: la Llei de serveis socials, la dependència, les discapacitats, l'exclusió social, les entitats d'ajut i suport als que menys tenen. Amb la misèria, tenint-ne com n'hi ha, no podem anar a retallar.

Honorable síndic, acabo recordant les seves paraules dirigides als diputats en comissió. Ens va dir: «Heu d'anar amb cultura de servidors públics.» Aquí estem, per servir l'interès general de tots els catalans.

Vostè ens ha parlat de l'informe sobre tortura; nosaltres no en parlarem. Ja és prou tortura la situació dramàtica que viu el nostre país, les famílies, els joves, els aturats, els desnonats, els autònoms i els que no poden seguir. Honorable síndic, aquí ens tenen, vostè i el Govern de la Generalitat, per col·laborar a trobar les solucions, per més difícils que siguin, que ho són, però no impossibles; són temps de donar confiança, d'aplicar l'esforç, diàleg, sacrifici i de negociar i prendre mesures, prendre decisions –sembla que no es prenen les més escaients.

Recordin: hi veuen més quatre ulls que dos. No fos cas que, «enfrascats» amb els millors, ens barréssim el pas nosaltres mateixos. No caiguin, senyores i senyors diputats que donen suport al Govern, en la mateixa temptació i errors que els seus predecessors; els perjudicats són els ciutadans que es queixen, però també molts que no s'atreveixen a denunciar, i potser encara no saben com fer-ho, davant de la sindicatura de greuges.

Moltes gràcies, senyora presidenta, il·lustres senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Membres del Govern, il·lustre senyor síndic i tot l'equip, i també els representants del Fòrum de Síndics, Síndiques, Defensors i Defensores Locals, senyores i senyors diputats, efectivament, s'ha destacat anteriorment que aquest és el primer informe que es presenta amb la vigència de la nova Llei del síndic i també amb la vigència d'un estatut plenament desenvolupat i, en tot cas, delimitat per una sentència del Tribunal Constitucional, que en bona part no compartim. També cal dir que és un informe que es refereix al conjunt de les administracions públiques i que parla sobretot i té com a referència els drets humans.

Ecoltant la senyora Dolors Montserrat m'ha vingut al cap recordar què diu la Declaració dels drets de l'home, què diu la Carta europea dels drets humans i què diuen la nostra Constitució i el nostre Estatut. O recordo malament o enlloc es parla de contractes per exercir els drets de ciutadania ni enlloc es demana a ningú que per accedir als drets universals de les persones s'hagin de firmar contractes i passar exàmens. Però d'això en parlarem després.

És cert que aquest nou marc legal i estatutari obre noves possibilitats d'actuació. Una d'elles, la de la Llei de l'actuació del síndic com a autoritat en la prevenció de la tortura i altres tractes degradants i inhumans, necessita ser desenvolupada. I aprofito per dir que diversos grups parlamentaris d'aquesta cambra estem tramitant ja una proposta de resolució demanant precisament que s'accelerïn les gestions per a aquesta comunicació del Govern de l'Estat, i també caldrà prendre inicia-

tives per al conveni necessari entre el Defensor del Pueblo i la institució del síndic, i la col·laboració de l'Administració central de l'Estat.

Però des del nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ens agrada sobretot veure la nova línia d'actuació que comporta el fet que el nostre Estatut tingui una declaració de principis rectors i de drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que a vostè li correspon vetllar, que és el dret especialment significatiu..., el dret a la bona administració. Vostè no s'hi ha referit massa, malgrat que sabem que és un dels temes que vostès han desenvolupat a través d'una proposta de codi de bones pràctiques administratives. Creiem que cal avançar, i ho vam dir així a la comissió, per superar el concepte de dret a bona administració com una qüestió estrictament formal de respectar els terminis per respondre, de respondre quan toca i de respondre en la forma que toca, per veure els continguts de les polítiques, és a dir, per posar límits al que se'n diu «el principi de discrecionalitat administrativa», el que abans era *el acto político*, en el dret administratiu tradicional, que no estava subjecte a control.

Avui afortunadament els països avançats ens dotem de programes, de plans, d'estratègies que els governs assumeixen –avui ha parlat el molt honorable president del seu programa de govern i de les mesures d'actuació, del Pla d'actuació de govern–, que són referents, necessàriament, que han de ser controlats, com tot el conjunt de planificació. I els ciutadans tenen l'expectativa legítima que, quan s'adrecen al Govern, les actuacions del Govern responguin al seu programa, responguin al seu contracte amb la ciutadania. Aquest sí que és un contracte de ciutadania, el que fa un govern electe amb les persones que l'han elegit.

I, per tant, demanàriem que el síndic s'estengui també en l'examen de la *qualitat* de les resolucions administratives i de les accions polítiques en aquells temes que vénen emparats per plans, per programes ja aprovats pel Govern. I també en l'aspecte de l'exigibilitat de determinats drets declarats com a drets universals, com a serveis públics generals; aquí se n'ha parlat: la salut, l'educació, l'habitatge, que cada cop més està adquirint aquest estatus. Això comporta –i és llàstima que ara hagi marxat l'honorable conseller d'Economia i finances– un interrogant: és legítim que els governs i els parlaments aprovem drets que declarem universals i exigibles i no tinguem la mateixa correspondència respecte a l'aprovació dels recursos pressupostaris per fer-ho?

El mateix voldríem referir respecte als temes del dret a l'accés a la informació. El dret a l'accés a la informació –vostè ho assenyala però cal insistir-hi– no és una qüestió merament tecnològica, no és una qüestió que hi hagin moltes pàgines web, amb moltes possibilitats de consulta, molts Twitter o molts Iphone. El que cal és que les administracions obrin la informació en tot moment, com ja hi ha a la Llei d'accés a la informació en termes del medi ambient; que s'estengui al conjunt de les actuacions administratives.

I respecte al tema de les dades del padró, senyor síndic, no se li escapa a vostè, i en tot cas no s'escapa al

nostre grup, que no és un problema, com algú ha assenyalat, que calgui regular-ho més o debatre-ho més. Hi ha una voluntat política manifesta i absolutament reprovable d'utilitzar el padró com una eina de discriminació, com una eina d'exclusió social, com una eina de divisió dels ciutadans en ciutadans en categories. I està molt bé que vostè ho assenyali i que aquest Parlament adopti les resolucions que calgui per exigir al Govern que faci complir la llei als ajuntaments que ho estan instrumentalitzant.

Respecte al tema dels subministraments, sap –vostè no s'hi ha referit aquí– que nosaltres contemplem la necessitat que hi hagin mesures precisament que no facin repercutir sobre els ciutadans residents habituals el cost de manteniment de serveis dimensionats i d'infraestructures dimensionades per a poblacions, per a termes municipals amb una gran incidència de segons residents, d'estiueig i altres, i que, per tant, caldria trobar l'establiment d'un dret mínim, d'un dret ciutadà bàsic a l'accés a l'aigua, i la repercussió proporcional del manteniment de les infraestructures que no puguin recaure sols o que no hagi de recaure sols sobre els ciutadans residents permanents en aquesta població. I caldrà també segurament anar a un nou codi de l'aigua a Catalunya.

Respecte al tema de l'habitatge, que vostè s'hi ha referit a bastament, cal assenyalar, i ho vam comentar en comissió, que el tema de la renda bàsica d'inserció és un tema que correspon a l'Administració central de l'Estat i que durant l'any 2010 –vostè s'hi va referir a preguntes d'aquest grup– es va establir un conveni de col·laboració amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge, que va assumir voluntàriament i va assumir a les seves expenses la realització de les gestions que el Ministerio de Fomento era incapaç de realitzar amb l'agilitat necessària, i que bona part dels problemes es van resoldre durant el curs d'aquest any.

Però ja que ha invocat la llei, no de l'habitatge, com deia la senyora Dolors Montserrat, sinó la Llei del dret a l'habitatge, cal recordar que aquesta llei ens diu que és un dret entès com el dret de tota persona a accedir a un habitatge digne, adequat per a les diverses etapes de la vida, a totes les situacions econòmiques i socials, a totes les capacitats funcionals, i que s'ha de desplegar amb programes, amb polítiques, amb plans. Vostè s'hi ha referit, respecte al perill de les retallades. Bé, recordem a benefici d'inventari i per al proper informe..., vostè assenyalava la insuficiència de les ajudes, el retard en la concessió de les ajudes. Destaquem només que, a alçada del 4 de maig, en aquest moment, hi ha zero euros per a cap d'aquests programes a què vostè s'ha referit, d'ajudes al pagament del lloguer i d'altres. I que aquests són programes exigibles, des del nostre punt de vista, com a..., forma part del dret a l'habitatge. I aquest dret a l'habitatge comporta..., com deia abans, si ho hem reconegut en el nostre Estatut com un dret fonamental per als ciutadans de Catalunya, és un dret exigible que cap govern pot defugir. L'anterior Govern ho va deixar en 300 milions d'euros l'any; veurem, doncs, en què queda en l'actual exercici.

Respecte al tema dels desnonaments, també ens hi vàrem referir. Nosaltres hi vàrem insistir molt en l'actua-

ció a Ciutat Badia. Quan vostè parlava de determinades entitats, parlem d'entitats de crèdit que utilitzen de forma discriminatòria la possibilitat de la dació en pagament. I d'aquí la importància que aquest Parlament tramiti una llei, una proposta de llei a presentar al Govern de l'Estat, en què això sigui un dret exigible per tots els ciutadans, tant si són promotors immobiliaris com si és una família amb greus dificultats econòmiques.

Respecte al tema dels serveis socials, nosaltres estem d'acord en els elements de denúncia que vostè assenyalava, però volem fer referència al tema d'infància, al creixement de la pobresa infantil. Estem molt interessats que presenti aquest informe específic i que s'assenyali que en cap cas les retallades poden afectar els sectors més febles de la nostra societat.

Per últim, respecte als temes de seguretat, nosaltres no volem deixar passar per alt el fet del reconeixement que vostè ha fet a l'eficàcia de l'existència de les càmeres de videovigilància en els centres de detenció i fins i tot a la petició que han formulat sindicats policials que aquesta mesura s'estengui als vehicles on es transporten detinguts i, en general, a tots els centres on hi ha presència d'interns, perquè, igualment que les mesures relatives a la prevenció de la tortura i dels tractes degradants, precisament la prova de maduresa d'un país és quan aposta per un model de policia el prestigi de la qual no està en la capacitat d'intimidació, sinó en la capacitat de protecció dels drets dels ciutadans. Una policia que veu, en aquestes mesures de protecció dels drets dels ciutadans, la mesura d'autoprotecció del seu propi prestigi i del seu propi funcionament. I unes mesures que en el seu moment van ser denunciades com aparentment contràries a la policia, avui es veu que són mesures a favor de la policia, a favor del servei públic de seguretat, que en aquest moment té zero denúncies per maltractaments o per suposats maltractaments.

Tampoc no ha tingut gaire temps, senyor síndic, i ho lamentem, de poder-se referir a la valoració de l'existència d'un codi ètic en l'actuació de les policies de Catalunya. Ha tingut poc temps perquè va entrar en vigor els últims mesos del 2010, però és que en el seu informe del 2011 no tindrà ni tan sols ocasió de referir-s'hi perquè simplement ha estat derogat; és com si hagués simplement derogat el tema de les mesures de protecció en comissaries amb videovigilància, o el tema també de les altres mesures vinculades a l'aplicació del protocol per a la prevenció de la tortura i dels maltractaments.

Creiem que la seva aposta –en els seus informes sempre hi és– és la d'una policia de proximitat, una policia que no està per damunt dels ciutadans, que no pot negar informació, que ha d'estar oberta a totes les consultes i a tots els assessoraments que els demanin els ciutadans.

Finalitzo ja, perquè el temps s'està esgotant, només assenyalant que el nostre grup parlamentari es compromet, a partir dels informes del síndic, a fer una cosa que vostè ha reclamat molt: a fer propostes de resolució, a fer mocions que tradueixin les mancances, les directrius que vostè recomana, en propostes que aquest Parlament pugui debatre i, en el seu cas, aprovar, perquè arribin al Govern o a les instàncies que correspon-

guin, i també a prendre aquelles mesures legislatives quan així es requereixi.

I, per últim, demanar-li que continuï amb aquesta actuació exitosa, felicitar-lo per aquest segon mandat que aquesta cambra li vàrem concedir pràcticament per unanimitat i desitjar, en definitiva, que en un moment de greu crisi econòmica, en què els drets ciutadans es veuen greument afectats, la figura del síndic, la dels defensors i defensores locals, síndics i síndiques locals, sigui no diré un últim, però sí un element imprescindible per recordar als responsables polítics de tot color i als governs que, quan un ha aprovat cartes de declaració de drets i s'ha dit als ciutadans que són drets de ciutadania, tenim la responsabilitat de dotar-les dels recursos necessaris perquè això es realitzi, i no per afavorir determinats sectors socials que no tenen reconegut a l'Estatut ni a la Carta dels drets humans el dret a ser més rics i el dret a aprofitar-se dels recursos públics.

Gràcies, senyor síndic, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, excel·lentíssim síndic de greuges, adjunta, adjunts, síndics locals i persones que ens acompanyen, també, lògicament, honorable consellera i honorable vicepresidenta, em pertoca com a responsable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana valorar aquest informe, l'informe corresponent, tal com s'ha remarcat en diverses ocasions, a l'any 2010, a l'any anterior. I, en primer lloc, el que voldria fer és traslladar la meua felicitació i la felicitació del nostre grup parlamentari a la feina del síndic i de tot el seu equip, des del primer fins al darrer dels administratius; una tasca que al nostre entendre ha contribuït, els darrers anys sobretot, a prestigiar encara més aquesta institució, que gaudeix d'una enorme salut al nostre país i que s'ha convertit no només en una caixa de ressonància fonamental d'allò que són els drets dels ciutadans i les ciutadanes, sinó també –i voldria remarcar-ho especialment, perquè intentaré centrar el discurs en aquest aspecte– en un motor fonamental de transformació d'allò que és la millora dels poders públics al nostre país, motor fonamental i no eina destructiva per utilitzar per part dels diferents grups polítics. En tot cas, voldria fer, abans d'entrar a analitzar el conjunt del contingut, diferents aspectes que al meu entendre són fonamentals, aspectes, si m'ho permeten, de contingut, més que de contingut.

El primer d'ells fa referència, lògicament, a l'impuls que ha permès l'aprovació de la nova Llei, aprovada l'any 2009, el 23 de desembre, del Síndic de Greuges, impuls que, entre altres raons, ha permès que poguéssim parlar, d'una forma probablement més seriosa de com ho ha fet avui la diputada del Grup Partit Popular, d'un tema tan sensible com la tortura, que hauríem

d'intentar evitar de situar-lo al mateix nivell d'allò que pugui considerar algú, de forma totalment subjectiva, com a bon o mal govern. La tortura és una cosa molt seriosa, que afecta drets fonamentals de la persona, que lesiona drets de les persones i que, ho repeteixo, no podem mai –mai– comparar amb allò que representa un bon o mal govern, que sempre és un criteri totalment subjectiu.

També hi han aspectes negatius a nivell de contingut, que no deriven, lògicament, de la tasca del mateix síndic, sinó elements externs. El primer d'ells l'ha subratllat el síndic: és l'escassa col·laboració de l'Administració general de l'Estat en el nostre país, tot i que continua tenint –a pesar nostre, perquè voldríem, lògicament, que aquest país tingués un estat propi– un volum important de competències en el nostre país. Seria desitjable no només aquesta col·laboració, sinó, a més a més, una col·laboració activa. I resulta també igualment rebutjable un altre element extern que ha contribuït a limitar allò que són les competències, el poder, l'exclusivitat d'aquesta figura essencial del nostre país, com és la sentència del Tribunal Constitucional, que nosaltres en absolut no compartim.

En tot cas, l'informe que avui sotmetem a consideració d'aquesta cambra representa un esforç notable d'aquest darrer any, esforç, ho repeteixo, que té una sèrie d'inèrcies, però també un esforç derivat d'aquest nou marc legislatiu del qual ens vàrem dotar. Hi han una sèrie de dades prou contundents: 21.500 actuacions, gairebé seixanta per dia –em sembla que és una dada prou contundent–; 6.216 queixes i actuacions d'ofici, una xifra lleugerament superior a la de l'any anterior; més de 31.344 persones ateses, un 10 per cent més que l'any 2009, i –val la pena subratllar-ho– 8.667 respostes per part de les administracions, un increment del 22 per cent, que denota que hi ha per part de les administracions..., no sempre, però que acostuma a haver-hi una col·laboració important.

Aquesta xifra denota, al nostre entendre, una bona salut de la institució, però hi han també aspectes en els quals, al nostre entendre, hi ha un recorregut a fer. O és normal, per exemple, que només –i no dic que sigui atribució o responsabilitat del síndic, però, en tot cas, és un element en el qual crec que ens hem de convidar tots plegats a la reflexió– hi hagi un 0,14 per cent de queixes de persones nascudes fora del nostre país, quan representen, aquest col·lectiu, un 14 per cent del col·lectiu d'aquest país? Probablement hem de fer alguna cosa –i en aquest sentit convidem el síndic a intentar fer-ho– per intentar arribar a aquest col·lectiu, per fer-li arribar, en definitiva, allò que és la garantia dels drets, com és el Síndic de Greuges. O és també normal que hi hagi encara, que continuï havent-hi un desequilibri prou important a nivell territorial? Segurament que s'han fet moltes coses, però hem d'intentar aprofundir-les.

També voldria remarcar la necessitat d'emprendre accions –algunes d'elles ens les ha anunciat el síndic– en l'àmbit de la pobresa infantil, però en temes que no apareixen en l'informe, perquè l'informe no és un baròmetre precís, tot i que algú voldria subratllar el contrari, no és un baròmetre totalment precís d'allò que són

les mancances al nostre país. No hi apareixen aspectes tan rellevants com l'atur, l'exclusió social o fins i tot les persones, diguem-ne..., o alguns aspectes que són prou remarcables a nivell de consideracions.

En tot cas, al marge d'aquestes consideracions, voldríem agrair l'esforç pedagògic que ha fet aquest informe, i sobretot un aspecte que em sembla absolutament rellevant: és l'esforç o el risc que representa subratllar, remarcar alguns exemples que apareixen en aquest informe i que denoten, ho repeteixo, una voluntat de risc i, en tot cas, un aspecte que volem valorar de forma molt positiva.

En tot cas, em sembla que el guió d'aquest tipus d'intervenció moltes vegades ja sembla perfectament definit: aquells que estan a l'oposició, es dona per descomptat que han d'utilitzar l'informe del Síndic de Greuges per erosionar el Govern, i aquells que estan al Govern es dona per descomptat que han d'utilitzar aquest informe per a una cosa totalment contrària. Però aquesta utilització –i voldria remarcar-ho, perquè em sembla que seré totalment fidel a la intervenció que va fer el nostre grup parlamentari en l'anterior legislatura–, si bé pot ser legítima des d'un punt de vista polític, al meu entendre, parteix de dos supòsits totalment erronis i representa, si m'ho permeten, des d'un punt de vista historiogràfic, un cert ús i abús de l'Informe del Síndic de Greuges, que no és precisament allò que alguns voldrien que fos.

Quins són, aquests supòsits? D'una banda, el primer supòsit totalment erroni –i no ho dic en detriment de l'informe, valgui la circumstància– és que es considera o algú considera aquest informe com un document gairebé estadístic o una enquesta sociològica sobre les preocupacions dels ciutadans i ciutadanes, quan en realitat –i em sembla gairebé ociós haver-ho de remarcar– no és sinó el recull de les queixes d'aquests i de les intervencions d'ofici del síndic o de les deficiències dels serveis que presten les diferents administracions. Són dues coses molt diferents. És important l'informe, però, ho repeteixo, no és una radiografia precisa d'allò que són les mancances del nostre sistema públic.

Segon supòsit, al meu entendre, també erroni, i és el de suposar que avui la nostra tasca com a diputats o diputades s'ha de cenyir simplement a confirmar unes hipòtesis preconcebudes, agafar determinats aspectes de l'informe per dir: «Escolta'm, això sí que funciona malament. Veieu com nosaltres teníem raó?», quan en realitat l'informe hauria de servir –i aquest serà el nostre compromís en aquesta cambra parlamentària– per derivar-ne, per extreure'n iniciatives parlamentàries que plantegessin de cara al futur una reducció d'aquells aspectes que apareixen de forma rellevant i, en alguns casos, reiterada en aquest informe. Per tant, el nostre compromís serà aquest: intentar extreure d'aquest informe allò que pugui ser esmenable. I ho farem aquest any, en què probablement seria més fàcil de fer-ho, perquè estem jutjant una legislatura anterior, però ho farem també l'any següent; l'any següent també ens comprometem a fer-ho, a intentar derivar allò que són propostes constructives, de cara a la millora del sistema públic en aquest país.

Intentaré referir-me, en l'última part de la intervenció, a allò que són temes –segurament de forma molt esquemàtica– rellevants que apareixen en l'informe.

Un dels temes que apareix de forma molt recurrent i amb un volum prou considerable de queixes és allò que fa referència al funcionament de l'Administració pública: aspectes com la transparència, la manca d'informació, d'accés a la informació en totes les administracions públiques, apareixen de forma recurrent en aquest informe. El nostre compromís és impulsar –en vàrem ser els impulsors principals i intentarem posar-hi el màxim de la nostra part perquè tiri endavant– una llei de transparència, perquè, més enllà dels mecanismes que tenim actualment, que són molts, hem d'afegir-ne de nous. Hem d'afegir, per exemple, la possibilitat que els ciutadans o ciutadanes en qualsevol moment puguin «empoderar-se», seguir qualsevol procés de licitació, qualsevol procés d'informació d'allò que els afecta. O hem de permetre també introduir aspectes rellevants i que apareixen en altres marcs legislatius, com són, per exemple, el codi signat entre la part contractant i l'empresa que vol assumir la contractació, per tal d'establir uns codis ètics que impedeixin la utilització de forma fraudulenta d'allò que és el procés de contractació. En tot cas, ho repeteixo, el que ens sembla més rellevant és posar damunt de la taula mesures substantives de millora en allò que fa referència a l'accés i a la transparència de l'Administració.

Hi ha també un volum important de queixes al voltant de l'educació i la necessitat de millorar en el tema de l'equitat, i en aquests aspectes en els quals s'estan plantejant ajustaments, retallades –allò que en vulguem dir–, per part de l'Administració, ens sembla substantiu que hi vetllem i que el Síndic de Greuges, com a primera institució del país, també hi vetlli per tal que aquestes retallades i aquests ajustaments no acabin afectant allò que són els drets fonamentals de la ciutadania.

I un aspecte també, un parèntesi sobre el tema de la llengua. La diputada del Grup Popular es referia al fet de catalanitzar els pictogrames. Jo, francament, si aconseguim catalanitzar allò que són els signes, que és els pictogrames, li dono el premi internacional de les llengües d'aquest país, perquè em sembla talment impossible. Vostè els pot fer en xinès mandarí, en català o en qualsevol llengua, però catalanitzar o castellanitzar o fer en bilingüe els pictogrames, com vostè proposava, em sembla una feina talment impossible, i, lògicament, si la proposa vostè en qualsevol comissió, nosaltres no podem estar-hi d'acord, perquè, ho repeteixo, dubto que vostè tingui la fórmula màgica per arribar-hi. Però, a més a més, em sembla que el síndic va ser molt contundent i que vostès n'haurien de prendre lliçó: miri, sap quin és el pes de les queixes sobre el tema de llengua en el volum del Síndic de Greuges, de l'informe? Menys d'un 1 per cent. I aquells grups d'aquesta cambra que volen utilitzar aquesta eina, igual que utilitzen altres eines igualment reprovables, com a desgast, com a element per limitar o per laminar allò que és un element fonamental d'aquest país, que és la cohesió social, em sembla que no només s'equivoquen, sinó que estan utilitzant una cosa totalment esbiaixada que no es correspon amb les preocupacions dels ciutadans.

Apareixen altres temes: temes com l'empadronament, al qual també ens volem referir; el tema de la dificultat de la població per accedir a un habitatge digne... Ho repeteixo, prendrem mesura, prendrem nota d'aquests aspectes, i intentarem traslladar-los per part del nostre grup parlamentari en forma de propostes de resolució.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí, gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, per agrair i felicitar al síndic de greuges i al seu equip l'informe realitzat, que suposa un exemple de la institució al servei de la ciutadania i d'estímul per millorar l'Administració. Sens dubte, s'han complert les línies estratègiques d'esdevenir una institució d'excel·lència i equitat, de gran qualitat de treball i amb accessibilitat per a les persones i per a les administracions, i que ha posat l'accent en els col·lectius més vulnerables, i, sobretot, que s'ha aplicat a si mateix el que denuncia i predica: celeritat, acostament i transparència.

En el breu espai de temps assignat, ens referirem a les principals mancances i problemes informats pel síndic, i sobre els quals tenim l'obligació de fer-nos ressò i abordar en la mesura de les nostres responsabilitats.

Sobre educació, el síndic demana que s'avanci en la lluita contra les desigualtats econòmiques en el sistema educatiu, que ha de protegir amb més intensitat les famílies socialment més desafavorides a l'hora de sufragar costos d'escolarització associats a l'ensenyament. També denuncia la supressió de línies de batxillerat nocturn i professional, que ens sembla incompreensible des d'una òptica social d'esquerres i que també des de Ciutadans vam denunciar al seu moment.

En serveis socials, es destaca la necessitat de tramitar amb molta més celeritat les prestacions econòmiques d'assistència social per garantir el dret a viure en condicions dignes. Concretament, les dilacions en el reconeixement de la dependència fan encara més evident la dramàtica situació de les persones afectades.

En qüestió d'habitatge, volem destacar la necessitat d'agilitzar al màxim els procediments de tramitació dels ajuts per a l'habitatge per part de l'Administració.

Pel que fa a la salut, i amb relació a l'autonomia del pacient a decidir sobre la seva pròpia salut, ens sembla destacable que el síndic esmenti que no està totalment garantit el dret de la persona malalta a escollir entre les opcions terapèutiques possibles.

A l'Administració de justícia les queixes segueixen posant en evidència els retards en la tramitació de processos a causa de mancances estructurals en recursos materials i humans, que desborda el volum de treball en els jutjats.

Més problemes amb l'Administració pública, font principal de les queixes: retards en els pagaments, que han estat denunciats en aquest Parlament i que han posat en serioses dificultats moltes empreses i autònoms que han treballat amb l'Administració i que han vist com els diners transferits per l'ICO als ajuntaments no eren utilitzats o no arribaven per al pagament dels seus deutes; incompliment de la Llei de contractes de l'Estat, no motivant les resolucions, provocant indefensió als administrats i donant lloc, com a mínim, al dubte sobre resolucions dictades amb arbitrietat.

Coincidim amb el síndic en les necessitats d'avançar en el dret d'accés a la informació pública i a adaptar-lo als avenços tecnològics disponibles en l'actualitat. En aquest punt, l'Administració ha de ser proactiva si vol fomentar la participació dels ciutadans i possibilitar el coneixement de la gestió pública; la transparència és la base de la lluita contra la corrupció.

Incompliments en la contractació i provisió de places en la funció pública i problemes de conciliació de la vida laboral i familiar, que molts d'ells podrien solucionar-se si s'abordés la modificació de la normativa de conciliació de la vida personal, familiar i laboral catalana per posar fi a la discriminació dels funcionaris regits per la llei catalana i els de l'Administració central, i que s'ampliï l'edat dels fills a càrrec dels sis als dotze anys.

Infància. Des d'aquí, des de Ciutadans, volem fer-nos ressò i destacar amb especial fermesa el seu suggeriment perquè els poders públics augmentin la inversió en polítiques destinades a protegir la infància, i que, segons s'assenyala en l'informe, és el grup que més ha vist augmentar la seva precarietat econòmica per efecte de la crisi.

Per concloure, reiterem la nostra felicitació al síndic, especialment pels seus esforços perquè el ciutadà faci ús de la institució i també perquè el contingut d'aquest informe és un instrument molt valuós per a la tasca d'aquest Parlament i en especial del nostre grup.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora de Rivera. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt honorable presidenta, honorable senyora vicepresidenta, consellera, il·lustre senyor síndic, adjunts, síndics locals i regidors, voldria agrair, en primer lloc, i destacar la qualitat i el volum de la feina realitzada, un treball per l'excel·lència, com s'ha dit, i jo crec que seria un terme no exagerat. Penso que, més que armes polítiques, de les quals se'ns forneix als diferents grups per atacar-nos els uns als altres, el que aquí tenim és un llistat d'àrees on hi ha necessitat d'actuació preferent. Per tant, estem parlant d'estímul i no d'armes.

Voldria destacar el caràcter complet i incisiu de l'informe del 2010 presentat a la comissió els dies 28 de març i 11 d'abril. A la comissió se'ns ha informat a bastament de les evolucions de la institució. Jo crec que l'informe reflecteix l'alça d'actuacions, l'augment de quantitat, amb especial atenció a temes de salut i serveis socials. Crec que a l'Informe del 2011 se li acumularà molta feina si les retallades en aquestes vitals àrees es confirmen. Com algun grup ja ha destacat, és evident que el fet dels drets i el compliment dels drets va estretament lligat al tema del finançament.

Jo voldria destacar molt breument, pel poc temps que em toca, les coses de les quals prenem nota i pensem que són coses destacades. El tema de la professionalització del mateix síndic; el tema dels drets dels infants; prenem nota també de la necessitat de fer una presència en el territori més accentuada per part del síndic; el tema del règim intern; el tema de la dimensió internacional que amb tot el dret del món vol adquirir el síndic, i en això tindrà tot el nostre suport; els drets dels immigrants residents; el tema del padró; el dret a la informació; com a diputat gironí, també voldria subratllar molt el tema de les queixes per les nevades de l'any passat; el tema de l'impagament crònic de les administracions, la qual cosa crea un model d'hipocresia administrativa absolutament denunciàble i que el síndic crec que fa molt bé de denunciar; el tema de les llistes d'espera; m'ha agradat molt el terme «gèrmen de segregació escolar» que ha utilitzat, perquè és una realitat; el tema dels drets educatius...

I penso que, com a nota més crítica, jo voldria incidir en allò que algun grup també ha incidit, i és en el fet que la poca presència de queixes que hi ha hagut d'algun sector possiblement es degui a la falta de coneixement de la mateixa institució. I jo crec que no és la institució la culpable sinó tota la classe política, que hem de fer conèixer, per exemple –de la classe..., de certes classes–, entre la immigració, la seva existència.

Per tant, jo crec que cal apuntar l'esforç, també, per rebaixar el pressupost de 170.000 euros aquest any, cosa que no s'ha esmentat avui. I caldria afegir, possiblement, la possibilitat que, amb una hisenda pròpia, aquest retall en una institució tan decisiva no hauria estat necessari.

Penso que s'ha de destacar la sensibilitat i l'eficàcia notable en favor dels afectats pels abusos, els errors, els incompliments per part de l'Administració, sigui quina sigui.

En conjunt, penso que també un 14 per cent, crec que se'ns va informar a la comissió, de casos no resolts pel síndic és una xifra acceptable en el context dels *ombudsmen* o els síndics de greuges a nivell internacional.

Penso que també algunes reflexions de tipus més polític no serien sobreres en aquests moments. Jo voldria dir que el síndic i la institució que representa tindran sempre el suport del meu grup, Solidaritat Catalana per la Independència, en la mà esquerra i la fermesa que ha demostrat a l'hora d'assegurar les competències i l'autoritat de la institució que presideix.

També crec que cal valorar la seva actitud davant la mateixa competència del càrrec a Catalunya i la seva oposició, sempre expressada en un to adequat i correcte, als intents de sucursalitzar la institució que presideix. Jo crec que el síndic té tot el dret, i tindrà tot el suport del meu grup, a l'hora d'exigir l'exclusivitat; i la duplicitat no pot ser una cosa acceptada en un context d'un país europeu normal.

Per anar acabant, jo voldria dir que també el síndic tindrà tot el nostre suport en la defensa de les competències; per exemple, en el tema de l'oposició de la *defensora del pueblo* a la Llei d'acollida i en la falta de respecte demostrat des de la Delegación del Gobierno, la qual cosa va directament en contra de l'aplicació de l'article 59 de la Llei del síndic.

També la mateixa institució del síndic s'ha de poder defensar ella mateixa, cosa que sovint oblidem. I entenem perfectament que el síndic vulgui ser l'*ombudsman* de referència a Catalunya i que en tingui totes les competències.

En conclusió, voldria dir que el control dels incompliments, els retards i les insuficiències de la nostra Administració està en bones mans. Recollim la seva recomanació de vehiculitzar a través d'aquesta cambra les propostes i les resolucions derivades de l'actuació brillant de la seva institució.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. En primer lloc, agrair al síndic el seu informe, detallat i precís, i agrair una interessant exposició com la que ha fet. Val a dir, també, que penso que les queixes dels ciutadans es resoldrien en millors condicions si Catalunya tingués poder d'estat; de fet, com a mínim, no patiríem –no patiríem– aquestes agressions jurídiques basades fonamentalment en motivacions ideològiques, que, doncs, està patint la sindicatura per part del Tribunal Constitucional a l'hora de retallar competències d'aquesta institució. Per tant, penso que no és casualitat que sigui la Delegación del Gobierno de España a Catalunya l'Administració que menys col·labora amb la sindicatura i que, a més a més, d'una manera flagrant, doncs, té aquesta manca de col·laboració amb la sindicatura.

Val a dir, també, que, síndic, heu qualificat de..., una descoordinació entre l'Administració central i l'Administració autonòmica quant a les relacions entre el Defensor del Pueblo i la sindicatura. Jo crec que heu estat molt benèvol. Això és fruit de la dependència que patim. I a més a més es produeix aquesta desigualtat en perjudici de les competències de la sindicatura de greuges de Catalunya.

En qualsevol cas, vull felicitar –vull felicitar– la sindicatura per la feina que heu fet, per com feu la feina i pels resultats d'aquesta feina. Especialment, vull fe-

licitar-vos pel rigor en l'admissió dels expedients, de les queixes, i pel rigor en el contingut de les resolucions, i a més a més també per l'èxit que representa el grau, l'alt grau d'assumpció per part de l'Administració de les resolucions dictades per la sindicatura. Tinc el pler de conèixer el síndic, de conèixer les seves capacitats intel·lectuals i les capacitats de treball que teniu, i per tant no em sorprèn l'èxit en la vostra feina.

Vull també agrair, especialment, i felicitar la presència internacional. També he tingut l'oportunitat de veure com trebal·leu i les relacions i el grau de reconeixement i d'admiració que té el síndic en la seva presència internacional, i, per tant, des d'aquí, tot el meu agraïment i la meua felicitació.

I, per acabar, pel temps que tinc, donar suport a la petició del síndic referent al fet que el Parlament de Catalunya exigeixi a les administracions que no col·laboren que facilitin la informació requerida per la sindicatura en l'exercici de les seves funcions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, síndic, gent que acompanya el síndic del seu departament, adjunts al síndic i regidors i altres síndics o defensors del poble, passo a fer una breu anàlisi, ja que el temps és força limitat, de l'Informe 2010 del Síndic de Greuges, un informe molt extens i acurat a què ens té ja –com sempre– acostumats.

Parlem primer de l'àmbit de salut. Un 97 per cent de les queixes afecten la Generalitat, el Govern anterior, el tripartit. Aquestes són relatives a la desigualtat en l'ús dels serveis sanitaris públics; sobre l'autonomia de la persona a poder decidir sobre la seva pròpia salut; mancances en l'informe que rep el pacient sobre el seu estat, alternatives i opcions terapèutiques; sobre els drets relacionats amb la intimitat i la confidencialitat, la informació assistencial i l'accés a l'historial clínic; les llistes d'espera, com en anys anteriors, també, i, en aquest cas, ens estan atribuïnt al Govern actual uns ajustaments encara no posats en marxa, l'increment de les llistes d'espera, però aquest informe constata que les llistes d'espera ja eren un problema del ciutadà el 2010, el 2009, i podríem anar tirant enrere, que any rere any amb el tripartit s'han anat incrementant aquestes llistes. Que és que vostès ja feien retallades o és que gestionaven malament? Amb paraules del síndic: «Com en anys anteriors els ciutadans han posat de manifest que els terminis d'espera són excessivament llargs i també que la informació que se'ls facilita durant el període d'espera és insuficient o poc acurada.» Amb paraules del senyor Nadal, el 31 de març: «Plantes buides d'hospitals, menys llits i més burocràcia, menys quiròfans i més hores d'espera.» Aquestes són

paraules... Es referia el senyor Nadal a la situació actual o al 2010, vist l'informe del síndic?

Davant d'aquest fet que s'han trobat moltíssimes queixes pendents de resoldre per part del departament, s'està establint un procés de prioritització de casos per identificar les situacions més greus de forma ràpida i agilitzar al màxim la seva resolució. Com sempre hem reclamat des de Convergència i Unió, i tal com ja ho ha plantejat el Govern, és evident que fa falta una finestra única per facilitar la comunicació/relació ciutadà-Administració. Una bona eina serà la història clínica compartida informatitzada, que s'està desenvolupant, per superar totes aquestes queixes abans esmentades.

Segon àmbit de què volem parlar, els serveis socials. Un 77 per cent de les queixes afecten l'anterior Govern de la Generalitat, el Govern tripartit, la principal fa referència al reconeixement de la dependència i al dret d'accés a les prestacions i serveis vinculants. La Llei de l'atenció a la dependència estableix que els recursos necessaris per atendre les persones dependents aniran a càrrec a part iguals entre la Generalitat i l'Estat, però fins al moment la Generalitat hi ha destinat 45 milions d'euros mentre que l'Estat ha aportat 10,6 milions. També cal recordar que l'Estat espanyol, governat pel PSOE-PSC, ha retallat en un 12,62 per cent les seves aportacions a Catalunya per a les ajudes a la dependència.

La situació d'endarreriment en els terminis d'actuació de les polítiques socials amb què s'ha trobat el Govern actual és del tot inacceptable. La llista de persones en situació greu i severa de dependència arriba a 54.627, algunes de les quals porten esperant les ajudes des de l'any 2007; 33.000 sol·licituds pendents de valorar; 17.000 sol·licituds de persones dependents que han mort sense cobrar tot i que estaven valorades i amb PIA; desenes de milers de sol·licituds sense valoració de grau però que durant el retard s'ha produït el decés dels titulars, com molt bé deia el síndic. Aquesta és la situació que ens hem trobat. Que bonic és prometre i no complir, no pagar! Això és el que reflecteix l'informe del síndic en les nombroses queixes en l'aplicació, o més ben dit no-aplicació, d'aquesta llei. Només cal veure com es titula l'apartat de l'informe que ens fa el síndic: «Incompliments greus en el reconeixement de la dependència.»

Però des del Govern s'està posant ordre en totes aquestes retallades del tripartit. Entre les primeres mesures que ha pres en matèria de polítiques socials hi ha el compromís de fer arribar durant els propers cinc mesos aquelles ajudes que les persones amb major grau de dependència porten gairebé quatre anys esperant o el d'escurçar a tres mesos el temps màxim per fer la valoració dels graus de discapacitació, que actualment arriba als dos anys en alguns territoris de Catalunya. És en aquest sentit que el Departament de Benestar i Família ja ha començat a treballar per facilitar juntament amb la resolució la valoració tècnica, unificar la valoració de la dependència i discapacitat, prioritzar les persones amb grau III, gran dependència; millorar la coordinació amb Salut, especialment en l'àmbit sanitari i les malalties mentals; voluntat de complir els

terminis pel que fa a la primera valoració i proposta de PIA.

Passem a parlar ara de la infància i l'adolescència, on hi ha un 75 per cent de les queixes que afecten l'anterior Govern. Aquestes queixes que agrupen són per dèficits en la inversió en les polítiques de lluita contra la pobresa infantil, les prestacions econòmiques destinades a la infància, els espais de trobada, i destacar una gran quantitat d'actuacions d'ofici que tracten sobre les mesures de seguretat als parcs d'aventures.

En aquest tema de la infància i l'adolescència, s'ha de dir que les polítiques de protecció seran prioritàries pel Departament de Benestar i Família. S'està fent un esforç en els pagaments pendents de la prestació universal de zero a tres anys i de zero a sis anys en el cas de famílies monoparentals o nombroses. El conseller Cleries ja ha anunciat que s'han efectuat prop de cent mil pagaments pendents dels anys 2010 i anteriors. Perquè cal recordar, il·lustres diputats i diputades, que l'herència del tripartit va deixar 231.000 famílies sense cobrar l'ajut per a famílies de l'any 2010, que són un 74 per cent de les sol·licituds registrades el mateix any 2010. I d'això, com en diem? Retallades? Incompliments? O en passem a dir ja directament estafa social?

Referent a les actuacions d'ofici. Sobre les normes de seguretat als parcs d'aventura, s'està debatent l'informe presentat per la Comissió Assessora per al Suport a les Associacions Juvenils d'Educació en el Lleure i durant aquesta legislatura es duran a terme les mesures legislatives, normatives i administratives referents a aquestes mesures de seguretat, i sobre el funcionament dels punts de trobada, s'ha incorporat la figura professional jurista dins l'equip tècnic d'aquest servei en el projecte de decret del 9 de febrer d'aquest any 2011.

Un altre apartat amb un volum del 65 per cent de queixes que afecten l'anterior Govern fan referència a l'educació i recerca; a la llibertat de l'elecció de l'escola; un altre important paquet són relatives als alumnes amb necessitats d'educació especial; l'eliminació d'ofertes de batxillerat nocturn; les elevades taxes de fracàs escolar; la supressió de quotes d'accés a la universitat.

En aquest context de queixes, la consellera d'Ensenyament ja ha començat a posar fil a l'agulla, com molt bé ha explicat avui a la sessió de control. Una de les novetats que incorpora el decret de matriculació és la introducció d'un criteri complementari en casos d'empat.

Per altra banda, la LEC, que va ser aprovada per àmplia majoria en aquest Parlament, preveu la reserva de llocs escolars per als alumnes amb necessitats educatives especials. Per tant, el desplegament d'aquesta llei, com ja s'està fent, i avui la consellera ho ha tornat a dir en la sessió de control, pot suposar una millora per garantir una adequada escolarització d'aquest alumnat. I el passat 8 de febrer es va aprovar un acord marc per lluitar contra el fracàs escolar.

Per altra banda, el conseller Mas-Colell està treballant amb el Ministeri d'Educació per reclamar el restabili-

ment del sistema de quotes de reserva de places per als alumnes provinents de sistemes educatius diferents.

Compartim també les preocupacions del síndic quant als dèficits de la formació professional. En aquest sentit, el Decret 184/2011, de l'1 de març, té com a objectius principals lluitar contra l'atur juvenil i donar a la formació professional un prestigi que no té des de fa anys.

Hem parlat de tres blocs, de salut, serveis socials i educació, pilars de l'estat del benestar. Doncs, senyors diputats i diputades, el Govern ha anunciat que les polítiques socials incrementaran el seu pes respecte al pressupost del 2010, passant d'un 67 per cent a un 70 per cent la despesa en sanitat, ensenyament i benestar, tal com també ho ha recordat i confirmat avui el president en la sessió de control. Hi ha sensibilitat i criteri; sensibilitat i criteri que vostès no varen saber aplicar en la seva gestió, com podem constatar en l'informe del síndic. Hem analitzat part de l'informe del 2010, que afecta la gestió de l'anterior Govern, un govern que deia que la seva prioritat eren les polítiques socials; hem pogut veure en l'informe que hi ha un suspens general de part dels ciutadans envers aquestes polítiques, un suspens que també es va manifestar a les urnes. No creiem que hàgim fet cap mal ús o abús de l'informe, ja que tot està escrit. Tal com s'ha pogut observar, tant avui com en les quatre sessions de comissió que han tractat l'informe, el Govern actual de Convergència i Unió treballa per oferir solucions a aquestes queixes dels ciutadans i ciutadanes.

I ara faré referència a l'Autoritat Catalana sobre la Prevenció de la Tortura. Com diu l'informe del síndic, ens trobem en una situació d'*impasse* en la seva aplicació, compartim, com no podria ser d'altra manera, la creació d'aquest instrument de prevenció de la tortura i evitar la vulneració dels drets humans de les persones que estan privades de llibertat. No obstant, estem en un estat de dret en el qual també hem de tenir molt present la professionalitat dels nostres cossos de policia, les dificultats en què realitzen la feina i que el nostre sistema és un dels més progressistes i garantistes del nostre entorn europeu. No ens podem permetre com a país escoltar que veus qualificades expressin el sentiment d'haver tocat fons com a col·lectiu o que hi ha qui va voler presentar el servei públic de la policia del país com una mena de caverna de malfactors i torturadors.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, té la paraula de nou l'il·lustríssim senyor síndic de greuges.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Amb un breu ús del torn que em concedeix el Reglament, voldria puntualitzar alguns aspectes que han sortit al llarg de les intervencions, amb una primera expressió d'agraïment, que he fet ja al co-

mençament del meu primer parlament, a tots els grups parlamentaris per la col·laboració en la tasca del síndic.

El Síndic de Greuges és poc conegut a Catalunya; no els càpiga el menor dubte. Quan es fa la pregunta típica de sondeig, sobtada, pot donar vora el 60 per cent de la gent que digui: «Ah, sí, em sona!» Però si se'ls pregunta què és, de què serveix, si l'han fet servir, baixa moltíssim el percentatge de coneixement.

Tenim una responsabilitat, la institució que em toca presidir som els primers responsables, jo el primer, i esmerçarem els esforços que puguem per donar a conèixer encara més aquesta institució i per donar-li la màxima autoritat per complir el que diu l'Estatut: la garantia dels drets de les persones davant de les administracions.

És evident que hi ha un perfil encara molt esbiaixat de les persones que fan servir el síndic; és un sector mitjà, ni molt gran ni molt jove, més home que dona. Hauríem de saber-lo estendre per tots els diversos sectors de la societat i especialment ens esmerçarem pels més exclosos, pels que segurament són els més lesionats en drets i són els menys que plantegen les seves queixes. De vegades els ho he dit, podria començar la llista per la gent gran i pels possibles maltractaments sobre la gent gran; podria continuar per determinats sectors que afecten les dones i la igualtat genèrica; pels infants; com abans s'ha dit, també, per la immigració, etcètera.

Vull deixar molt clara la voluntat d'aquest síndic de posar molt l'accent en el coneixement de la institució i en el treball específic per a aquests sectors. Podria respondre a alguns dels temes que han sortit, com quan l'atur arriba al síndic. L'atur, per definició, no hauria d'arribar al síndic. L'atur és una expressió de relació privada entre aquella persona que treballa i aquella persona que ofereix el treball o l'ocupació. Ens pot arribar a través dels expedients de regulació d'ocupació, quan hi poden haver, administrativament, errors en la seva tramitació.

De l'habitatge, en parlem molt. De la llengua, vull dir per enèsima vegada amb molta tranquil·litat: aquest és un tema que afecta molt poc les queixes, perquè és molt important l'equilibri que tenim; l'hauríem de «mimar» –l'hauríem de «mimar»–, i fins i tot hauríem de saber avançar en la pedagogia de la màxima liberalitat i coincidència en el diàleg de les llengües a Catalunya. I, en aquest sentit, dir-los que tot el que vostès han anat plantejant en comissió o avui, pel que té de propostes i de millora de l'informe, els garanteixo la màxima atenció per recollir-les i incorporar-les.

Nosaltres voldríem treballar en col·laboració amb tothom, començant, per més que soni llunyà, amb la institució del Defensor del Pueblo. Ens és absurd col·laborar amb un conjunt d'institucions, defensories arreu de l'Estat o a Catalunya, a les quals em referiré, i no fer-ho amb el Defensor del Pueblo, quan, a més, està manat per llei, i quan ara resulta que el Tribunal Constitucional, a la segona sentència, ho ha subratllat, perquè podem solucionar moltes coses.

La setmana passada jo era a Barcelona amb el defensor de la Unió Europea, el defensor que depèn del Parla-

ment d'Estrasburg, i a banda d'anar al Palau de la Generalitat, en una entrevista amb el president de la Generalitat, vàrem treballar amb ell, amb el qual tinc una relació d'enorme fluïdesa. Temes que afecten els ciutadans de Catalunya en organismes europeus hi van directament, els enviem cap allà, i a l'inrevés. I treballlem, solucionem coses molt importants, com la que vàrem emprendre a l'entorn d'alguns medicaments que han estat retirats del mercat per aquesta acció conjunta d'ambdues defensories.

I és en aquest sentit que voldríem treballar també..., més enllà de considerar anacronisme el que el Tribunal Constitucional hagi dit sobre l'exclusivitat, perquè no s'adiu amb cap sistema que pugui existir avui arreu del món. I és en aquesta línia que treballlem amb els síndics locals. Tenim entre nosaltres la síndica de greuges de Barcelona, la síndica de Vilafranca –que, a més, presideix el Fòrum de Síndics Locals–, la síndica de Terrassa, la síndica de Rubí, la d'Igualada..., hi havia altres síndics que han hagut de marxar, hi ha el síndic de Tarragona en aquests moments... Nosaltres tenim convenis pràcticament amb tots ells. I a una persona que se'ns adreça a nosaltres, si és d'una població on hi ha un síndic local, l'informem que hi ha un síndic local, i que opti..., i la impulsem a la proximitat. Oferim tot tipus d'esforços de formació, d'assessorament, de coordinació. És que no podia ser d'altra forma; és la cosa més lògica, si uns i altres volem complir amb un mandat comú: la garantia dels drets de les persones.

Tres apunts sobre novetats en la llei i en l'informe d'aquest any. «Mimin», si us plau, el dret d'accés a la informació. Si jo els dic que som el vagó de cua, és perquè es pot constatar. Sé que ho estan estudiant en ponència conjunta. «Mimin-lo». Si no, la realitat els desbordarà; la gent està utilitzant molt tot tipus de mecanismes per accedir a la informació. És completament forassenyat el que hi ha de desproporció entre aquests mecanismes tecnològics que avui estan a l'abast de la gent i l'opacitat de les administracions. Pensen que encara som un país que té tres mesos d'espera per respondre a les persones, tres mesos! A la majoria de democràcies ja estem entre quinze dies i un mes com a màxim. Per tant, posem-hi tots els colzes per canviar la cultura, com a mi m'agrada dir, i m'ho han recordat des d'aquesta tribuna, de «servidors públics», de donar la màxima celeritat i prestació, i en l'accés a la informació fins i tot la immediata, quan es pot resoldre amb totes les garanties amb els temes tecnològics que hi han avui.

La segona novetat: nosaltres continuem treballant, amb molta serenitat, a l'entorn de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura que ens van encarregar. Evidentment, no podem parlar, ni molt menys, de tortura a Catalunya com una pràctica generalitzada; podem parlar de maltractaments. I podem parlar de casos sorprenents, que no trobem la suficient transparència per poder-los evidenciar i combatre'ls. I aquest síndic els combatrà tant com sigui possible, amb els instruments que vostès, Nacions Unides i la coordinació amb defensories que van molt més avançades que nosaltres ens puguin facilitar.

I la darrera novetat és la de les empreses privades. Evidentment que avui hi han moltes parcel·les de la nostra vida individual que ja no depenen de l'Administració però que afecten temes d'interès general. I nosaltres estem treballant, i diria que amb molta fluïdesa, amb un conjunt d'empreses privades, per resoldre aquestes qüestions. D'aquí a pocs dies celebrarem una jornada amb totes aquelles institucions, defensives privades que avui hi ha en el nostre país; després en farem unes a nivell d'Estat espanyol, i el novembre en farem una d'internacional a Barcelona, de tot Europa, per aquesta qüestió, entre altres motius, perquè l'Estatut ens va col·locar un element d'absoluta novetat, que tenien aleshores molt poques defensives en el món i que ara comencen a reproduir, i per això se'ns va encarregar fins i tot la seva explicació en el congrés mundial.

Acabo demanant a aquest Parlament..., he demanat abans una empara, ara els faig un suggeriment d'impuls. Catalunya té una presència internacional sovint ignorada pels seus representants, i la té en un sentit absolutament constitucional, estatutari i legal. Els en donaré un exemple: Lluís Maria de Puig va presidir durant nou anys l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, i aquí era absolutament ignorat pel que era el teixit institucional i social d'aquest país. Potser valdria la pena aturar-nos –reflexió que jo li he fet al president de la Generalitat– a veure com potenciem amb sinergia aquest conjunt de presències que avui fan que hi hagi un creixent prestigi de com funcionen aspectes de la nostra democràcia.

Pensin que l'estiu passat nosaltres, com a Síndic de Greuges, vam posar en contacte la Federació Iberoamericana de Defensores amb l'Institut Mundial de Defensors, per començar unes sinergies entre aquestes dues realitats. Fa poques setmanes, el defensor europeu i el que els parla estàvem assessorant el Govern turc, ell com a defensor europeu i jo com a *catalan ombudsman*, perquè compleixi amb els requisits que li marca la Unió Europea, de democràcia, per poder ingressar-hi. O el que els he assenyalat de la Comissió de Venècia: la importància que a la Comissió de Venècia, que és la comissió més prestigiosa que avui hi ha a Europa, per damunt de tots els tribunals constitucionals, quan emet dictàmens sobre democràcia, que hi hagi presència de la institució del Síndic de Greuges de Catalunya com un dels seus consultors. Els demanaria un impuls al que significa poder subratllar i projectar a Catalunya aquestes presències internacionals.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic. Em plau agrair, en nom de la Mesa i del conjunt de diputats i diputades, a vostè i a tot el seu equip la participació en aquesta sessió plenària.

Acabem amb aquest punt, i reprendrem la sessió a les quatre de la tarda. I recordo que el primer que es farà és una votació; per tant, que ho tinguin present, perquè siguin, tots i totes, puntuals.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Projecte de llei

de modificació parcial de la Llei 1/2009, del 12 de febrer, de l'Autoritat Catalana de la Competència (tram. 200-00002/09)

El punt 4 de l'ordre del dia... (*Remor de veus.*) Senyores i senyors, el punt 4 de l'ordre del dia és el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 1/2009, de 12 de febrer, de l'Autoritat Catalana de la Competència. D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte en lectura única. Per tant, s'ha de procedir, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte.

Crido a votació –espero, senyor Turull, primer crido a votació perquè vinguin els diputats i les diputades.

(*Pausa.*)

Senyores diputades, senyors diputats, procedirem a la votació. S'entén que els vots afirmatius volen dir que s'està a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*) Senyor Turull? (*Pausa.*)

Ha estat aprovada la lectura única per 92 vots a favor, 24 en contra.

Passem, doncs, al debat, que d'acord amb l'article 126.3 del Reglament s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats de totalitat, i finalment el conjunt del projecte se sotmetrà a una sola votació. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, l'Autoritat de la Competència és una peça important del nostre model regulador, i és important, per tant, que la tinguem afinada i que estigui normativitzada d'una manera efectiva i amb una estructura provada per l'experiència. Pensem, per exemple, que avui en

dia les autoritats de la competència estan subjectes a algun qüestionament –em refereixo a l'autoritat de les competències autonòmiques–, i fins i tot hauran pogut veure que hi ha tres *comunidades autónomas* que estan pensant en la possibilitat d'eliminar-lo!, la qual cosa vol dir que està en el punt de mira dels que pensen que és una estructura que ens podríem estalviar; percepció molt errònia, però percepció que fa que sigui important, ho repeteixo, afinar la seva estructura.

El que avui els presentaré, breument, és un projecte de llei extremadament puntual i molt tècnic, i adreçat a un punt que és, essencialment, alinear l'organització de l'Autoritat de la Competència amb els models d'agències i organismes autònoms que tenim a la Generalitat i que han demostrat amb el temps la seva capacitat de funcionar bé.

L'Autoritat de la Competència està composta pel president, per la direcció general i pel Tribunal de la Competència. En aquesta peça toquem la direcció general i en particular, i només, els aspectes de nomenament i cessament. La presidència, amb tot el seu règim d'incompatibilitats de nomenament i de cessament queda com estava; les relacions entre la direcció general i la presidència, que són orgàniques i no funcionals, queden com estaven; el requeriment que la direcció general ha de recaure en un jurista, economista o altre professional de reconegut prestigi en l'àmbit d'actuació de l'autoritat queda com estava, i, ho repeteixo, només l'aspecte de nomenament i de cessament queda alineat amb el que l'experiència recomana com a bon disseny perquè una institució tingui la possibilitat de funcionar, efectivament, com tots desitgem per a l'Autoritat de la Competència.

Jo crec que no els diré més. Ho repeteixo, és una cosa molt puntual i molt tècnica, i per això justifica que l'hàgim presentat en lectura única.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molts gràcies, honorable conseller. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores diputades, senyors diputats, el Govern, fent ús de la seva legítima capacitat per proposar reformes de les estructures organitzatives que millorin l'eficàcia i l'eficiència però que alhora garanteixin la independència i l'equitat dins dels òrgans del sector públic, ens proposa avui una reforma orgànica de l'estructura de l'Autoritat Catalana de la Competència que pretén assimilar, com ha explicat el conseller, la figura del director o directora general de l'Autoritat Catalana de la Competència a l'estatus jurídic homologable al de la resta dels càrrecs equivalents de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic, mantenint, hi insisteixo, les garanties d'independència decisòria que li pertoquen per raó de

les seves funcions respecte al president o presidenta i respecte, també, dels vocals d'aquest tribunal.

En aquest sentit, donades la naturalesa i la senzillesa de la iniciativa legislativa proposada pel Govern i tenint en compte la dependència orgànica, però en cap cas funcional, del director o directora de l'autoritat respecte al president o presidenta, el Grup Parlamentari Socialista entén la tramitació per lectura única i no té cap objecció sobre la reforma de l'estructura orgànica proposada pel Govern i, per tant, hi votarà a favor, entenent, com faltaria, conseller..., que en cap cas es qüestiona la importància d'un òrgan com l'Autoritat Catalana de Defensa de la Competència, que ha dit que qüestionaven altres comunitats, i que Catalunya en cap cas ho ha de fer.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyora presidenta, honorables senyors consellers, senyores i senyors diputats, avui en dia és acceptat per tothom que l'economia de mercat té unes regles determinades; una d'elles és la competència, competència entre els sectors econòmics. Certament, les teories econòmiques a l'ús prometen que la lliure competència és un gran benefici, ja que permet maximitzar l'eficiència del sistema. Després, a la pràctica, les coses no són tan clares i els supòsits macroeconòmics de tant en tant fan fallida. Afortunadament, aquí no anem a revisar el supòsit macroeconòmic de la bondat de la competència, i ens limitarem a revisar el supòsit legal que la forma de nomenar el director general i l'Autoritat Catalana de la Competència serà garantia suficient per a la seva independència.

Com en el cas d'altres organismes autònoms, el Govern de la Generalitat nomena el president de l'Autoritat Catalana de la Competència. L'autonomia d'aquest organisme respecte dels poders polítics, és a dir, la seva independència es manifesta en el fet que el període pel qual són nomenats president i director general i els vocals del Tribunal Català de la Competència és de sis anys. Com diu el preàmbul de la llei, també s'assegura la independència de l'organisme de què estem parlant per l'especificació d'un bon nombre de causes de cessament de les persones que el componen i per l'obligació de fer públics els seus estudis i informes.

El projecte de llei del Govern que tenim avui aquí a sobre vol canviar la durada en el càrrec del director general; fins ara era de sis anys, la mateixa que el president. Si s'aprova la proposta que fa el Govern, la durada serà la que vulgui el Govern, que vol dir «la que vulgui el Govern de torn», el podrà nomenar i cessar quan vulgui. Estarem davant d'una situació curiosa: el president, si no és que hi concorre causa de cessament o dimiteix, ocuparà el seu càrrec durant sis anys i prou, no es podrà prorrogar. En canvi, en el cas del

director general, que fins avui succeïa el mateix que amb el president, a partir d'avui potser ocuparà el seu càrrec sis anys, quatre anys, set anys, vint-i-tres anys o quinze dies; queda a l'arbitri del Govern. Això es diu ben clarament en aquest projecte de llei: que queda a l'arbitri del Govern.

Segons el preàmbul de la proposta de reforma de llei presentada, aquest inconvenient no afecta la independència del director general –això és el que s'acaba de dir, i ho cito–, «atès que la seva dependència envers el president o presidenta és merament orgànica, però no funcional» –que també s'ha dit–, i el mateix preàmbul considera que «aquesta garantia per si mateixa resulta suficient i fa innecessari mantenir, respecte del director o directora, la garantia addicional de la durada del càrrec».

No obstant, l'article 7.2 de la llei diu que el director depèn orgànicament i funcionalment del president, llevat de les funcions exposades a l'article 8.1.a, només en aquest cas la dependència serà només orgànica –m'estalviaré de llegir-les, perquè no tenim temps. Però hi ha una part de les seves funcions en les quals depèn funcionalment i orgànicament; o sigui, no és, tota la seva feina, només orgànica.

Bé, passaré a les funcions específiques. L'article 8.1, punts b i c, defineix unes tasques del director general en què la dependència d'aquest respecte al president és orgànica i també funcional. El meu grup parlamentari, senyores i senyors diputats, no entén el raonament del preàmbul de la proposta que vol canviar la llei. El Govern diu que la dependència és orgànica però no funcional del director general envers el president, i això és suficient garantia d'independència del director; però ens preguntem: de quina independència s'està parlant aquí al preàmbul? S'està parlant d'independència política? No. S'està parlant d'independència jeràrquica del president, però no d'independència política, que és la que entenem que es busca per al president i per a tota l'Autoritat Catalana de la Competència.

Nosaltres entenem que la independència funcional del director respecte del president no té res a veure amb la independència política del director respecte del govern de torn. A més a més, ja he dit que hi ha una independència funcional només en un grup de funcions, per a la resta segueix dependent funcionalment del president, i això no fa sinó afegir més confusió.

D'altra banda, l'article 10 de la llei especifica que el Tribunal Català de Defensa de la Competència actuarà en determinats supòsits a instàncies del director general. Doncs bé, els membres del Tribunal Català de Defensa de la Competència també són nomenats per a sis anys, amb la finalitat d'assegurar la seva independència política.

Em pregunto: és lògic que hagin de treballar a instància d'un director general que pugui ser nomenat i cessat en qualsevol moment pel Govern? Garanteix això la independència política del Tribunal Català de Defensa de la Competència? No fa més aviat que perdi part de la seva independència?

El Grup Popular creu que el Projecte de llei de modificació de la llei de l'Autoritat de la Competència Catalana que s'ha redactat, lluny de no treure independència al director general, treu independència tant al director general com al mateix tribunal. Per això... Bé, se m'ha acabat el temps? No ho sé, això no funciona. Sí, és que...

La presidenta

Sí, se li ha acabat, però no funciona...

Pedro Chumillas Zurilla

Sí, no, és que com que no funciona...

La presidenta

...la seva pantalla. Ja ho he vist, però...

Pedro Chumillas Zurilla

D'acord. Res, només dir que, tal com veiem nosaltres aquesta proposta, no es garanteix la independència política del director general ni del mateix Tribunal Català de Defensa de la Competència.

Per tant, doncs, votarem en contra d'aquesta proposta, o proposició...

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, gràcies a vostè, senyor diputat. I disculpi, perquè la seva pantalla no funcionava i ara mirarem a veure què passa.

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...diputades, senyors diputats, consellers, bé, quan es va arribar a aquesta modificació parcial de la llei de l'Autoritat Catalana ens vam preguntar, com ara últimament es fa molta gent, per què porten aquesta proposta, no?; tant en l'exposició de motius com en tot el que explicava la memòria, no hi sabíem trobar el perquè, no?, i hi anàvem insistint, doncs: per què presenten aquesta proposta. I, clar, una de les solucions, no pas com fan altres, era anar a buscar l'arrel de per què ha passat això, per què ho diuen, no? Doncs, anem a buscar els arguments en la discussió de la llei que es va fer el 2008 a veure si allà hi havia arguments que ens donessin una pista de per què es volia fer això, no?

Bé, els arguments que vàrem trobar eren que precisament calia assegurar la màxima transparència i independència del tribunal i de l'autoritat del Govern i dels agents econòmics. Aquesta era, que hi coincidí tota la cambra, fins i tot, en aquesta idea, no? I una manera d'aconseguir-ho, deien, doncs, era que, per al nomena-

ment del president o de la presidenta o del director o la directora, es requerien unes característiques específiques, com el nomenament per a un període més llarg, sis anys, que una legislatura; un règim d'incompatibilitats també específic, i unes causes de cessament, sobretot, estrictament taxades. I fins i tot deia, i això es deia, ho plantejava el conseller Castells, però tenia el suport de tota la cambra..., una altra era que..., era separar la resolució de la instrucció: president, resolució; director, instrucció, no?, i que, a més, el director no depengui funcionalment també del president. Aquesta era la descripció del que s'havia de fer per tenir una bona llei de l'Autoritat Catalana de la Competència.

Dic que era tota la cambra perquè, tot i presentar una esmena a la totalitat, el Grup de Convergència i Unió compartia la necessitat d'aquesta independència, no? El senyor Fernández Teixidó, que era el ponent, deia que era una cosa que li agradava d'aquesta llei, tot i que hi havia moltes altres coses que no li agradaven, no?

I una que no li agradava és que el president no fos nomenat pel Parlament. I aquí veig..., ep!, aquí hi ha una pista, potser, de per què ho volen modificar. Fins i tot el senyor Fernández Teixidó es preguntava, també, insistentment: «De què tenen por?»; els deia als grups que donaven suport al Govern: «De què tenen por?»; per què no deixàvem que el president fos nomenat pel Parlament de Catalunya, no? I fins i tot la senyora Pifarré, en el debat de defensa de les esmenes, deia que, quan governés CiU –governa CiU–, aquesta llei seria objecte de modificació en aquest sentit.

Bé, jo estava delerós ja de veure, doncs, que evidentment aquesta seria la proposta que ens portarien aquí, no?, en el sentit de potenciar la independència d'aquest òrgan. No; anava equivocada –anava equivocada. Allò que era imprescindible i essencial, potenciar la independència mitjançant el nomenament parlamentari, ara s'ha convertit en una fotesa. Jo em pensava que aquesta seria la gran modificació del Grup de Convergència i Unió. Home, recuperem allò que dèiem, que era imprescindible per al país i per a l'Autoritat Catalana de la Competència..., doncs, que portarien l'esmena per tal que aquest Parlament fos, a través d'un *hearing*, doncs, qui nomenés el president.

No, al contrari. O sigui, no cal potenciar la independència d'aquest òrgan dels agents econòmics i del Govern, no cal fer la diferència entre la resolució i la instrucció, sinó que el que cal és reduir-la, ara que governem, no? Aquesta és la màgia del parlamentarisme, no?, de passar de l'oposició al Govern. Ara ja no cal aquesta separació que dèiem, ja no cal que el director sigui nomenat per a sis anys com el president ni que tingui unes causes ben taxades per al cessament. Bé, tot i anar a l'arrel del problema, jo no he sabut trobar per què vostès volen fer això. I penso que algun dia hauran d'explicar-ho, o potser hi ha causes que són difícils d'explicar.

Però, com que no ho sabem, no ens ho han dit i nosaltres som un grup parlamentari radicalment democràtic, que creiem en la independència dels òrgans, no votarem favorablement aquesta modificació.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, intervenció per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana davant d'aquesta modificació parcial de la Llei de l'Autoritat Catalana de la Competència, una llei tot just fa un parell d'anys aprovada per aquest mateix Parlament.

Dins d'aquesta llei, per anar sintètics i al gra, hi havia tres òrgans: la presidència, la direcció general i el Tribunal Català de Defensa de la Competència. Quant als dos primers, la presidència i la direcció general, s'estableix un mateix règim de nomenament.

Per tant, avui el que ens proposen davant d'aquesta modificació és, ras i curt, canviar aquest règim de nomenament de la direcció general, atès que fins ara tenien el mateix la presidència i la direcció general. Ara modifiquen el règim de nomenament de la direcció general. Fins ara, doncs, només tenia unes causes taxades. La fi del mandat –com bé s'ha dit, sis anys–, una renúncia expressa o una incompatibilitat sobrevinguda serien les causes de rescissió. Però ara, amb aquesta modificació, el Govern tindrà la potestat de cessar-lo en qualsevol moment.

La justificació expressada avui mateix pel Govern i altres grups parlamentaris, doncs, ja hem vist que es basa en la equiparació amb la resta d'òrgans directius de la Generalitat. I és precisament en aquest punt, doncs, que no hi estem d'acord. Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens oposem a aquesta modificació, en primer lloc, perquè la Direcció General de l'Autoritat Catalana de la Competència és un òrgan singular i pel nostre entendre no és equiparable a la resta de direccions del Govern, i, en segon lloc, perquè compromet la independència necessària d'una autoritat de la defensa de la competència i contravé els mateixos principis d'independència pels quals van ser creades en el seu moment, i, ho vull recordar, tot just fa dos anys –dos anys– de l'aprovació d'aquesta llei, de la seva independència.

Només volem recordar que l'Autoritat Catalana de la Competència dirigeix la instrucció dels casos en què en una determinada situació de fet o de norma es dificulta la lliure competència, i entenem, doncs, que aquesta direcció general no fa funcions administratives, sinó que participa en la fase d'instrucció de funcions, diguem-ne, jurisdiccionals en l'àmbit de la competència.

I com em referia en un segon lloc, la independència d'una institució de defensa de la competència és fonamental, ja que aquesta decideix sobre l'afectació de la normativa, també la de la mateixa Generalitat, sobre la lliure competència.

Per tant, entenem que tal com estaven fixats..., tot el mecanisme de nomenament era el que garantia la ne-

cessària independència, que, com he demostrat, per nosaltres..., i, de fet, el mateix esperit de la llei: quan es va crear l'Autoritat Catalana de la Competència, es va crear per a això.

Per tant, ja que contravé aquests principis pels quals en el seu moment va ser creada aquesta Autoritat Catalana de la Competència, el nostre grup parlamentari anuncia el vot contrari a aquesta modificació per tots aquests motius exposats.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, aquesta modificació que avui porta el Govern aquí, a sobre de la taula, és d'aquelles modificacions que amb menys paraules que canvien no es poden canviar més coses. I m'explicaré. Amb molts poquets canvis, com ens ha venut molt bé el conseller, es canvien grans coses. I es canvien grans coses perquè un tribunal, que se suposa que ha d'intervenir, que ha d'incoar expedients, quan no hi ha competència, perquè ens entenguin els ciutadans, quan algú concerta preus, per exemple, quan algunes operadores creen un monopoli o un oligopoli, quan es perjudica les butxaques dels ciutadans, en definitiva, resulta que el Govern vol que això no depengui o no hi hagi una independència d'actuació, sinó que depengui directament d'aquell Govern.

I explicaré el perquè: perquè l'article 8.1 és molt clar, i diu que les competències d'incoar, de fer instrucció, en definitiva, de l'expedient, depenen del director, no del president. Per tant, si el director depèn i pot ser cessat immediatament pel Govern en el moment que no li agradi l'actuació, és com si, perquè ens entenguin, algú que ha de jutjar i fer instrucció d'un cas pot ser cessat pel poder judicial si no li agrada el que està fent. Per tant, això seria trencar absolutament les regles del joc. I si ens creiem la competència i el mercat, que alguns sí que ens ho creiem, i no creiem que el Govern hagi d'actuar o deixar d'actuar en funció d'interessos econòmics o del poder fàctic, ens sembla molt important aquest article.

Per tant, nosaltres hi votem en contra perquè ens hi juguem molt; ens hi juguem que, governi qui governi, pot haver-hi un tribunal..., insisteixo, si ens ho creiem, si creiem que és una ficció, com deia el conseller, potser que el traguem, el tribunal, però si el tribunal ha de ser de veritat, que estarem d'acord que hauria de ser-ho, mantinguem això. Per tant, amb molt poques paraules s'està intentant canviar.

A mi m'ha preocupat, sincerament, la intervenció del Partit Socialista. I m'ha preocupat perquè curiosament les intervencions d'altres portaveus no hi estan d'acord, però el Partit Socialista i Convergència i Unió estan

d'acord en això. No vull pensar malament, senyor Nadal, no vull pensar malament. Però curiosament aquells que han d'incoar expedients d'aquelles empreses que a vegades ens omplim la boca de culpar-les de tots els mals, de concertació de preus, de pactes, de lletra petita..., en allò, resulta que vostès hi estan d'acord, que qui governi tingui a la mà, a la seva mà poder fer fora el director que incoa expedients que incomoden el Govern, o a qui finança campanyes polítiques, o a empreses que poden haver-hi al darrere, que és legítim en aquest país finançar campanyes polítiques de partits. O no? No és legítim que una elèctrica o una telefònica financi un partit polític? Sí, no? No s'esverin, no passa res; és legítim, però hem de posar tots els instruments perquè no hi hagi cap sospita. I un dels instruments és que aquest tribunal no estigui en mans d'un govern.

Per tant, nosaltres hi votem en contra. M'agradaria veure el Partit Socialista votar en contra, defensant aquesta separació de què parlàvem –hi votarà a favor en qualsevol cas. I m'agradaria, en definitiva, que aquesta modificació per la porta del darrere, per sota la porta, podríem dir, no comporti que no es cridi l'atenció en aquells casos en què s'ha d'actuar perquè hi ha concertació, perquè hi ha una actuació contra la competència, en definitiva, contra els consumidors i contra els ciutadans.

Per tant, el nostre grup..., ens hauria agradat també que les formes haguessin sigut, potser, un debat més intens, i també previ, sobre aquest debat, si realment hi han unes causes reals, però ara mateix nosaltres el que veiem, amb el que s'ha aportat i el que comporta, és que el director podrà ser cessat pel Govern, que és qui incoa, qui instrueix els expedients sobre aquestes empreses, funció essencial i principal on la independència del Govern –governi Convergència, governi el PSC, governi qui governi–, hauria d'estar garantida.

Per tant, nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, també a nosaltres quan ens va arribar aquest projecte de llei, amb tràmit, a més, de lectura única, i tenint en compte que en quatre mesos el Govern no ha enviat cap mena de projecte a aquesta cambra, excepte l'autorització, molt al principi, d'endeutament i amb la supressió de l'impost de successions en línia directa, que ràpidament es va retirar, també vam dir: «*Annuntio vobis gaudium magnum*. Què hi deu haver aquí que sigui tan urgent, tan important perquè sigui la primera mesura legislativa que faci el nou Govern de la Generalitat després de quatre mesos?»

I un cop vist, i després de sentir les explicacions del senyor Mas-Colell, doncs, clar, no hi podem estar més en desacord. Per una raó, i per fer una mica d'història: en el seu moment —«en el seu moment» vol dir quan la dictadura de Franco estava en situació de fallida econòmica—, una de les condicions que se li van posar pel Banc Mundial i pel Fons Monetari Internacional per obtenir crèdits, com sap vostè, va ser que s'acabés la persecució religiosa —d'ahí va venir la Llei de llibertat religiosa—, que es fes l'eix mediterrani —i d'ahí va venir l'autopista d'Alacant fins a la frontera— i que es fes un tribunal de defensa de la competència, a efectes de passar del capitalisme d'amiguets i de col·legues a un capitalisme competitiu, a efectes que les empreses poguessin instal·lar-se i competir sense estar depenent dels favors del poder públic i de la captació del regulador, que és el que feien i han continuat fent des d'aquell moment.

Què ens diu aquest projecte? Que el director de defensa de la competència resulta que pot ser cessat pel Govern en qualsevol moment, per aquest Govern i per qualsevol altre. I el director, a diferència de l'estructura administrativa d'altres consorcis o altres organismes de la Generalitat, en aquest cas és l'únic que pot, amb plena independència orgànica i funcional, incoar, instruir els expedients, fer les propostes de resolució i arxivament, vigilar l'execució del compliment de les resolucions, proposar la terminació dels procediments al Tribunal Català de Defensa de la Competència..., és a dir, tot allò que ve en l'article 8.1.a.

Què passarà a partir d'ara, si això s'aprova? Doncs, que a partir d'ara aquell director podrà ser cessat pel Govern en qualsevol moment i per qualsevol causa i, en conseqüència, no incoarà, instruirà, farà propostes de resolució ni arxivament, ni exercirà les funcions corresponents d'instrucció en matèria de concentracions empresarials que al Govern li plagui, perquè està sotmès a la disciplina del Govern. Això suposa convertir aquest servei de defensa de la competència en una paròdia, i suposa convertir-lo a optar per part del Govern de la Generalitat, a diferència del que es va dir aquí en la investidura i després en moments posteriors, de ser un govern *business friendly* a ser un govern *crony friendly*, a ser un govern de protecció dels amiguets i dels col·legues; de ser un servei de defensa de la competència..., no amb el model dels Estats Units d'Amèrica, que sí que va imposar la dictadura de Franco, sinó el model sicilià, al qual aquesta reforma ens aboca irremeiablement. A partir d'aquest moment, servei de defensa de la competència serà allò que el Govern vulgui.

Si vostès volien cessar l'actual directora, havien d'haver portat una llei en què exclusivament es digués que se cessava la directora. Però no malbaratin un servei de defensa de la competència, la seva eficàcia, la seva credibilitat i la seva capacitat de no-captació del regulador per una reforma puntual que converteix Catalunya més, cada vegada més, en una Sicília de quarta regional.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Cregui'm, honorable conseller, que he intentat trobar arguments per votar a favor d'aquest projecte de llei, i la veritat és que, primer, em costa entendre els motius pels quals, doncs, es produeixen aquest projecte de llei i aquesta modificació; veritablement trobo que són, doncs, innecessaris i, a més a més, que resten independència al director general de l'Autoritat Catalana de la Competència. De fet, teniu ja la facultat o té el Govern ja la facultat de nomenar el director general de la Competència, té la facultat que sigui nomenada una persona de reconegut prestigi, se li aplica el règim d'incompatibilitats del president i, en el cas que es produeixi per part del Govern el cessament del director general de la Competència quan el Govern vulgui, en un principi, doncs, intentava argumentar o construir arguments a favor que si el nomena el Govern, que el cessi el Govern quan vulgui, però trobo que podria..., dóna més a entendre la sensació que és com una reprimenda en el cas que no faci, el director general de la Competència, la feina tal com vol el Govern.

Hi insisteixo, ho considero innecessari, crec que resta independència a aquest organisme i, per tant, fixo la posició en contra d'aquest projecte del llei.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

De l'escó estant, senyores i senyors diputats. Diputat Boada, només hi ha una màgia parlamentària més perversa que aquella que porta justament des de l'oposició al Govern, a saber: la que porta del Parlament, justament, des del Govern a l'oposició. Eh que ho entén?

Dit això, què ha dit el conseller Mas-Colell? Ha fet aval del que és l'experiència de l'autoritat durant aquests quatre mesos —u—, quatre mesos i l'experiència anterior que tenim. Dos, ha fet una referència al funcionament de l'autoritat en altres indrets de l'Estat espanyol. Ha fet al mateix temps una valoració respecte a l'estructura pròpia de l'Administració amb relació a l'autoritat. I, per últim, ha fet una consideració general sobre l'article 8.1, respecte a les capacitats instructores, i ha justificat el perquè ho fèiem per la via que hem escollit i hem votat en aquest tràmit parlamentari: la de la urgència.

Com pot imaginar, senyora presidenta, aquest grup parlamentari hi està a favor i no té res més a afegir-hi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat.

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.) Senyor Turull? (Pausa.)

Ha estat aprovada per 83 vots a favor, 41 en contra.

Proposició de llei

del contracte d'integració de les persones novingudes a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00027/09).

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el cinquè punt i és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei del contracte d'integració de les persones novingudes a Catalunya. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

(Pausa.)

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, presentem avui la Proposició de llei sobre el contracte d'integració de les persones novingudes a Catalunya. Vull agrair també, en primer lloc, l'estada entre nosaltres de la secretària d'Immigració del Partit Popular de Catalunya, Susana Clerici, i d'alguns dels nostres regidors –gràcies per ser aquí–, regidors que coneixen molt bé la realitat dels carrers, la realitat dels barris de Catalunya, i pels quals també fem aquesta proposició de llei.

Vam dir en una altra ocasió, senyores diputades i senyors diputats, que el 32,2 per cent dels catalans estan preocupats pel tema de la immigració, el 32,2 per cent dels catalans. Fixeu-vos, un 32,2 per cent dels catalans estan preocupats per la immigració, mentre només el 5,6 per cent –dono dades simplement del CEO– (*veus de fons*)... No se sent? (*Algú diu: «No.»*) Dono dades simplement del CEO, senyora diputada...

La presidenta

Un moment, un moment, diputat. (Pausa.) Ara ja pot, eh?

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Dades del CEO: el 32,2 per cent estan preocupats pel tema de la immigració, només el 5,6 per cent estan preocupats per les relacions entre Catalunya i Espanya, un 0,8 per cent consideren urgent el nou finançament i un 0,5 per cent pensen que el principal problema de Catalunya és la crisi d'identitat. Fixeu-vos, avui hem votat per urgència par-

lar del nou finançament. Doncs, si és urgent parlar de quelcom que només preocupa el 0,8 per cent dels ciutadans, imaginin si no és urgent, senyores diputades i senyors diputats, parlar de quelcom que preocupa el 32,2 per cent dels ciutadans de Catalunya.

Però no només això: les dades ens mostren que el 72,3 per cent dels ciutadans de Catalunya perceben com a negatiu el fenomen de la immigració; que el 85,5 per cent consideren elevat i excessiu el nombre d'immigrants que hi ha a casa nostra.

Vostès ens deien, sobretot el tripartit i Convergència i Unió, que va votar i que va recolzar el Pacte nacional per a la immigració, que aquest pacte ho solucionava tot. La meua pregunta i la pregunta que ens fem des del nostre grup és: podem dir que el Pacte nacional per a la immigració, que les polítiques d'immigració que hem portat fins ara han estat unes polítiques d'èxit? Amb les dades que tenim i amb l'opinió que tenen els catalans, ho podem dir? Nosaltres creiem que no.

I de qui és la culpa? La culpa és dels novinguts, la culpa és dels immigrants, o la culpa és dels governs que hem tingut que han gestionat aquestes polítiques d'immigració? La culpa, senyores diputades i senyors diputats, és seva, és dels governs que hem tingut, que han gestionat fins ara les polítiques d'immigració. Per tant, quan hi ha un 72,3 per cent que veu negatiu el fenomen de la immigració, quan hi ha un 85,5 per cent de ciutadans que veuen elevat i excessiu el nombre d'immigrants, el que hem de fer és canviar les polítiques que tenim.

I d'això és del que nosaltres parlem, de canviar les polítiques. I unes polítiques com el contracte d'integració, que es produeix a tota Europa, que és un contracte que tenen quasi tots els països més avançats de la Unió Europea, per tractar amb la realitat que tenim a casa nostra, per tractar dels problemes d'integració que tenim a casa nostra, per tractar dels problemes que tenen realment en els barris, els problemes que tenen els nostres alcaldes, els problemes que tenen els nostres regidors.

I he parlat moltes vegades d'aquests problemes en aquests barris: he parlat dels problemes del barri de la Ribera a Montcada i Reixac, he parlat dels problemes de Ca n'Anglada a Terrassa, he parlat dels problemes del Raval a Barcelona, he parlat dels problemes del carrer Muralla a Reus, he parlat dels problemes de Rocafonda a Mataró, dels problemes de Pisos Planes del Vendrell, del Sant Roc a Badalona, de Vista Alegre a Castelldefels, dels problemes del barri Centre a Salt o els problemes de Sauleda a Palafrugell. Parlem d'aquests problemes, i parlem dels problemes que es produeixen a les nostres viles, als nostres barris.

La principal pregunta és: tenim problemes d'integració actualment a casa nostra? I la resposta és: sí. Tenim problemes d'integració quan veiem a moltes escoles de casa nostra que es deixa d'escolaritzar noies a partir dels setze anys, només perquè són noies. Això són problemes d'integració, i aquí hem d'actuar amb tota fermesa. Tenim problemes quan veiem burques als nostres carrers, violentant i violant el que és la dignitat i la llibertat de la dona. Tenim problemes, i no podem mirar cap a un altre costat. Tenim problemes

quan Catalunya és una de les regions europees amb més matrimonis forçats a casa nostra. Fa poc hem vist les estadístiques: més de tres-cents matrimonis forçats en els darrers anys. Tenim problemes. Tenim problemes quan els papers de Wikileaks, els famosos papers de Wikileaks, deien que casa nostra era un niu d'islamisme radical. I avui, sobretot –avui, sobretot–, després de la desaparició d'un dels principals assassins internacionals, ho hem de dir ben clar: tenim problemes quan ens diuen que Catalunya és un dels principals nius d'islamisme radical. Tenim problemes, i en això no podem mirar cap a un altre costat, com fa l'esquerra, sinó que ho hem d'encetar. I tenim problemes quan hi ha molta gent, sobretot dones, que no es poden dirigir a ningú en cap de les dues llengües. Tot això són problemes d'integració que ocorren a casa nostra.

I vull donar un missatge clar, un missatge clar que dona el Partit Popular de Catalunya i que nosaltres pensem i que creiem que compartim amb la majoria social de Catalunya: la integració no és una opció, és una obligació. I això ho hem de dir clar: la integració no és una opció, sinó que és una obligació. La gent que ve a casa nostra té i ha de tenir aquesta obligació, i, per tant, el contracte va en aquesta línia.

Mireu, Catalunya, Espanya és una terra d'oportunitats per a tothom, ha de ser una terra d'oportunitats per a tothom. Quan el Partit Popular governava aquest país, era una terra d'oportunitats per a tothom. Per això va venir molta gent de fora. Per això vam acollir molta gent de fora. Però si nosaltres som un país d'emigrants, som un país que ha anat gent a altres països. Com hi ha anat? Per descomptat, amb contracte de treball, integrant-se, aprenent les llengües. És a dir, d'una forma ordenada, la mateixa forma que defensem des del Partit Popular de Catalunya. Som un país que sabem quin és el valor de la solidaritat. Però hem de deixar coses molt clares, i a la gent que ve aquí li hem de deixar les coses molt clares, sobretot, a aquells que vénen i procedeixen d'altres cultures.

Mireu, primer, en aquest país no es pacten ni els valors, ni els drets, ni les llibertats que hem aconseguit després d'anys, decennis i segles de lluita, sobretot, en el referent als drets de les dones; no es pacten, no es poden pactar. Això ho vaig dir en una proposta de resolució, quan vam parlar del burca. Hi han coses que no es pacten, i això ho hem de deixar ben clar.

Segon, que les creences particulars, les creences particulars de cadascú no poden anar en contra de les llibertats i dels drets individuals de ningú, ni d'infants ni de dones. Això ho hem de deixar ben clar.

Tercer, que la gent que ve aquí ha de ser capaç d'entendre's amb alguna de les dues llengües. Nosaltres no farem, com diu el Govern de Convergència i Unió, que obligatòriament han d'aprendre el català. No direm, com a algú li agradaria, que obligatòriament han d'aprendre el castellà. El que diem és que ha de ser capaç d'entendre's i de fer-se entendre amb una de les dues llengües que tenim els catalans.

I quart –i jo ho considero important, perquè ha de ser un canvi que ha de donar a les polítiques d'immigració–, els immigrants no els hem de tractar com a nens

petits, els hem de tractar com adults responsables. I, fins ara, les polítiques del Govern de la Generalitat els ha tractat com a nens petits, com a nens que els havíem d'acollir aquí, que eren pobrissons que els havíem de fer, i que els havíem de donar polítiques de solidaritat, que els havíem de donar polítiques socials.

Mireu, el que vol una persona que ve aquí no és que li donem una ajuda. No dic que no dir que no al fet que li donin una ajuda, una beca, com a qualsevol de les nostres famílies. El que vénen aquí a buscar els immigrants és treball, oportunitats, treure la seva família endavant pel seu propi mèrit. I això és justament..., fixeuvos-hi, això és justament, quan veiem que tenim un 40 per cent d'atur a Catalunya, 40 per cent d'atur en l'àmbit de la immigració, el que aquest Govern –ara, Convergència i Unió, però durant set anys el tripartit– no els ha donat. Per tant, no els hem de tractar com a nens petits, sinó com a persones responsables.

Per tant, jo n'estic segur i n'estic convençut, la majoria dels immigrants vénen a treballar –la majoria dels immigrants vénen a treballar–, però això no vol dir que hem de mirar cap a un altre costat, cap a aquella minoria que no ve, precisament, a treballar. Que molta gent ha vingut de forma regular, de forma legal, ha vingut segons la normativa. Per tant, no podem tractar de la mateixa forma aquell que ve, saltant-se la llei, que aquell que ve de forma legal, que molts d'ells, que la majoria d'ells s'integren a les nostres societats. Però no podem mirar cap a un altre costat, cap a aquells que no s'integren.

Perquè, sabeu què, senyores diputades i senyors diputats? Quan no diferenciem entre uns i altres, quan no diferenciem entre aquell que ve a treballar i aquell que no ve a treballar, quan no diferenciem entre aquell que compleix amb les seves obligacions i aquell que delinqueix, quan no fem això, quan mirem cap a un altre costat i els debats els intentem anul·lar, aquí és quan es creen les situacions de racisme i xenofòbia.

I no s'equivoquin, senyors diputats, no les creen aquells que denunciem les situacions que es produeixen, sinó que les creen aquells, com l'esquerra d'aquest país, que ha estat governant durant set anys aquest país, que mira cap a un altre costat, que no vol diferenciar entre una cosa i l'altra i que, per tant, tracta a tothom per igual. Això és el més injust que podem fer a la majoria d'immigrants –és el més injust que podem fer.

I ens diran: «Per què un contracte, senyor diputat?» Doncs, molt fàcil. A mi em sorprenen molt les declaracions que he sentit durant aquests dies, sobretot, d'algun representant de l'esquerra que diuen que això del contracte..., vaja, doncs, és una altra estratègia del Partit Popular per a no se sap qui. Però és que el contracte el van posar el Partit Socialista i Convergència i Unió quan van fer la Llei d'estrangeria o, si no, escoltin, què és «l'esforç d'integració»? Què vol dir «l'esforç d'integració»? Ep!, Convergència i Unió va dir que per donar suport al Reglament d'estrangeria s'havia de posar «l'esforç d'integració», l'havien de posar i l'havien d'incorporar.

Doncs, jo pregunto... Això és un contracte. Jo pregunto..., i la hi faig, sobretot, a la representant de Convergència i Unió –la hi faig–, després, suposo que m'ho

contestarà: no és més lògic –no és més lògic– que, si, després, avaluarem l'esforç d'integració, no li plantejarem a la persona que ve aquí, des d'un principi, quines són les bases d'aquest esforç d'integració que després s'avaluarà? Perquè, sap per què? Perquè, si no, al final, el que deia abans, el que estem és menystenint la persona que ve aquí; la tractem com si fos un alumne, que l'avaluem. No. Nosaltres no volem avaluar com si fóssim el professor. Nosaltres el que volem és que, ja des que vingui, es coresponsabilitzi –ja des que vingui, es coresponsabilitzi.

Per tant, compliment de l'article 31 de la Llei d'extrangeria i compliment de l'article 51 del Reglament d'extrangeria.

Per tant, contracte? Per dignitat. Perquè no volem tractar els immigrants com si fossin alumnes als quals s'ha d'avaluar, sinó que volem fer un contracte amb ells de coresponsabilitat. I, quan es fa un contracte... I no em diguin que un contracte és re especial ni és re denigrant: la nostra societat està plena de contractes, qual-sevol cosa que signem és un contracte. I, qui signa contractes? Les persones responsables. I a qui se li nega..., a l'hora de signar contractes? Les persones que no són responsables, com poden ser els menors.

Per tant, nosaltres volem tractar la gent que ve aquí com a persones responsables i les volem fer part coresponsable de la seva responsabilitat.

I, després, per què volem fer un contracte d'integració? Per una cosa molt senzilla: perquè els països més avançats d'Europa, els països democràtics que han lluitat per les llibertats més avançats d'Europa el tenen. El té Suècia. Fixi's, Suècia, que l'esquerra sempre el plantejava com el gran paradigma de la integració. El té Suècia, el té Dinamarca, el té Finlàndia, el té Holanda, el té Àustria, el té Bèlgica, el té França, el té el Regne Unit, el té Estònia, el té Alemanya, el té Suïssa i el té Holanda.

Per tant, avui –i amb això acabo, senyora presidenta– tenim dues opcions. I em dirigeixo un altre cop a Convergència i Unió, perquè he sentit el seu cap de files dient que li agrada molt això del contracte d'integració i no voldria que, avui, tinguem una esquizofrènia parlamentària, i, per això, em dirigeixo molt a vostès. Avui tenim dues opcions: o estem al costat dels països europeus més avançats en la lluita per als drets i les llibertats de la gent, per la lluita dels drets i les llibertats de les persones, o som... –i amb això acabo–, o, avui, estem al costat de l'esquerra més carca, de l'esquerra més reaccionària, de l'esquerra del «políticament correcte» que no vol canviar les polítiques, encara que veiem que són polítiques fracassades.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, tenen la paraula els qui han presentat esmenes a la totalitat. En primer lloc, la tindrà l'il·lustre senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles i Conte

Bé, gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades..., bé, dir-los que la proposta que avui ens porta, la proposició de llei del Partit Popular..., entengui que el nostre grup parlamentari ha presentat una esmena a la totalitat.

Una esmena a la totalitat, en primer lloc, perquè el que vostès presenten –ha explicat poc el contingut– és un despropòsit, des del punt de vista jurídic: d'aprovar-se el contingut del que han presentat, a més d'alguna part del que ha dit, seria un pas enrere en la democràcia; d'aprovar-se, seria un pas endavant en la discriminació i les desigualtats per a moltes persones, i, d'aprovar-se, seria legitimar alguns tòpics o alguns rumors que van llançant sobre l'ús o privilegis dels serveis públics per banda de persones novingudes. És per això que nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

I no s'equivogui, senyor López, parlar d'immigració, sí; legislar, sí; resoldre problemes de la Catalunya d'avui, també; però manipular, pas enrere en la democràcia i en les desigualtats, no.

Vostè, d'una manera programada –ja li ho vaig dir a la Comissió de Benestar–, ha buscat tres moments per a l'agitació sobre la immigració al Parlament, tres moments de mala agitació: el dia 5 d'abril, a la comissió, amb el tema del burca, i va ser que no; en el darrer Ple, sobre una moció, i va ser que no, i, avui, sobre aquesta llei de contracte d'integració, i també serà que no. Per tant, tres moments per a la manipulació del Partit Popular a portes d'unes eleccions; però, per tres cops, el Parlament li dirà que no, a vostè i al Partit Popular, perquè així, senyor López, no; així, no, tractar els temes d'immigració.

La seva darrera moció que va presentar..., i ha repetit arguments, els mateixos, bona part d'ells, de tant per cent del CEO i qüestions que són sempre esbiaixades, des del seu punt de vista i en l'explicació.

Jo li vaig dir que la seva moció –i li ho dic avui també, perquè ho ha repetit– és frívola, és demagògica, és inexacte, és injusta, és manipuladora, és insolidària i és electoralista. Això era la seva moció. Això és la seva proposta de contracte d'integració. Per tant, avui, ho repeteixo. I pensi que, per aquestes qüestions, nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

Presentem també aquesta esmena a la totalitat per la concepció que tenen, vostès, del fet migratori, i queda molt clar només ja en la primera línia de l'exposició de motius. Diu, la primera línia de l'exposició de motius –obro cometes–: «Catalunya té, en aquests moments, 1,2 milions d'estrangers» –tanco cometes. Una afirmació que no és innocent, és el principi, i sobre la qual basteix vostè després la resta de la demagògia i la resta d'aquest projecte que, ho torno a dir, és un despropòsit.

En canvi, el Pacte nacional per a la immigració, que vostès no van signar –que vostès no van signar–, quan es refereix a les persones vingudes d'arreu del món, les qualifica –obro cometes– «aquests nous catalans i catalanes». Quina diferència! Vostès: «Un milió dues-centes mil persones estrangeres»; la majoria d'aquest

Parlament: «Set milions i mig de catalans i catalanes», hagin nascut on hagin nascut. Per tant, no és innocent que vostès comencin qualificant així a 1.200.000 persones. I no és innocent, perquè hi han dues maneres de tractar a la Catalunya d'avui el fet migratori. Hi han dues maneres: el pacte nacional i la majoria d'aquest Parlament pensem en les persones i en els drets de ciutadania. Vostès –i ho ha tornat a dir– en «mà d'obra barata i estrangeria». Ho ha tornat a dir: «mà d'obra barata», només amb la concepció de «treballadors»; són persones, han vingut a treballar, però són persones. Ho han descobert tard.

El pacte nacional i la majoria d'aquest Parlament, igualtat d'oportunitats i autonomia de les persones; vostès, contractes discriminatoris. El pacte nacional i la majoria d'aquest Parlament, drets i deures per a tothom; vostès, contracte per amputar drets als nous catalans i catalanes. El pacte nacional i la majoria del Parlament, consens i continuar construint, des de la diversitat, un sol poble; vostès, l'agitació, malmetre la convivència i la divisió.

Per tant, sí, hi han dues maneres diferents d'entendre la Catalunya d'avui i el fet migratori: la del pacte nacional i la majoria del Parlament i la que representa el Partit Popular. Per això també presentem una esmena a la totalitat.

I, senyor López, faré algunes preguntes, que li vaig fer a la comissió, que li vaig fer aquí, i, òbviament, no va contestar; però, en tot cas, que les pensi la gent que ens està escoltant i que es contestin, perquè vostè no les contestarà, i, en concret, cinc.

Per què presenten aquest contracte d'integració al Parlament de Catalunya i no el presenten al Parlament del País Valencià ni a la Comunitat de Madrid? Per què? (*Remor de veus.*)

Segona pregunta. Per què, quan parlen en el text, article 2.3 del text que han presentat –obro cometes–, d'«establir un servei de primera acollida» –tanco cometes–, per què van votar en contra de la Llei d'acollida quan establia aquest servei?

Tercera pregunta. Per què parlen –obro cometes– en el text de «coneixement lingüístic suficient de les llengües oficials a Catalunya» i van portar al Tribunal Constitucional l'article 9.1 de la Llei d'acollida que diu –obro cometes– «ha d'assolir les competències lingüístiques bàsiques en català i en castellà»? Quina doble moral –quina doble moral!

Per què fan córrer rumors sobre privilegis de les persones immigrades en matèries d'habitatge de protecció oficial, de beques o de pagament d'impostos? I abans s'ha referit, i ho aprofito, al candidat del seu partit al meu municipi, Castelldefels, que està aquí, amb els papers que han lliurat fa poques setmanes, de precampaña electoral, parlant de privilegis sobre les persones novingudes. Ja no és Badalona, també és Castelldefels. La mateixa manera de fer: dividir, mentir i manipular. I estar aquí escoltant aquesta proposta demagògica que vostè avui ha presentat. (*Remor de veus.*)

Per què...? Continuaré amb les preguntes; jo els he escoltat. Per què continuen parlant d'irregularitats –ho ha

fet una altra vegada aquí–, quan va ser, el Partit Popular, quan estava governant, de 2000 a 2005, que van entrar 1 milió i mig de persones...? Van ser vostès que van produir aquesta situació? Van ser vostès! Perquè volien mà d'obra barata –perquè volien mà d'obra barata.

Bé, aquestes són les cinc preguntes que contestarà, o no, però que segur que la gent del nostre país ha pogut escoltar.

Una altra qüestió que apareix en el seu document, en aquest magnífic document. L'article 3.3 diu –obro cometes–: «Els ajuntaments hauran d'emetre un certificat de convivència i civisme que garanteixi que l'estranger immigrant compleix amb les normes bàsiques de convivència i de respecte cívic.» L'Ajuntament de Martorell li demanarà al número 2 de la seva llista que tingui aquesta actitud cívica i aquesta actitud de respecte i li farà un examen? O fan només aquest plantejament en funció d'on han nascut? Quina barbaritat! Lleis per a uns i per a altres no; l'aplicació d'una norma per a uns i per a altres no. A alguns dels seus candidats els haurien d'aplicar un carnet per punts de democràcia. Això és el que hauríem d'aplicar per poder-se presentar a les eleccions, aquí i en altres llocs de l'Estat espanyol.

Bé, no sé si tindrè resposta, li ho torno a dir, però vaig acabant. Vostès cada cop que hi han eleccions utilitzen tres temes, recurrentment, per recollir vots: un, l'anticatalanisme pels pobles d'Espanya –primer tema. Segon tema, l'ús de la lluita antiterrorista, i ara pressionant perquè no es pugui legalitzar Bildu; pensen que els dona vots, també. I aquí, al nostre país, la manipulació sobre la immigració, com a mostra, el que han presentat el 5 d'abril, el 14 d'abril i avui mateix.

Per tant, per tot el que li he explicat, raonat, amb una manera diferent d'entendre la immigració, que estem convençuts que és molt majoritària en aquesta cambra, per això, presentem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, per presentar la defensa de l'esmena a la totalitat, la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i senyores diputades, parteixo, en la meua intervenció, també d'aquesta realitat que la nostra societat ha experimentat, ha incorporat més d'1 milió de persones en els darrers anys, i això realment, doncs, comporta, no?, tota una sèrie d'impactes a nivells socials, culturals, demogràfics, econòmics, que és evident que no podem eludir.

Hi han municipis, hi han barris de les nostres ciutats on es viu de forma visible aquest impacte, municipis i barris on s'actua i es treballa des de fa temps, especialment des dels ajuntaments, i que necessiten, aquests ajuntaments, i volen encara més instruments.

Abans es parlava, el senyor Miralles parlava d'aquesta agitació que ens porten cada vegada que hi han eleccions aquí al Parlament, senyor diputat. Però a mi em preocupa encara més l'agitació que provoquen en alguns barris. Ho acaba de fer fa un moment des d'aquesta tribuna, després d'aquests minuts electorals presentant els seus candidats en diferents municipis.

El que ens preocupa realment és que, mentre vostès es passegen per aquests barris, hi ha molta gent que des de fa molt de temps treballa en bé de la cohesió, també amb autoritat i amb contundència, reconeixent els problemes i buscant les solucions reals a aquests problemes. Amb aquesta agitació, realment, amb aquesta agitació correm el risc de tirar per terra la feina feta, que s'està fent, des de fa tant de temps, per tanta gent.

Per això també vam fer la Llei de barris, sempre ho diem, perquè és així. Per cert, que la primera vegada que la vam presentar en aquest Parlament, que no governàvem nosaltres, que governava Convergència i Unió, també amb el vot del Partit Popular, es va negar aquesta Llei de barris, es va votar en contra d'aquesta Llei de barris, que si l'haguéssim ja començat a desplegar en aquells moments segurament hauríem pogut fer moltes més polítiques preventives i no deixar sols els ajuntaments, ara que tant se n'omplen la boca.

Deia que nosaltres, almenys nosaltres, creiem que no podem tancar els ulls, no podem tancar els ulls, no ho hem fet mai, hem d'afrontar els reptes, però hem d'afrontar els reptes que té la nostra societat amb mesures eficaces i amb mesures reals. Millor dit, no podem tancar els ulls i obrir-los només en períodes electorals i a cops d'enquesta, perquè no és efectiu actuar d'aquesta manera, no és efectiu, i perquè actuar d'aquesta manera, a cops d'enquesta i només obrir els ulls quan hi han períodes electorals, no els agrada als ciutadans, perquè estaríem enganyant els ciutadans, perquè els ciutadans no necessiten polítiques d'immigració a cops de proclames i titulars, necessiten respostes eficients a les necessitats que tenim. Nosaltres volem solucions i no titulars.

Jo crec que avui ens tocava fer-nos i respondre'ns una pregunta: volem un compromís real per a la integració o volem una simple formalitat? Jo crec que és això el que realment ens hauríem de respondre. Volem un compromís real per a la integració de les persones novingudes o una simple formalitat? Nosaltres volem i demanem un compromís real dels novinguts que han vingut i s'han instal·lat al nostre país, per això en els darrers anys ens hem dotat i hem aprovat noves legislacions i ens hem dotat de nous instruments i noves mesures, perquè no tanquem els ulls, tot el contrari, sinó que busquem les respostes més resolutives. Que encara hem de fer més perquè la situació, perquè la societat és dinàmica, és canviant, perquè estem en un moment de crisi i encara es provoca més tensió? Evidentment que hem de fer més, però sobretot ho hem de fer de forma molt més encertada, de forma més coherent i de forma molt més responsable.

La integració necessita la voluntat de les persones que han vingut de fora per fer-se de la nostra societat, de la nostra ciutat, del seu municipi, del país on defini-

tivament han decidit establir-se. Sí, considerem que ha d'haver-hi una voluntat i un esforç d'integració per les persones que han decidit instal·lar-se al nostre país. Però també la integració necessita que la societat i els poders públics posin a l'abast les eines per poder-ho fer. I la integració és bona, és necessària, és fonamental per a la cohesió. Invertir en integració és necessari, invertir en integració no és invertir en els immigrants –ho dic pels falsos rumors que a vegades corren– sinó invertir en integració és en benefici de la societat, és invertir en la societat.

Ho he dit en moltes ocasions des d'aquesta tribuna, no ens podem permetre gent que visqui al marge, no ens podem permetre comunitats aïllades que no parlin les nostres llengües, que no coneguin els nostres procediments i normatives, que no participin del marc comú de convivència del qual tots i totes ens hem dotat, que no se sentin inclosos, que estiguin exclosos, bé per decisió pròpia, o bé perquè no se'ls ofereix aquesta possibilitat d'integrar-se, o bé perquè se'ls nega aquesta oportunitat. No ens ho podem permetre; la integració es basa en aquest marc comú de convivència del qual ens hem dotat i que tothom ha de respectar, en el marc dels drets i les obligacions, i es tracta de conèixer i de complir.

Per això nosaltres apostem per un compromís real, no per un paper mullat. En els darrers anys ens hem dotat, com deia, de nova legislació i nous instruments: el pacte nacional, del qual ja s'ha parlat; la Llei d'integració de les persones immigrades i retornades a Catalunya; la Llei orgànica 2/2009, que reforma la Llei sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració, que és la gran incorporació que hem fet en aquesta reforma de la llei.

Explicaré per què hem presentat aquesta esmena a la totalitat, entrant, si m'ho permet el temps, en el contingut del que ens proposen. No sé si els interessarà gaire, en el sentit que ja han aconseguit el que pretenien, que és el titular simple, fàcil i encara que no sigui cap solució real als problemes. I la veritat és que m'agradaria aprofitar per fer una reflexió, m'agradaria que tinguéssim la capacitat de fer debat realista, sincer, sobre quina és la realitat, sobre quines són les propostes més viables i quines no ho són, què és resolutiu i què no ho és. Però malauradament crec que a la nostra societat ens estem acostumant massa al tacticisme, al titular, a l'aparador, sense entrar en profunditat en el debat real, que és el que sí que vol buscar i trobar les solucions als problemes.

Creiem que la seva proposta és buida, sense fonaments jurídics, poc treballada, contradictòria, amb algunes llacunes que intentaré explicar, i en alguns casos fins i tot de dubtosa constitucionalitat.

Entro en alguns aspectes. Ens parlen que l'entrada de la immigració ha de ser a través d'un contracte de treball. És evident, així ho diu la llei. Sempre l'entrada de la immigració ha de ser amb un contracte de treball, i a més a més, hi afegixo una altra cosa, en funció del nostre mercat de treball. Això és el que diu la llei i això és el que s'ha de complir.

Ens parla que s'ha de signar el contracte d'integració, però no ens ha quedat clar per part de qui. Qui ha de signar aquest contracte d'integració? Els immigrants en situació legal? En situació irregular? Els treballadors temporals? Els que tenen residència permanent? Els que vénen a treballar com a grans directius o com a jugadors del Barça? O els que vénen a treballar com a peons de la construcció? Només els que entrin a partir que entri en vigor aquesta llei o els que ja hi són? Perquè el procés migratori al nostre país ha canviat, ara no tenim entrada de gent, ara hi ha una disminució de gent provocada per la crisi.

Hi ha molta gent que porta cinc-deu anys al nostre país i que encara no coneix les nostres llengües, i és aquí on hem de treballar amb polítiques d'integració. Com es planteja la integració de les persones que ja porten tot aquest temps aquí? Com es planteja la inserció dels infants i dels joves, que és clau, fonamental, primordial per al present i per al futur, per prevenir, per exemple, casos com els que han passat a França? Aquestes són preguntes que també necessiten respostes i que nosaltres, amb aquests instruments que hem anat fent aquests darrers anys, hem incorporat.

Ens diuen que s'ha de complir amb els lleis i les normatives. Tothom ha de complir la llei; és que és una evidència. Les lleis estan per complir-se, i són vinculants per a tothom, siguin d'on siguin. I si no es compleix, és també la llei la que estableix les seves conseqüències, les seves sancions; fins i tot, en el cas dels estrangers, pot arribar fins i tot a la seva expulsió.

Ens parla d'un compromís de tornar al seu país en un temps determinat si no troben un lloc de treball. Això ja fa quasi tres anys que s'està aplicant, que les persones poden capitalitzar al cent per cent el seu atur per fer aquest retorn. Però no sabem de què estan parlant quan ens diuen «un temps determinat».

Ens parla del coneixement de les llengües oficials de Catalunya i de crear un servei d'acollida. Aquesta és la Llei d'acollida que vostès també van votar en contra. Però, a més a més que aquesta Llei d'acollida parla del coneixement de les llengües oficials, del coneixement del país, de les normatives, de les lleis, del nostre funcionament, hi ha més encara: aquesta llei, el que proposa, que la gent que passi per aquests cursos de formació tindran unes acreditacions i que a més a més aquestes acreditacions tindran una funció.

Ara mateix, fa pocs dies, s'ha fet, s'ha aprovat el reglament d'estrangeria, el reglament de la Llei d'estrangeria. Poso alguns exemples de coses que ja s'estan fent. Per a una renovació de l'autorització de residència de treball, cal presentar, la persona que ho sol·licita, si té menors, que els seus fills estan escolaritzats, i, si no, no es dona aquesta autorització. O es valora l'esforç d'integració a través dels cursos i les acreditacions que han fet aquestes persones immigrades. O l'informe d'arrelament, també s'ha acordat entre el Govern de la Generalitat i les entitats municipalistes.

Ens parla d'obligacions fiscals; evidentment que s'han de complir, perquè, si no, és un delictes, tant pel treballador com per la persona, per l'empresari que no està complint amb aquestes normatives laborals.

I ens diuen «verificació», i no ens ha quedat clar com s'ha de fer aquesta verificació de les persones que signin aquest contracte.

A més a més, quan dic «de dubtosa constitucionalitat»... Vostès haurien de presentar aquesta proposició al Tribunal Constitucional, perquè està envaint competències de l'Estat, perquè és l'Estat qui té la competència en matèria d'arrelament, permís de residència, i, per tant, és al qui li toca.

En definitiva, i ja com a conclusió, nosaltres estem realment per un compromís real de la integració, perquè és la base, és el fonament de la cohesió de la nostra societat. Nosaltres no tanquem els ulls: parlem, treballam, sobretot, des dels barris i des dels municipis, que és el que ens importa i és el que ens preocupa. No estem per una formalitat, per un paper que pot quedar en paper mullat, sinó per aquest compromís real amb la integració i per un marc de convivència, que és el que ha de mantenir la cohesió com a societat.

No tenim tancats els ulls, els tenim ben oberts i no fem com d'altres, que només els obren cada vegada que hi ha període electoral.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibáñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta..., senyores i senyors diputats, mirin, intervinc per fixar, diguem-ne, la posició del meu grup parlamentari respecte d'una proposició de llei que ens ha presentat el Partit Popular: la Proposició de llei del contracte d'integració. I els ho aclareixo perquè fa uns minuts, aquí, en algunes intervencions, això més que el debat d'una proposició de llei semblava una interpellació creuada i, fins i tot, en algunes ocasions, un míting electoral. Però, bé, en tot cas, doncs, passaré a defensar l'esmena a la totalitat que el meu grup parlamentari, doncs, ha presentat i que, evidentment, mantindrem.

Mirin, avui assistim al quart debat, senyor Miralles, el quart, no el tercer –el quart debat–, s'ha deixat vostè la interpellació que va motivar la moció subsegüent; per tant, doncs, assistim al quart debat sobre temes relacionats amb la immigració, que el PP ens ha posat sobre la taula o ens ha presentat, en escasses tres setmanes, tant en comissió, doncs, com en les mateixes sessions plenàries. Però molt em temo que, a instàncies del Partit Popular, poc més potser debatrem sobre aquest tema en les properes setmanes, i és que avui portem a terme, doncs, el darrer Ple abans de les eleccions municipals. I ja se sap que a vostès aquest tema els agrada especialment tocar-lo en vigílies, doncs, o en plens processos electorals.

Per tant, senyor López, és un debat que hem portat a terme repetides vegades. I, permeti'm..., si li dic que jo avui seré breu, perquè ens queda un llarg ple per

endavant encara, i, a més a més, doncs, com li deia, el posicionament de tots els grups està més, ja, que demostrat i que explicat.

Per tant, desitgem que en futurs plens, un cop passada la campanya electoral, apostin per treballar per la integració dels nouvinguts des del consens, tal com requereix aquest tema tan sensible, senyor López. L'esforç d'integració ha de poder-se valorar i posar en valor, és clar que sí, però els demanem que s'apunten a fer-ho i a dialogar sobre això després, diguem-ne, dels..., o no fer-ho en plens processos electorals.

Entrant en matèria, miri, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que mantenim, no perquè no vulguem parlar d'integració ni d'immigració i no perquè vulguem o no vulguem analitzar diferents fórmules per valorar el procés d'integració, els presentem aquesta esmena a la totalitat perquè vostès ens plantegen un text que proposa aspectes ja recollits en diferents normatives, com abans li han avançat els qui m'han precedit en la paraula, no? Vostès, com li dic, plantegen aspectes recollits en diferents normatives; vulneren alguna normativa, fins i tot, europea, i, a més a més, es contradueixen en el text amb allò que vostès implementen en aquells llocs on tenen responsabilitats per fer-ho.

Per exemple –i li ho detallaré–, aspectes recollits en la legislació vigent i que, per tant, s'estan implementant, senyor López: la Llei orgànica 4/2000, de l'11 de gener, de drets i deures dels estrangers a Espanya i de la seva integració social obliga –les obliga– a totes les administracions públiques a incorporar l'objectiu d'integració entre immigrants i la societat receptora.

Per exemple, el recentment estrenat Reglament de la Llei d'estrangeria, aprovat recentment amb les aportacions del Govern de la Generalitat, ja recull la valoració de l'esforç d'integració –un altre exemple.

Més exemples: la Llei 10/2007, d'acollida de les persones estrangeres immigrades i de les retornades a Catalunya, a la qual vostès no varen donar suport, crea el servei de primera acollida. I aquest servei de primera acollida garanteix les necessitats d'informació i de formació amb les finalitats de promoure l'autonomia personal, és a dir..., i, per tant, fomentar la integració d'aquesta gent, doncs, nouvinguda, no? I he de dir-li que, en aquest cas, eh?, quant als continguts d'accions formatives i informatives, la Llei d'acollida, la llei que vàrem aprovar en aquest Parlament la legislatura passada, supera, i bastant, totes aquelles actuacions i accions formatives previstes en la proposició de llei que vostè avui ens proposa.

Però, a més a més, a diferència també de la proposició de llei que ens proposen vostès, la Llei d'acollida estableix l'estructura i estableix el contingut de la primera acollida, i assenyalava que el seu desplegament s'ha de fer a través d'un reglament amb consulta prèvia als agents socials i a les administracions locals implicats, no?, aspectes que nosaltres creiem de principal necessitat i que vostès obvien en la seva proposició de llei.

El text també recull la voluntat d'una certa concreció quan equipara conceptes, diguem-ne, de diferents significats, senyor López. Vostès ens parlen, per una

banda, d'un acord d'integració; per una altra, d'un contracte d'integració, i, per una altra, d'un compromís d'integració. En què quedem? És un acord?, és un contracte?, és un compromís? I és possible que aquí vostès hagin volgut amagar algunes contradiccions, potser, del Partit Popular, que allà on governa, com és el País Valencià –i en això l'he de rectificar, senyor Miralles–, implementa determinades mesures i allà on no governa en proposa unes altres abans d'un procés electoral com el que estem.

Per tant, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió opta, avui, per presentar i mantenir l'esmena a la totalitat, per tal de continuar donant suport al Govern per endegar l'elaboració d'aquest reglament que li explicava de la Llei d'acollida, on evidentment quedarà palès que la voluntat i l'esforç d'integració és transcendental per a la cohesió social d'aquest país, senyor López; i esperem que aquí s'hi sumin vostès.

Vull recordar-los que el Govern, tal com ja ha anunciat en repetides ocasions el molt honorable president de la Generalitat, actuarà sempre des de la responsabilitat, posant els elements necessaris per garantir la cohesió social d'aquest país, respectant els drets de les persones i fent complir decididament els deures que qualsevol persona que visqui en aquest país ha de respectar.

Nosaltres estem per la integració plena i real de tots els catalans, també dels nouvinguts, evidentment, reconeixent que l'esforç i la voluntat per integrar-se són elements que s'han de potenciar i que s'han de poder valorar, tal com els han especificat, i ahir, doncs, el mateix president del Govern, no?

Il·lustres diputats i diputades, sobretot del Grup Parlamentari del Partit Popular, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els demanem treure aquest debat que tant els agrada fora, diguem-ne, del procés electoral, i, tal com ja va avançar el molt honorable president, els emplacem a parlar-ne en un futur pròxim, a parlar sobre les possibles fórmules per aconseguir la integració real –real– dels nouvinguts i que, sobretot, el pacte nacional i la Llei d'acollida puguin sostenir.

Moltes gràcies

La presidenta

Finalment, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta... Senyor conseller, senyors diputats, assistim a una presentació d'una proposició de llei del Partit Popular que, en tres paraules, jo diria que aporta confusió, que és un engany electoral i que, a més a més, és d'una feblesa argumental i d'una incoherència jurídica molt destacables.

Aporta confusió a partir de pressupòsits ideològics simples, a partir de la incoherència jurídica i competencial del que parla. Si s'hagués de desenvolupar aquesta llei ja li dic que els seus correligionaris de Madrid la durien al Constitucional però molt més rà-

pidament del que hi han dut la Llei d'acollida –però molt més ràpidament. És a dir, vostès aquí estan demanant, estan perpetrant una invasió competencial, en la qual els podem acompanyar, no es preocupin, a demanar que des de Catalunya gestionem el permís de residència, ja els acompanyarem. Però jo no sé si això té el vistiplau del carrer Gènova, perquè, la veritat, és que això és molt més agosarat en invasió competencial, pel que fa al permís de residència, que no pas el que deia la Llei d'acollida, que..., atenció!, una exmilitant del seu partit, avui *defensora del pueblo* –no sé si molt activa, per cert, al seu partit, a Eivissa– no sé què en pensaria. Perquè, clar, vostès porten la Llei d'acollida al Constitucional, que diu: «S'han d'aprendre les dues llengües oficials a Catalunya. Això sí, comencem pel català perquè si comencem pel català sempre s'acaba sabent castellà». I vostès, això, ho van trobar tan greu que ho van portar, doncs..., o van donar suport perquè anés al Constitucional.

Confusió. Confusió també pel que fa a la responsabilitat en el procés d'integració. Clar que la persona que ve a un país ha de fer un esforç per integrar-se. Però, el procés d'integració de qualsevol estranger o de qualsevol persona que es desplaça a un país que no és el seu només depèn de la pròpia voluntat? Hi té alguna cosa a veure el nivell d'estudis?, hi té alguna cosa a veure un marc d'igualtat en l'accés als serveis?, hi té alguna cosa a veure la situació del mercat laboral?, hi té alguna cosa a veure la percepció que la resta de ciutadans tinguin d'aquest estranger? És igual de fàcil integrar-se a una societat que et vol acceptar que a una societat que no et vol acceptar i on hi han determinats personatges polítics que incentiven contínuament la visió negativa de l'altre? –entre els quals n'hi ha molts a les seves files, per cert. Per tant, és responsabilitat única de l'estranger el procés d'integració?

La veritat és que vostès tenen una visió aclaparadorament simple, i que en tots els països on hi ha hagut una visió tan simple no ha funcionat. En aquells països que es pensaven «no, aquí del que es tracta és que l'immigrant passi per un “tubo” i quan surti d'aquest “tubo” ja és dels nostres», doncs, no els ha funcionat, s'han equivocat. I vostè va a França, per exemple, i veu un partit de la selecció nacional francesa quan juga contra Tunísia i els xiulets a la *Marsellesa* són espectaculars. Doncs, si aquests s'han equivocat en les seves experiències, aprenguem-ne alguna cosa.

Com també s'han equivocat aquells que es pensaven que no s'havia de fer res per a la integració; també s'han equivocat, aquells. S'ha de fer integració, és clar que sí, per això vam fer una llei d'acollida en aquest Parlament: la primera d'aquestes característiques de l'Estat espanyol –la primera–, perquè demana una acció global sobre tota la immigració i que arribi a tota la immigració; no una llei, amb tots els respectes, una mica de pandereta com el contracte d'integració que sí que tenen a València, que només és voluntari, no té res a veure amb el que vostès han escrit aquí, que fan vint horetes d'explicar costums i s'ha acabat el bròquil; foto amb el conseller i, apa, a la següent foto! I vostè només cal que miri els números d'estrangers

al País Valencià i d'estrangers que treuen el contracte d'integració, perquè no arriba ni al 2 per cent.

Per tant, confusió és el que primer caracteritza la seva proposta. Confusió també perquè vostès diuen que l'estranger té l'obligació de respectar la legislació, de complir les seves obligacions fiscals, de respectar els drets dels infants i de respectar la igualtat entre els homes i les dones. Perdoni, aquesta obligació la tenen els estrangers, els catalans de tota la vida, els catalans de fa quinze dies i els catalans de fa vint anys, vostè i jo i tothom. I no hem de signar cap paperet per tenir aquestes obligacions. Però el que fan vostès aquí és atribuir una imatge negativa de l'estranger, com fan sempre, i dir: «No, compte amb els estrangers, que són una gentussa que els hem de fer firmar un paperet perquè respectin els drets i deures del nostre país.» No, escolti, perdoni, els drets i deures del nostre país no cal que els signem en cap paperet; la legislació és d'obligat compliment per a tothom –per a tothom.

Per tant, vostès no lliguin, com ha fet vostè en aquesta tribuna, immigració només a aspectes com els drets de la infància, els matrimonis forçats, etcètera. Perquè, escolti, clar que hi ha problemes amb la immigració i clar que hi ha problemes entre persones immigrades, com... Escolti, lamentablement la violència masculista no és una exclusiva de ningú i és un problema de tots plegats, com..., de la mateixa manera –i, d'això, vostè no en parla mai– que la presència d'estrangers al Parc Científic de Barcelona és vist clarament com un factor de competitivitat, o com la presència d'estrangers a l'Orquestra Nacional de Catalunya és vista clarament com un element d'enriquiment, o com la presència d'estrangers en el sector de la salut és vista, clarament, també, com una necessitat que hem tingut; i sort n'hem tingut, dels estrangers. Per tant, sempre parlar d'estrangers lligat a efectes negatius potser li dóna algun rèdit electoral, però vostè no ajuda gens a solucionar problemes.

Vostè ha vingut aquí a perpetrar un engany electoral... –un engany electoral, sí senyor–, perquè parla amb frivolitat d'una qüestió important, en la qual seria bo que ens poséssim d'acord. I jo estic d'acord que parlem d'immigració, en eleccions i després de les eleccions, quan vostè vulgui. Li demano tres condicions, molt senzilles, crec que són de sentit comú: que fem el mateix discurs aquí quan parlem per al conjunt de la població que quan estem reunits amb un grup d'estrangers. Perquè ja he sentit a representants del seu partit fer un discurs molt diferent quan estan reunits amb estrangers que quan no hi estan. I això no s'hi val. El mateix discurs a tot arreu.

Segon, no atribuïm a col·lectius sencers problemes relacionats amb individus, com ha fet el seu partit a Badalona amb els romanesos, que és una autèntica vergonya; com ha fet el seu partit al Prat, a Santa Coloma, a Castelldefels, a tants llocs.

Tercer, al costat de cada problema posi-hi una solució. Vostè ens ha fet aquí una llista llarguíssima de problemes, llarguíssima. I li diem: «Escolti, el pacte nacional va ser un intent de consensuar respostes a tot això i no és una solució màgica, senyor López –i no és una so-

lució màgica.» Però sí que és un intent..., en el qual, per cert, una exdiputada del seu grup va participar-hi i va treballar-hi molt i va fer-hi moltes aportacions, però passa que la van fer fora del partit i dubto que ningú més s'hagi llegit el pacte en el seu partit, no?, perquè la pràctica és aquesta, la pràctica que hem vist i les seves respostes són aquestes.

El pacte parla de vincular fluxos i treball. És clar que sí, amb això hi podem estar d'acord. El pacte parla d'igualtat en l'accés als serveis públics i de la necessitat d'una cultura pública comuna respectada per tothom, en la qual, en aquesta cultura pública comuna hi han els valors democràtics que ha de respectar tothom; i la igualtat entre homes i dones, que l'ha de respectar tothom, i tot allò que decidim democràticament, que ho ha de respectar tothom, estrangers i no estrangers. El que no està bé és dir: «Com que són estrangers, no ens en fiarem, i aquests han de signar un paperet extra.» No, no..., tothom ha de respectar –tothom les ha de respectar– les lleis, sense necessitat de signar un paperet que ho digui.

I, finalment, vostès fan una proposta que no funciona, amb moltes incoherències, des del punt de vista jurídic i des del punt de vista de la simple qualitat tècnica.

Miri, la integració és desitjable. Jo hi estic d'acord. I calen polítiques actives perquè la integració es produeixi. I en això, n'estic segur, podem estar-hi d'acord. Aquells que, entre els quals el meu partit no s'hi ha comptat mai, a vegades, han pensat que la integració ja passaria, no va així, per això vam fer un pacte, i per això vam fer una llei d'acollida, que diu que la gent ha d'aprendre català, en primer lloc, i castellà, si un cop sap català no en sap; és a dir, al final, català i castellà. Diu això la llei, article 9, llegeixi-la. Escolti, vostès també ho diuen aquí. No entenc perquè ens van portar al Constitucional, només per l'ordre de l'aprenentatge? Només per això? Bastant ridícul, de part seva.

Mirin, el procés d'integració s'ha de produir. I el procés d'integració el podríem definir com aquell procés en què una persona que és estrangera esdevé ciutadà. I perquè això passi calen tres coses, i crec que hi podríem estar d'acord: cal la voluntat de l'estranger; evidentment que sí, i s'ha de promoure el sentit de pertinença i el sentit d'integració. Cal un marc d'igualtat, cal que tothom estigui tractat en un marc d'igualtat. Si tu en una societat no estàs tractat en un marc d'igualtat és molt difícil aquest procés d'integració. I, per tant, cal un reforç de polítiques públiques –vostès que volen retallades no hi estaran tant d'acord– i cal no ficar mirades esbiaixades com les que vostès posen en la seva llei. I, en tercer lloc, perquè un immigrant deixi de ser immigrant, cal que ho vulgui, cal un marc d'igualtat i cal una tercera cosa: cal que la resta de gent deixem de mirar com a immigrant i deixem de fomentar visions negatives com vostès estan fent, com vostès, com ja li ho vaig dir un dia, que són els màxims responsables de la situació de conflicte, perquè són els màxims responsables de la immigració irregular en aquest país, que ha portat el conflicte entre pobres i ha portat la visió negativa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas..., yo creo que usted ha conseguido lo que pretendía, por lo tanto, yo no voy a entrar al trapo, no voy a caer en el capotazo que usted nos tiende, que ustedes nos tienden habitualmente cuando llegan elecciones y hablan de inmigración. Voy a tratar de otra cosa que creo que es más importante, que es el concepto.

Ustedes plantean una cosa como si viviésemos en la anomia, es decir, en la carencia de leyes. (*Veus de fons.*) Y tanto. Aquí hay leyes. Mire, la Constitución... (*veus de fons*), sí, ahora le explicaré –ahora le explicaré–, diputado, ahora le explicaré. Tenemos la Constitución, tenemos el Estatuto, tenemos un código penal, un código civil, Ley de inmigración, de acogida... Pero, oiga, es que ustedes parece que descubran la sopa de ajo. Ustedes proponen lo que ya existe, y lo que no existe, lo proponen de una forma que es absolutamente intolerable.

Yo ustedes no sé si conocen las teorías contractualistas, pero, desde luego, deberían mirárselas. Es decir, esto es una sociedad cuyo contrato que vincula al ciudadano con las administraciones ya existe –ya existe. «La ciudadanía no es una voluntad», he escuchado por aquí. La ciudadanía es un hecho –es un hecho– y las leyes no se decide cumplirlas o no, se cumplen o uno incurre en ilegalidades, no son voluntarias. Es decir, no son opinativas, son obligativas, que no sé si existe. Si usted va a mirar el concepto de anomia verá que es múltiple; pero, vamos, el que usted luego aplica es la falta de legalidad.

Usted hablaba de que los inmigrantes no hay que tratarlos como a niños pequeños; yo le... No sé si usted tenía en su mente cuando planteaba esta propuesta *El señor de las moscas*, ¿eh?, el libro aquel donde los niños sufrían un accidente y se encontraban en un mundo sin leyes. Es que aquí existen las leyes. Y repito... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), las leyes se cumplen... Jolín, qué rápido pasa el tiempo, es terrible... (*Rialles.*)

En el fondo, yo lo que quiero decirle es que ustedes aplican lo peor de la política, que es el interés electoral en temas muy complicados, en temas muy complejos –muy complejos. Y yo creo que ustedes ya saben que los ciudadanos tienen derechos y obligaciones y que la principal obligación de un ciudadano que comparte con nosotros el espacio público es cumplir la ley –la ley–, el imperio de la ley. Ustedes no proponen nada que no exista, nada; la diferencia es que ni ustedes lo aplicaron cuando podían y tenían instrumentos para hacerlo en el Gobierno de España ni lo hizo en su momento el Partido Socialista Obrero Español, y ustedes quieren ahora solucionar aquello que provocaron por su incapacidad o irresponsabilidad y lo quieren hacer desde la irresponsabilidad política de tratar electoralmente un tema tan

complejo y que debería llevarnos a todos a la reflexión y sobre todo a la responsabilidad a la hora de tratarlo políticamente en un parlamento.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per a la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé, doncs, com ja es va dir a la fase anterior, senyor López, insistirem una mica en els mateixos arguments, com et pots imaginar.

Creiem sincerament que en un període preelectoral airejar el tema de la immigració a vostès potser els vagi molt bé, però no creiem que sigui un moment bo ni adequat. A partir del dia 22 de maig ens veiem emplaçats a renovar, doncs, el debat sobre el tema, però pensem que és un moment poc adequat. Ens identifiquem, certament, amb aquells acords presos en determinats ambients i en determinades institucions per mantenir aquest tema sempre allunyat de l'electoralisme. El diputat Miralles ha utilitzat tota una colla d'adjectius per descriure segurament l'ànim que hi havia, segons la seva manera de veure-ho, que comparteixo en gran part la seva opció. I jo em quedo amb l'últim adjectiu, que és aquest, precisament, d'electoralista, no?

Bé. Davant d'aquest projecte de llei, i un cop vistes la seva intenció i falta d'oportunitat, realment ens preguntem si estem davant d'una proposició de llei sobre la immigració o sobre la pobresa. Creiem que el fet de, per exemple, rebutjar tot intent passat o..., diguem-ne, el fet de carregar contra el fet de donar papers a tothom és un fet que situa en una situació poc còmoda al Partit Popular, penso jo, perquè en l'època de José María Aznar també es va fer uns moments de donar papers per a tots, cosa que el mateix PSOE ha fet. Per tant, crec que aquí estem davant d'una situació de certa hipocresia.

Però, bàsicament, ens qüestionem la proposició del Partit Popular en part..., aquella petita part o aquell petit ingredient que té d'una certa tendència a criminalitzar la immigració associant-la obertament a temes de seguretat ciutadana. Penso que m'estimo més els documents que parlen de «nous catalans», efectivament, com s'ha dit, que documents que parlen «d'estrangers».

Penso que..., vostè, per una altra banda, ha donat una llista de països on un contracte d'integració existeix. I, de fet, ha donat tot un llistat d'estats on això passa. I vostè ara pretén que això ho fem a Catalunya, doncs, estaríem disposats a parlar-ne sempre que vostè no negués l'estatus i el mateix grau de sobirania dins del marc on s'aplica una llei, eh? Per tant, nosaltres... Bé, d'acord.

Un tercer punt és que nosaltres pensem que aquesta llei, doncs, neix d'un esperit centralista, en part, i no contempla la integració dins una Catalunya nacional, eh?, vull dir, creiem que això és un punt important.

I, per acabar, jo voldria introduir un fet nou, atès, de fet, que molts grups, en certa manera, ens hem repetit una mica, i donar una dada que ens dóna la Federació Internacional d'Entitats Catalanes a l'exterior. El fet és que, en aquests moments, hi ha 300.000 catalans que viuen a l'estranger i en l'últim període, des que s'ha iniciat la crisi econòmica, són 18.000 els catalans que han anat a viure a països estrangers.

Jo penso que, a aquests catalans que han anat a l'estranger, ningú no els demanarà firmar un contracte d'integració del calibre que vostè parla. Per tant, jo no voldria discriminar entre l'acollida que es dóna a uns immigrants i l'acollida que es dóna als nostres propis emigrats, que també n'hi ha. I tinguem en compte que un 41 per cent dels nostres joves estudiants en aquests moments s'està plantejant la possibilitat d'emigrar. Quan ho facin, si ho han de fer, esperem que no es trobin amb legisladors com vostès.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, senyora presidenta, molt honorable presidenta del Parlament. Bé. En aquesta proposició de llei el que fan, vostès, és utilitzar la immigració, que és de cabdal importància per a Catalunya, com bé saben vostès, per portar la demagògia i l'electoralisme fàcil al Parlament de Catalunya. Per tant, una llàstima –una llàstima– i una nova oportunitat perduda.

Amb aquesta proposició de llei, una vegada més, el que pretenen vostès és que les administracions catalanes facin de gestoria de l'Administració de l'Estat espanyol. I, en aquest cas, el que pretenen és que els ajuntaments controlin els immigrants i informin l'Administració de l'Estat, que és qui té les competències. Això sí, el cost a càrrec de Catalunya, el cost a càrrec dels catalans.

Miri, és obvi que tots tenim preocupacions en aquesta matèria de la immigració, eh?, i podem compartir moltes preocupacions referents a aquestes qüestions, però a mi m'agradaria recordar-los que en el període 1996-2004, que governava el seu enyorat president José María Aznar, es va produir, doncs, un increment de la taxa d'immigrants censats, que va passar de l'1,37 per cent fins al 7,02 per cent; i això són gairebé dos milions i mig d'immigrants. I en aquest període aquestes xifres triplicaven el que es va produir als Estats Units i multiplicaven per vuit el que es produïa a França.

Per tant, ara, que vostès es preocupin per aquestes qüestions, quan han estat qui ha ajudat a fomentar-les, doncs, miri, ja està bé que es preocupin per aquestes qüestions, però, home, sincerament, a mi em tindran a favor en qualsevol mesura que es dirigeixi a concretar encara més les competències de la Llei d'acollida per a immigrants i retornats a Catalunya, del 2010, però no

per fer demagògia amb aquesta qüestió, com els he dit, i amb tot el respecte els ho dic, per fer electoralisme amb propostes plenes de vaguetats i d'imprecisions.

Finalment –i acabo, honorable presidenta–, també exigeixen als immigrants el fet que coneguïn, tinguin coneixement de les llengües oficials. Sabem que quan vostès parlen de llengües pensen fonamentalment en la llengua espanyola. I, a més a més, també, doncs, volen que tinguin un bon compliment de les lleis i respectin els nostres valors, cosa que ja s'ha dit aquí que correspon a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Miri, tinc clar que tots els ciutadans de Catalunya, tinguin l'origen que tinguin, han de respectar les nostres lleis i els nostres valors i han de tenir coneixement de la llengua pròpia de Catalunya, que és el català.

Per tant..., també és cert que aquesta matèria no la podrem tractar satisfactòriament fins que no tinguem plenes competències, que no les tenim, i, per tant, no es podran afrontar plenament aquestes qüestions fins que no tinguem la potestat de legislar en aquestes qüestions amb plens poders, per dir-ho d'alguna forma.

El contracte que presenten vostès, d'integració..., hi insisteixo, no concreten, no fan polítiques concretes. En aquest sentit, doncs, vostès comprendran que aquest diputat no signarà aquest contracte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Rafael López té possibilitat, si ho desitja, d'un torn en contra.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Aquest diputat ho desitja, i ferventment, després del que hem escoltat, de les intervencions. Jo primer li diria al senyor..., diguem-li Jordi Mourinho Miralles, que ens ha fet cinc perquè; ens anava dient: «Per què, per què, per què, per què?», i ens preguntava, diu: «Per què no ho fan a la Comunitat Valenciana?» Per una senzilla raó, senyor Miralles: perquè ja ho hem fet. A la Comunitat..., home, lleixi's la legislació de la Comunitat Valenciana. Existeix un contracte d'integració a la Comunitat Valenciana, va ser la primera comunitat que ho ha fet. Vostè em dirà que no..., doncs, parli amb el conseller d'allà, perquè es sorprendrà. Per tant, ja ho hem fet –ja ho hem fet.

I, miri, permeti'm que li digui una cosa, i amb això intento respondre a totes les crítiques que ens ha fet: sí, nosaltres som culpables d'una cosa, és cert, però n'estem orgullosos; i som culpables d'haver creat en aquest país 5 milions de llocs de treball, perquè si va venir aquí gent, treballadors..., no mà d'obra barata, i a mi em preocupa que algú que diu que defensa el sindicalisme i els treballadors confongui la paraula «treballadors» amb mà d'obra barata, i li preocupa a aquest diputat que treballa des dels setze anys, li preocupa molt que vostè confongui «treballadors» amb mà d'obra barata.

I sobretot li demano una cosa: no ens digui que nosaltres juguem amb el terrorisme quan vénen eleccions;

al Partit Popular no ens doni lliçons que juguem amb el terrorisme quan vénen eleccions, perquè nosaltres sabem el que és. I, sobretot –i vull donar des d'aquesta tribuna un record important a aquells regidors i regidores que treballen a llocs molt difícils, amb amenaces terroristes–, no ens pot dir a nosaltres ni donar lliçons que nosaltres utilitzem el terrorisme quan vénen eleccions. Li ho demano si us plau.

Em sorprèn una cosa, senyor Oriol Amorós: vostè ens va portar a Marsella –vostè ens va portar a Marsella –no sé si amb alguns diputats d'aquí–, ens va portar a Marsella, perquè el seu model era el contracte d'integració del senyor Sarkozy, aquest era el seu model! Ens va portar a veure el model del contracte d'integració del senyor Sarkozy! I ara ens ve aquí a dir: «Escolti, és que vostès vénen aquí a signar un paper!» Vostè va ser qui ens va portar a Marsella a veure com anava el contracte d'acollida i integració del senyor Sarkozy, perquè era el model que nosaltres volíem aplicar de cara a la Llei d'acollida. I, si no, per què vam anar a Marsella? Per aplicar això. No és un contracte simplement, no és un paper signat simplement, senyor Amorós, aquesta és la realitat; no és simplement un contracte signat, és molt més que això. I, escolti'm, si vostè pensa que això és quelcom que és simplement un paper signat, doncs, digui-ho a tots aquells països que ho tenen, com ja he expressat abans.

I diu: «És que és obvi, no podem dir que això de la legislació s'ha de complir.» Doncs, sí que ho hem de dir. Sap per què? Perquè mentre nosaltres estem parlant, actualment, hi ha moltes nenes que se les treu dels col·legis a partir dels setze anys. Això és una realitat; això, vostè pot bufar, si vol, però és una realitat. Perquè la seva filla no ho tindrà, la meua filla no ho tindrà, però a moltes filles els passa. I els col·legis no tenen cap eina per treballar-hi. Moltes dones van amb burca, no perquè volen, sinó perquè les hi obliguen. Això està passant actualment. Per tant, sí que hem de recordar que la legislació s'ha de complir, i sobretot la legislació que afecta la igualtat de les dones, perquè, com hem dit abans, hem trigat molt temps i moltes lluites perquè les dones tinguin els mateixos drets que els homes.

Diu la senyora Consol Prados: «No sé si li interessa el que li diré.» Tot el que diu vostè m'interessa; tot el que diu vostè m'interessa, senyora Consol Prados, no m'interpreti. A mi el que em sorprèn és una cosa, és la hipocresia del seu partit –la hipocresia del seu partit. Perquè aquest partit que, per una banda, parla dels drets dels immigrants, però per una altra banda fa les «redades» massives a Madrid... Si hem vist les «redades» massives a Madrid! Vostè sap quines són les «redades» massives que fa la Policia Nacional a Madrid? Als col·legis, a les portes dels col·legis! L'altre dia estava a Madrid parlant amb associacions d'immigrants; a les portes del col·legi! Aquestes són les ordres del nou Govern Zapatero, les «redades» massives; que ha dificultat com ha pogut la votació a les passades eleccions amb un procés absolutament burocràtic; que ha fet el retorn voluntari. Pregunti-ho al senyor Corbacho: el retorn voluntari l'han plantejat vostès. Vostès no ens poden donar lliçons en aquest sentit.

Però, si vostès fan gala d'hipocresia, el que no puc estar..., senyores i senyors de Convergència i Unió, és aquesta doble moral que vostès plantegen. Ahir, senyora diputada Figueras, ahir el senyor Mas va dir que estava d'acord amb el contracte d'integració! Ahir el senyor Mas ho va dir! És el mateix senyor Mas que volia posar un carnet per punts, per l'amor de Déu! –el mateix senyor Mas que volia posar un carnet per punts! Després van dir un contracte d'integració, i ara, quan ho plantejem aquí..., que fixi's, diu: «No ho plantejï abans de les eleccions», i resulta que avui vostès han plantejat per via d'urgència el canvi, la reforma del finançament de Catalunya. Miri quina urgència, abans de les eleccions. O portaven el referèndum per la independència, temes que no interessin ni a una minoria significativa de la societat. I, quan parlem d'una cosa –i amb això acabo, senyora presidenta– important, realment, per a la ciutadania de Catalunya, vostès diuen: «No pot portar...» Nosaltres no diem que vostès votin avui el contracte d'integració. Nosaltres el que diem..., i a mi el que em fa pena és que Convergència i Unió s'alineï amb aquesta esquerra –amb aquesta esquerra, sí–, amb aquesta esquerra que és l'esquerra, com li he dit, més «carca» i retrògrada d'Europa. (*Remor de veus.*) A mi el que em fa pena és que vostè ens vingui aquí i ens recuperi l'«ara no toca». Doncs, ara sí que toca, perquè és un tema que interessa, un tema que interessa als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya.

Per tant, nosaltres mantenim la nostra votació, i, senyora Figueras, que després cadascú sigui coherent amb el que diu i amb el que fa. Però sobretot el que li demano és que no deixi el seu president de partit ni el seu president de la Generalitat en ridícul amb la votació que avui faran.

Gràcies, senyora presidenta, senyores diputades i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. El senyor Amorós demana la paraula?

Oriol Amorós i March

Per al·lusions i per contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Miri, senyor López, el vaig portar a Marsella a veure si aprenia alguna cosa (*remor de veus i rialles*), i em sembla que vostè va estar molt distret, perquè anar a un país que té experiència a veure què han fet vol dir aprendre dels encerts i aprendre dels errors. I jo li dic, jo li dic només que perquè un senyor signi un paperet ni ha de complir més la legislació ni l'ha de complir menys: l'ha de complir igual, tant si el signa com si no el signa. I el que és fomentar una visió negativa de

l'altre és pressuposar que l'estranger, pel fet de ser estranger, ha de signar un paperet en què es compromet a complir la llei. Doncs, miri, si no el signa també l'ha de complir, i si no és estranger també l'ha de complir, la llei. I el Codi penal, que parla que és delictes generar una visió negativa dels estrangers, aquest també s'ha de complir, i els seus regidors també l'han de complir. (*Algú diu: «Sí senyor, molt bé!»*)

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 105.5 del Reglament, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*) Senyor Turull? (*Pausa.*)

Atès que les esmenes a la totalitat, de retorn, han estat aprovades per 111 a favor i 17 en contra, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposició de llei

per a una nova ciutadania
i per a la igualtat efectiva de dones i homes
(debat de totalitat) (tram. 202-00028/09)

Passem ara al punt sisè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom dels grups parlamentaris proposants, l'honorable senyora Anna Simó.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Anna Simó i Castelló

Molt bé. Senyora presidenta, gràcies. Avui debatem la tramitació...

La presidenta

Esperi un moment, senyora diputada, que acabin de seure els diputats i les diputades i se la pugui escoltar correctament. (*Pausa.*) Ja pot començar.

Anna Simó i Castelló

Molt bé. Els deia que avui debatem una proposició de llei que, de fet, ja va veure truncada la seva tramitació la legislatura passada per finiment de legislatura. Ho va ser mitjançant un projecte de llei que s'havia estat treballant, doncs, al llarg de pràcticament tres anys, un projecte de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat entre homes i dones. Dic que es va estar treballant durant pràcticament tres anys perquè es va fer un

procés participatiu que va implicar el Consell Nacional de Dones de Catalunya i totes les assemblees territorials d'aquest Consell Nacional de Dones, grups focals a les demarcacions territorials, tots els òrgans consultius vinculats als departaments del Govern de la Generalitat, a més a més de la participació ciutadana per via telemàtica, mitjançant el sistema de bústia ciutadana.

És un projecte de llei en què es va estar fins a l'últim moment, en què el va aprovar el Govern, el setembre de l'any passat, fent-hi esmenes i millores, i recordo encara un consell tècnic de finals de juliol, principis d'agost, que encara s'estaven fent retocs en aquest projecte de llei. Per tant, va ser un projecte de llei, del qual es deriva aquesta proposició de llei, molt parlat i molt pactat, com he posat en evidència.

I aquesta proposició de llei, que és, tal qual, aquell projecte de llei, era una novetat dins de l'ordenament jurídic de Catalunya; ara només hi ha una llei estatal, en el marc de la igualtat entre homes i dones, i, per tant, era imprescindible i és imprescindible, des del nostre punt de vista, que es tiri endavant aquesta proposició de llei, que té un objectiu o uns objectius certament molt ambiciosos, perquè es tracta d'impulsar, o coimpulsar, o acabar de posar el paraigua definitiu a una transformació social, cultural, política, econòmica, jurídica per tal que es garanteixin els drets de les dones com a ciutadanes, per tant consolidant totes les iniciatives que en els últims deu, vint, trenta anys s'han anat fent en polítiques de dones i plans d'actuació, i, per altra banda, establir actuacions noves per donar resposta a les aspiracions i a les necessitats de les dones, tenint en compte que les dones som, afortunadament, molt diverses, tenim edats diferents, tenim procedències diferents, tenim situacions socials diferents, tenim cultures diferents, formacions diferents, però ens uneix que el 52 per cent de la població de Catalunya som dones.

Per tant, té uns objectius molt ambiciosos per tal d'eliminar les discriminacions i la subordinació històrica que hem tingut les dones, a Catalunya i arreu; que es reconegui i es tingui en compte el paper social i econòmic de les tasques familiars, de les domèstiques, de cura, que tradicionalment no s'han considerat ni valuoses ni essencials per a la nostra societat; que contribueixi a redistribuir el treball productiu i el treball domèstic, per tant entre homes i dones de manera igualitària, d'acord amb les necessitats i en un marc que possibiliti el desenvolupament lliure de la llibertat i de l'autonomia de les dones; que propiciï un marc favorable perquè el paper de les dones reverteixi substancialment en l'increment de la competitivitat i de la modernització de la societat; que ajudi a redefinir el contingut dels drets i de les polítiques públiques per incloure-hi els drets de les dones i de les seves necessitats; que garanteixi en el marc d'aquest paraigua més gran el dret de totes les dones a una vida lliure de violència masclista, que aquest Parlament de manera unànime va tirar endavant amb una llei específica per eradicar la violència masclista; que es reconegui el dret de les dones al propi cos i als nostres drets amb lliure decisió, perquè, en definitiva, el que volien aquestes més de quatre-centes —430— organitzaci-

ons que van pactar, que van consensuar aquell projecte de llei, que volem les formacions polítiques que hem presentat aquesta proposició de llei..., que volem una llei, deia, que aposti per l'equilibri i per la presència real de les dones en els àmbits que incumbeixen a les dones: el mercat laboral, les tasques de la llar, la vida política, els mitjans de comunicació, l'educació; tots els àmbits que ens incumbeixen, que són tots, en definitiva.

L'hem tornada a presentar, doncs, per establir mesures que s'incorporin des dels poders públics per fer efectiu aquest principi d'igualtat i per promoure una societat en què les dones puguem prendre decisions sense limitacions per raó de sexe. Una llei ho farà possible? No, ni únicament. Els plans i les iniciatives que fins ara s'han dut a terme a tots nivells ho han fet possible? No, encara no, perquè, si no, no estariem plantejant això. Però una llei d'igualtat, innovadora, aquí, a Catalunya, que ens permeti tenir la nostra pròpia llei, la nostra legislació, és una empenta i un impuls necessari per fer-ho possible? Òbviament que sí.

Els grups que hem presentat conjuntament aquesta proposició de llei ens vam comprometre a fer possible aquesta legislatura la Llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat d'homes i dones, i per això hem presentat aquest text, que ha rebut una esmena a la totalitat, una esmena de retorn; una esmena de retorn a un text que, com he dit, ha estat molt parlat i molt pactat durant tres anys; una esmena a la totalitat a un text que no hem elaborat cap dels tres partits que hem tornat a presentar aquest text de nou, sinó que ha estat elaborat pel Govern de la Generalitat, després d'haver-hi pres part tots els departaments de la Generalitat, el Consell Nacional de Dones, el Consell de la Joventut, el Consell de la Gent Gran, les associacions municipalistes, com sap molt bé la presidenta de l'Institut Català de les Dones, que aleshores era la persona responsable de l'Associació Catalana de Municipis en tot aquest debat, i que va rebre aportacions de tots els ens locals i de les entitats i agents socials.

I el meu grup, Esquerra Republicana, ens hi vam comprometre al novembre de l'any passat, davant de tots els grups de dones, a aprovar i desenvolupar aquesta legislatura aquesta llei, perquè sostenim que els drets de les dones són innegociables i que cal seguir avançant en la garantia i en la defensa d'aquests drets; continuar treballant per esborrar les desigualtats entre homes i dones, perquè entenem que esborrar les desigualtats no pot implicar silenciar la diferència, i no pot implicar quedar-se de braços creuats, i no pot implicar dir: «Ara no toca, ja ho farem quan toqui.» No ens ho podem permetre.

Les dones a Catalunya representem, com he dit, el 52 per cent de la població, i encara no gaudim d'una igualtat d'oportunitats real o efectiva, i per tant la nostra presència en determinats àmbits continua sent molt baixa. I, per tant, això ho hem de revertir. I una legislació com aquesta així ho ha de permetre. Perquè en definitiva del que es tracta és de tirar endavant un nou contracte social entre homes i dones, i que posi en valor tot allò que les dones podem aportar des de les nostres experiències com a dones, perquè ser dona su-

posa també uns nous valors, unes noves capacitats, uns nous talents, que beneficien no només les dones, sinó els homes i la població, la societat en general, i perquè entenem que cal anar impregnant aquesta societat d'aquells valors que, per nosaltres, ens són més propis.

I nosaltres considerem que l'esmena a la totalitat és una esmena a la totalitat a tot això que he esmentat; una esmena a la totalitat a més de quatre-centes organitzacions que, ni teva ni meva, van acabar consensuant un text, que poder no era el que haurien volgut tots i cadascun d'aquests grups i organitzacions, però que va ser el consens el que va dur aquell projecte de llei a aquesta proposició de llei.

Per això demanem que es retiri aquesta esmena a la totalitat i que es pugui admetre a tràmit la proposició de llei i debatre aquest text, que és de tothom perquè ha estat treballat per tothom, que es demanin compareixences, que es facin les esmenes que es considerin oportunes, que es negociï tot el temps que calgui, perquè no és una llei de part, és una llei, com he dit, de tothom.

Per tant, jo ho vull deixar aquí, perquè crec que encara tenim una oportunitat en el decurs d'aquest debat de poder abordar això de manera serena, que es retiri aquesta esmena a la totalitat i que pugui tirar endavant aquesta proposició de llei, perquè no tenim cap garantia, cap ni una, que des del Govern es presenti una proposició, un projecte de llei, ni cap garantia que tingui alguna cosa a veure amb un document treballat per més de quatre-centes organitzacions. No ha d'haver-hi cap por d'una qüestió que ha estat absolutament i llargament treballada.

Per això els demanem a Convergència i Unió que recapacitin i tirin endarrere aquesta esmena a la totalitat de retorn. I parlem de tot, esmenem, que es plantegin les esmenes que calgui, negociem el que faci falta, però no perdem temps i tirem endavant aquesta proposició de llei, perquè no sabem quan pot entrar cap projecte de llei en aquest Parlament, ni quin contingut tindrà, ni si realment aquesta legislatura serà la legislatura d'un projecte de llei d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Marta Llorens.

Marta Llorens i Garcia

Gràcies, presidenta. Il·lustres diputades i diputats –una salutació a les persones que ens acompanyen, representants d'entitats de dones, presidenta de l'Institut Català de les Dones–, la igualtat entre homes i dones és un principi jurídic universal reconegut com un dret humà des de l'Assemblea General de Nacions Unides de l'any 79. La igualtat és, en si mateixa, un principi fonamental reconegut per la Unió Europea des del Tractat

d'Amsterdam, de l'1 de maig de l'any 1999. La Constitució espanyola proclama el dret a la igualtat i a la no-discriminació per raó de sexe, i consagra l'obligació dels poders públics de promoure les condicions perquè la igualtat dels individus sigui real i efectiva, i el nostre Estatut, l'Estatut de Catalunya, en el seu article 19, estableix que les dones tenen dret a participar en condicions d'igualtat d'oportunitats amb els homes en tots els àmbits, públics i privats.

El repte, però, segueix pendent. Amb aquesta premissa, crec que estem totes i tots d'acord, perquè les dades, que sempre són tossudes, així ho objectiven: no hi ha igualtat de salaris per igualtat de feines; tampoc no hi ha la mateixa participació sociopolítica de dones que d'homes, ni tampoc hi ha la mateixa presència de dones que d'homes als alts càrrecs empresarials; tampoc no és igual el temps dedicat a la realització del treball domèstic; per no parlar de la pobresa, cada dia més amb cara de dona, la feminització de la pobresa, o de l'autonomia econòmica, o del gaudi del temps d'oci.

Ara bé, garantir l'aplicació pràctica i efectiva del dret a la igualtat i a la no-discriminació segueix sent ara com ara un repte pendent, tot i que la igualtat i la no-discriminació estigui reconeguda formalment en els textos legals existents. Però avui no parlem de drets, sinó que parlem de les mesures per garantir aquests drets, uns drets que ja existeixen.

Ara fa dos anys el Govern tripartit ens va presentar als llavors grups de l'oposició un avantprojecte sobre aquesta matèria, un avantprojecte que va resultar ser aprovat pel Govern tripartit el setembre del 2010, però que va entrar en aquesta cambra el dia 4 d'octubre, justament un dia abans del finiment de la legislatura, de la vuitena legislatura; una prioritat que va ser relegada al darrer dia de la vuitena legislatura.

I aquesta iniciativa que va entrar en aquesta cambra com a projecte de llei és la que avui, amb algunes diferències, és cert, debatem com a proposició de llei. Vagi per endavant l'agraïment de Convergència i Unió i de la diputada que els parla a totes les persones i entitats que han col·laborat, i de valent, en la redacció d'aquesta iniciativa. Però sàpiguen que des de Convergència i Unió vam presentar una esmena a la totalitat amb una voluntat clara i pactada: la voluntat de retirar-la per tal que es retirés la proposició i, d'acord amb tots els grups, poder tramitar aquesta iniciativa mitjançant una ponència conjunta que incorporés el document de treball del text de proposició de llei com un text a tenir molt i molt en compte en aquesta ponència conjunta; una ponència conjunta que considerem necessària per construir des del màxim consens possible una llei catalana, una llei pròpia de Catalunya en aquesta matèria, que, a parer nostre, hauria d'observar tots els supòsits, evitant lleis sectorials i parcials posteriors, i que fos capaç de protegir davant la discriminació per qualsevol motiu i en tots els àmbits.

Entenem que una llei per a una nova ciutadania ha d'esdevenir un marc normatiu ampli i potent que inclogui tota la ciutadania, i que al nostre entendre convé que es tramiti en ponència conjunta, atès que com més compartida políticament més compartida serà social-

ment i que d'això en depèn en gran mesura la seva efectivitat.

Crec sincerament que avui hauríem hagut de ser capaces de retirar la proposició i de retirar l'esmena, i hauríem d'haver estat capaces de presentar una ponència conjunta per treballar amb la màxima unitat possible aquesta nova llei, una llei de país, necessària, i que compartim. Hem de ser capaces perquè cal construir conjuntament, perquè per transformar un objectiu comú en una pràctica universal és del tot necessari el màxim dels consensos. Legislar sobre una nova ciutadania i sobre la igualtat efectiva entre persones és, en definitiva, i no és cap «tonteria», establir les bases per definir la societat que volem de futur, i, al nostre entendre, en això es requereix el màxim dels consensos i en això està implícit quins valors volem de futur per a la nostra societat.

I és en aquest sentit que considerem que, per preservar, aprofundir i millorar, amb una societat més tolerant, integradora, justa, equilibrada i enriquidora, cal del concurs de tothom, perquè no afecta exclusivament uns o unes, perquè ens afecta a tots i a totes.

És per totes aquestes raons que mantenim l'esmena a la totalitat, tot demanant als grups proposants que retirin la proposta perquè conjuntament puguem presentar, i també ho mantenim, una proposta de ponència conjunta per tal de poder tirar endavant aquesta llei necessària i de país per fer de la nostra societat la societat de futur que tots desitgem.

Acabaré amb una frase d'una poetessa grega, Safo de Lesbos: «Tanquem juntes les portes del darrere, perquè junts puguem obrir les finestres al futur.»

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Caterina Mieras.

Caterina Mieras i Barceló

Gràcies, presidenta. En primer..., saludar totes les representants dels consells de dones aquí i la presidenta. Pujo a aquesta tribuna per expressar el sentit del vot del meu grup, i, com no pot ser d'una altra manera, ja que hem presentat aquesta proposició de llei, juntament amb Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i alternativa, el nostre vot serà favorable que prosperi aquesta iniciativa legislativa, o sigui, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Sé que totes les lleis que els grups portem a la consideració del Ple són importants, però aquesta ho és especialment. És ben cert –vostè ho ha dit– que la nostra Constitució recull, en el seu article 14, el dret a la igualtat i a la no-discriminació per raó de sexe, i també que està en vigor la Llei orgànica 3/2007, de 22 de març, per a la igualtat efectiva de dones i homes, i que ambdós fets són molt importants. El desplegament

de la Llei orgànica del 2007 ha suposat avenços importants en el procés de consolidació de la igualtat efectiva entre homes i dones. Aquí, al nostre Parlament, en tenim un exemple; gràcies al fet que la Llei orgànica d'igualtat va modificar la Llei electoral, tenim avui una cambra amb més dones diputades que mai. Però crec que ens equivocariem, i molt, si ens hi conforméssim; cal fer un pas més endavant. I per això avui portem a la cambra la presa en consideració de la Llei d'igualtat. Cal que tinguem la nostra pròpia llei, per molts motius, que intentaré explicar.

En primer lloc, l'Estatut del 2006 amplia les competències de la Generalitat en matèria de gènere, defineix un model de societat basat en la igualtat d'oportunitats entre dones i homes i reconeix el dret de les dones a participar en igualtat de condicions que els homes en tots els àmbits, siguin públics o privats. I l'Estatut del 2006 no tan sols amplia competències, sinó que dóna a la Generalitat la competència *exclusiva* en matèria de polítiques de gènere. Per tant, una llei d'igualtat catalana és fonamental per poder garantir la igualtat d'oportunitats efectiva en els àmbits de competència exclusiva i compartida de la Generalitat de Catalunya.

Estem en uns moments d'una important transformació social. Els rols que històricament havien desenvolupat dones i homes estan, afortunadament, en el camí d'una important evolució cap a la igualtat efectiva. Tenim millor participació en el mercat de treball productiu, accés a tots els nivells educatius, a la formació, a la cultura, etcètera. Però cal reconèixer que la desigualtat entre dones i homes segueix sent encara molt important.

La realitat és tossuda i ens mostra constantment –vostè ho deia– la violència de gènere amb assassinats de dones, la discriminació salarial, les dificultats en l'accés a llocs de responsabilitat política, social, cultural i econòmica, els problemes de conciliació entre la vida personal, laboral i familiar, etcètera. I en aquests moments la globalització, la crisi i la feminització de la pobresa estan minant i fent retrocedir molt els avenços aconseguits en el camí de la igualtat.

Necessitem, per tant, més que mai, una acció normativa dirigida a combatre totes les manifestacions encara subsistents de discriminació, directa o indirecta, per raó de sexe, una llei que doni un fort impuls per fer realitat la igualtat efectiva entre dones i homes.

La llei ha de corregir efectes pràctics de la desigualtat i, sobretot, ha d'ajudar a combatre les causes d'aquestes desigualtats. Efectes pràctics de la desigualtat com, per exemple, les correccions en l'àmbit de les polítiques públiques per garantir una composició equilibrada en tots els organismes que depenen de la Generalitat en tots els seus nivells; garantir aquests equilibris als nomenaments que fa la Generalitat a altres organismes –fundacions, comitès de persones expertes, etcètera–; també pel que fa a premis, guardons, reconeixements, etcètera. És un exemple.

Corregir aquests efectes és bàsic, però és molt important, hi insisteixo, combatre les causes d'aquestes desigualtats. Cal, per tant, aprofundir en la reformulació d'un nou contracte social que garanteixi una distribu-

ció equilibrada de responsabilitats entre dones i homes i que arribi a tots els àmbits, tant públics com privats. Hem de compartir les responsabilitats familiars, hem de compartir el treball, el productiu i el no remunerat, i hem de compartir el poder. Aquesta és l'única forma de gaudir d'una democràcia plena. Avançar en la igualtat és aprofundir la democràcia.

Cal entendre les actuacions en matèria de drets de les dones com un benefici per a tothom, dones i homes, que permet contribuir a la millora de la societat mateixa i la fa més democràtica, més justa i més solidària. Avançar cap a un nou model de ciutadania és l'única via de superar una forma d'organització social patriarcal, que és encara la base –no ho oblidem– més important per a la persistència de la violència.

El que volem aconseguir amb aquesta llei és treballar per a la construcció de noves pautes de relació entre dones i homes, basades en el respecte i l'equitat. I per això el nostre vot és favorable a la tramitació de la llei.

Aquesta proposició de llei, com va passar abans amb la de la violència masclista, és una proposició àmpliament consensuada amb la societat civil, com molt bé ha explicat la senyora Simó, i estem davant d'una presa en consideració. Jo demanaria al Grup de Convergència i Unió: retirin l'esmena a la totalitat; ben segur que en el tràmit arribarem a amplis consensos, i així no tirem endarrere la feina feta. Per la nostra banda, posarem tots els esforços necessaris per aconseguir aquests amplis consensos, treballant en ponència conjunta per tal que tothom pugui fer aportacions que se sumin a aquesta proposició de llei en defensa de la igualtat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, senyora presidenta. Diputats i diputades, vagi per endavant que el nostre partit, i com no podria ser d'una altra manera, aposta fermament per la igualtat real entre dones i homes, només faltaria. El que passa, i com posaré de manifest al llarg de la meva intervenció, és que tenim punts de vista molt diferents a l'hora que això sigui una realitat.

D'entrada, entenem que aquesta igualtat s'ha d'aconseguir sense trepitjar les llibertats individuals, dret fonamental per respectar la dignitat de les persones.

Dit això, no entenem per què totes aquestes propostes que fan conjuntament el Partit Socialista, Esquerra i Iniciativa no es van incloure a la llei que es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament l'any 2008, sobre els drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista. No s'entén tampoc que ara es torni a posar sobre la taula una proposta de llei per a la igualtat efectiva de dones i homes, després del trepidant fracàs del Ministeri d'Igualtat, que, ho recordo, va ser suprimit finalment per la seva ineficàcia i elevat cost, després

d'una ferma reivindicació en més de cinc ocasions, que van fer tots els partits polítics menys, lògicament, el Partit Socialista. És difícil d'entendre que des del Parlament de Catalunya es vulgui rememorar la ministra Aído, la *miembra* més poc afortunada –diguem-ho així– que ha tingut mai el Govern espanyol.

Per una altra banda, i de la mateixa manera que vam posar en dubte, quan es va presentar –i, ho repeteixo, aprovada per unanimitat–, la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, tornem a posar en dubte el seu grau d'efectivitat quan no hi han sancions respecte de l'incompliment de la major part de les coses que es diuen en aquesta llei.

Dit això, per coherència, el nostre partit no pot donar suport a una llei que, com molt bé diu en la seva memòria justificativa, és una proposició de llei que ve a completar la normativa corresponent a la paritat i s'emmarca dins la categoria de norma específica complementària a la Llei orgànica 3/2007, del 22 de març, que no és una altra que la Llei d'igualtat. Com molt bé deuen saber, el Partit Popular es va abstenir en la votació d'aquesta llei, en part, precisament, perquè discrepava d'aquesta paritat que s'imposa a l'hora d'elaborar les llistes electorals. La promoció d'un sexe, en aquest cas de la dona, no pot arribar a aconseguir-se mitjançant la imposició de quotes en els diferents òrgans polítics, jurats o tribunals, en què el gènere és totalment aliè a la presa de decisions. Les capacitats i mèrits de cadascú són el que, de fet, garanteix una correcta selecció. Per nosaltres, una societat lliure i igualitària és aquella en què les persones, homes i dones, ocupen el lloc que els correspon en funció de la seva voluntat i, com ja he dit, mèrits i capacitats. Resulta força gràfic el consell que Unamuno donava a un escriptor novell que es considerava poc considerat per la crítica: «No et creguis ni més, ni menys, ni igual que un altre; que no som, els homes, quantitats. Cadascú és únic i insubstituïble. A ser-ho a consciència, posa-hi tot el teu afany.»

Crec que el Partit Popular no és sospitós que deixi les dones en un segon terme, ans al contrari, fa molts anys que demostra el seu compromís amb la dona. Sense anar més lluny, qui encapçala aquest grup parlamentari és una dona, a diferència de tota la resta de forces polítiques catalanes representades en aquest hemicicle. Som el partit que ha tingut les primeres dones presidentes del Congrés i del Senat, així com les primeres ministres i alcaldesses.

Finalment, recordar-los que vostès, les esquerres, que fan bandera de la igualtat entre dones i homes, van intentar impedir la possibilitat que la dona pogués expressar la seva veu a través del vot, ara farà vuitanta anys. (*Remor de veus.*)

Quan vostès parlen de democràcia paritària, en l'article sisè del títol preliminar, què és el que volen dir exactament? Que s'obliga els diferents àmbits de presa de decisions i participació a col·locar dones només pel fet d'igualar el percentatge? Si és així, jo em pregunto: i en el cas que les dones estiguin més capacitades per dur a terme determinades tasques, les hem d'apartar pel fet que hi haurem de posar homes xifra? –ja m'entenen.

El nostre compromís de paritat és absolut, sense necessitat de quotes i lleis. Mentre molts s'omplen la boca parlant de paritat, resulta que al final és el Partit Popular qui posa més dones al capdavant de les llistes. El nostre partit no ha deixat de fer polítiques que intentin millorar, com no podia ser d'una altra manera, la situació de les dones; només cal repassar una mica la història recent i veuran que mentre vam governar es van tirar endavant la Llei de conciliació de la vida familiar i laboral; el Pla de lluita contra la discriminació laboral i salarial de la dona, l'any 2003. Aquell mateix any es va crear el primer programa d'ajuts a la construcció de guarderies. Més d'1 milió de dones treballadores espanyoles van rebre, durant el Govern del Partit Popular, la retribució, criticada pel PSOE, de 1.200 euros anuals, 100 euros al mes per fill menor a càrrec fins als tres anys, o als sis en cas de família nombrosa. I finalment, si parlem de dades d'accés a llocs de treball, des del 1996 al 2004, 2.200.000 dones van trobar feina, gairebé la mateixa xifra de dones aturades que hi ha avui al nostre país. Amb fets es demostren les coses, no amb imposicions.

Però el que més ens preocupa d'aquesta proposta de llei que avui vostès presenten és que és un text de caire intervencionista. En l'article 45 parlen d'accions sobre els usos dels temps. I jo em pregunto: què té a veure amb la igualtat? És que cadascú no fa el que vol amb el seu temps? O resulta que ara des de l'Administració ens marcaran com hem de distribuir-nos el temps a casa nostra? No senyors, no, fins aquí podríem arribar: cadascú a casa seva fa el que vol, només faltaria! I és la parella qui lliurement decideix el que es fa i el que no es fa a casa seva. Sembla de sentit comú, però es veu que no tothom el té desenvolupat adequadament. *(Remor de veus.)*

Així mateix, i aquí sí que voldria fer una reflexió més profunda quan vostès parlen de la coeducació, com a únic model educatiu perquè la igualtat de drets entre homes i dones sigui real. Fins aquí un hi pot estar o no d'acord, però el que em sembla una aberració és que afirmen, a l'article 26, que els principis de la coeducació són un element fonamental en la prevenció de la violència masclista.

M'estan dient que la majoria dels que estan avui aquí, els quals van cursar els estudis en centres escolars on hi havia una diferenciació per sexes, són uns maltractadors en potència? Crec que aquesta afirmació és del tot errònia i un insult als pares i a les mares que han apostat per una escola que no es regeix pels principis de la coeducació.

La democràcia comporta llibertat d'elecció. Si només s'ofereix un model, on està la llibertat? Aquí tenim un exemple més d'intervencionisme, d'aquesta obsessió d'intromissió en la vida privada. El que realment ens ha de preocupar és el fracàs escolar que tenim a Catalunya, i veure quines són les mesures que s'han de prendre per tal que els joves i les joves no abandonin els estudis amb tanta facilitat. Aquest és el gran reptè en el marc educatiu. Deixem-nos, per favor, de traspasar els llimdars de la llibertat, i que els pares i les mares tinguin dret a triar allò que creguin més convenient per als seus fills.

Una altra de les qüestions que es posa de manifest en aquesta proposta de llei, seguint la tònica de quan governava el tripartit, és l'obsessió per mantenir organismes administratius, que segons ells fan falta per dur a terme polítiques que afavoreixin la igualtat i la promoció de la dona. Suposo que entenen que, des del Partit Popular, ens oposem rotundament al fet que hi hagi set entitats –ho repeteixo, set entitats– que vetllin per les dones. Nosaltres som els primers que hem demanat al Govern que suprimeixi organismes públics que són superflus i que suposen una despesa innecessària i més en temps de crisi.

Al marge de tot el que he exposat anteriorment, vull fer palès que aquesta proposta de llei conté una sèrie d'afirmacions que no hi ha per on agafar-les. Es tracta, des del nostre punt de vista, de nombroses contradiccions que no deixen clar què és exactament el que es proposa aquesta llei. Si parlem d'igualtat, com pot ser que es demani la realització específica d'estudis d'informes només de la dona? Si parlem d'igualtat, per què s'ha d'afavorir l'autoria femenina de les obres culturals o imposar, sobretot, noves emprenedores i autònomes? Si parlem d'igualtat, per què els centres d'execució penal han de tenir programes de tractaments específics per als diferents col·lectius de dones?

Podria citar altres exemples que sobten quan un els llegeix detingudament. Resulta que es parla constantment d'igualtat entre home i dona, però, a l'hora de la veritat, el que s'està fent és donar una sèrie de pautes que el que fan és crear diferències entre el sexe masculí i el femení.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, en primer lloc, saludar les entitats que formen part de la permanent del Consell de les Dones que avui ens acompanyen.

El nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, creu que és molt necessària la tramitació d'aquesta llei, sobretot per una cosa i en aquests moments. Estem en un moment de crisi, i en moment de crisi qui la paguem, majoritàriament, som les dones, perquè són moments de retrocessos dels drets de les dones.

Encara que teòricament l'ocupació, la destrucció de l'ocupació ha afectat més a la dels homes, també és realitat que hi ha moltes dones que fan treballs informals i que no consten en les estadístiques; que la seva tasca d'actualitat està en catorze punts per sota; que la discriminació salarial continua; que les dones necessiten més nivells d'estudis per poder ocupar-se que els homes; que el treball a temps parcial, que va fomentar el Go-

vern del senyor Aznar amb aquestes grans polítiques d'igualtat que ara s'han explicat, és majoritàriament per a les dones, era per poder conciliar, i, realment, és una discriminació més.

A més a més, també estem en un moment en què hi han unes retallades en l'àmbit dels serveis d'atenció a les persones. I, quan es fan retallades en l'àmbit dels serveis a les persones, qui assumeixen la responsabilitat de la cura de les persones, històricament, han estat les dones, encara que es vulgui titllar de la llibertat individual de cadascú. Estem en una societat en què encara hi ha una divisió de rols, i no són lliures o individuals moltes de les opcions, sinó que vénen marcades. I, en un moment de situació de retallades de serveis públics, les dones continuen amb una major discriminació en tant que són elles les que assumeixen aquests rols.

Per això, nosaltres diem que és important, i perquè, a més a més, aquesta proposició de llei desenvolupa l'Estatut d'autonomia de Catalunya amb tots els drets que se'ls atorga a les dones.

Nosaltres creiem que els poders públics, i així ho diu la llei, han d'emprendre polítiques actives per tal de contribuir a la superació d'aquells impediments que dificulten el ple exercici dels drets socials, polítics, econòmics i culturals de les dones i dels homes, i permetre l'exercici efectiu de la seva plena ciutadania.

Aquesta proposició de llei que és diu «per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes» és una llei integral; una llei integral que intervé en tots els àmbits de la societat per garantir els drets de les dones i la igualtat amb els homes, tant en l'àmbit privat com en l'àmbit públic. I això no és intervencionisme. Això és garantir drets.

A més a més, estableix mesures en tots els àmbits. Aposta per la coeducació, evidentment, però no únicament per l'educació formal, sinó també per la informal. Té mesures en l'àmbit cultural; en l'àmbit laboral; en l'àmbit dels mitjans de comunicació, de les tecnologies de la comunicació –quantas vegades hem dit que la comunicació és masclista i segrega?, doncs, també hi han mesures en aquest nivell–; en l'àmbit de la universitat; en l'àmbit de la recerca... I dedica tot un apartat al mercat laboral, que una de les principals discriminacions de les dones és en l'àmbit laboral, i hi té tot un títol.

I com a aspectes innovadors i que superen la llei estatal són que, per exemple, estableix que s'han de realitzar les accions de suport a les empreses, adreçades a aconseguir la igualtat de tractes i d'oportunitats, i també a les petites i mitjanes empreses perquè facin plans d'igualtat i tècniques d'igualtat. La llei estatal marca els 250, Catalunya és un país de petita i mitjana empresa, i, per tant, també supera en això.

A més a més, elements que no té la llei estatal: la transversalitat de gènere en les polítiques de Govern. Vol dir que si els homes i les dones no som iguals, vol dir que les lleis que es facin han de comptar, clar, aquesta diferència entre homes i dones. A més a més, l'informe de l'impacte de gènere, els pressupostos de gènere... Bé. Són tota una sèrie de mesures que el que poden fer és

aconseguir o avançar en el fet d'aconseguir la igualtat real entre els homes i dones. I també agafa compromisos l'Administració amb la contractació de les seves empreses.

Però el que és més important de tota aquesta llei és que ha estat consensuada i aprovada per unanimitat per tots els grups de dones que estan representades en el Consell de Dones de Catalunya. Són quatre-centes associacions i entitats, en les quals hi ha una gran diversitat: una gran diversitat territorial, una gran diversitat de mida, una gran diversitat de les activitats que fan, una gran diversitat ideològica, una..., també, hi han dones que pertanyen a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, en l'àmbit de la seva associació, però que pertanyen a tots aquests grups parlamentaris; i totes elles han dit que estan d'acord amb aquesta llei.

Crec que, en l'àmbit de la política, perquè es va aprovar per unanimitat en el Consell de Dones, hauríem d'aprendre de la capacitat que han tingut totes aquestes entitats a arribar a un consens. I aquest consens l'hem d'aprofitar.

Per això, nosaltres no entenem que hi hagi una esmena a la totalitat. I tampoc entenem que l'hàgim de retirar en base a un consens, quan ja hi ha un consens social. I, si hi ha un consens social, el que hem d'aprofitar és aquest consens social per poder arribar al consens polític entre tots els grups parlamentaris a partir de les esmenes que es volen presentar.

Per això, Esquerra Republicana, Partit Socialista de Catalunya i nosaltres l'hem presentada. No és una llei nostra, és una llei que va fer el darrer Govern, però que no és únicament del darrer Govern. Avui ens hem reunit amb unes quantes entitats de dones i ens han dit: «És que aquesta llei ens la sentim nostra, perquè, si va trigar tant en aprovar-se, va ser precisament per això, per tot aquest consens.»

En la intervenció del Grup de Convergència no ha dit cap crítica de la llei. Per tant, no ho entenem. No l'ha criticada. No entenem per què no la podem treballar en l'àmbit de la ponència. Es poden fer les esmenes. No tenen arguments –no tenen arguments–, perquè, si estan pel consens, ja el tenim. Tenim la proposició, fem les esmenes, continuem... Perquè, no ens enganyem –no ens enganyem–: fer una ponència conjunta vol dir començar de zero, encara que tinguem un document tardà, vol dir començar de zero. El que passa és que vostès coincideixen en aquest sentit amb el Partit Popular de no voler la llei, i s'han inventat, en el fet de voler fer una ponència conjunta, en voler que nosaltres retirem, en voler..., i la van entretenir –entretenint i entretenint.

Miri, jo, del Partit Popular..., tinc poc temps, realment crec que és molt difícil rebatre tot el que ha dit, perquè realment és molt de dretes, perquè realment és una in-documentació total. És molt reaccionari. No saben el que és la igualtat, ni l'acció positiva, ni les discriminacions. Llibertat..., llibertat per a qui? Vostès ja ho sé, llibertat per a qui més tenen, llibertat per a qui en aquesta societat està en una situació més de superioritat, que són els homes i no les dones? Llibertat perquè les dones portin el burca, no? Tant que parlen del bur-

ca! És clar, de quina llibertat estem parlant?, la individual? Sí, senyor, llibertat individual, sempre que no es conculquin drets.

Per tant, a nosaltres ens sap greu. Nosaltres reiterem que volem que retirin la llei, que consensuem en l'àmbit de la ponència, perquè el que no es pot fer és fer propaganda que, per primera vegada, tenim una presidenta del Parlament de Catalunya, tenim una vicepresidenta, tenim una presidenta del grup parlamentari... Està molt bé; però, jo, el nostre grup, el que volem les dones és tindre dones per fer política de dones. Per fer les mateixes polítiques que s'ha fet fins ara? Per això no fa falta! No cal que tinguem tanta feina!

Nosaltres el que volem són polítiques que ens posem d'acord per fer polítiques per defensar els drets de les dones. I per això volem les dones al capdavant, i per això les volem a les institucions, i per això les volem a les direccions de les empreses perquè acabin amb la discriminació salarial. Aquest és el nostre objectiu; la resta, per a nosaltres, és propaganda.

Per tant, li demanem, per darrer cop, que retiri l'esmena, que tenim consens social i que arribarem al consens polític, perquè, si volen aquesta llei o volen una llei com aquesta, no tenen arguments per poder defensar l'esmena a la totalitat.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. Diputados, diputadas, la postura de Ciutadans frente a la proposición de ley es la de abstención. Nosotros también, como han manifestado otros grupos, hubiéramos sido partidarios de haber hecho una ponencia conjunta entre todos los partidos presentes en esta cámara, que estudiara y armonizara toda la legislación que afecta a la igualdad de la mujer; pues, efectivamente, y ahí coincidimos, es un tema absolutamente transversal, que va desde las condiciones de acceso al trabajo y la presencia de las mujeres en los más altos puestos de la Administración y las empresas, hasta las condiciones de su vida cotidiana.

En el mercado laboral se dan situaciones de desigualdad, y aunque se han intentado paliar positivamente mediante instrumentos legislativos, con frecuencia las mujeres se ven confinadas a ocupaciones de menor importancia y a puestos de trabajo inferiores dentro de la jerarquía de la empresa y suelen ser asignadas a puestos claramente feminizados.

Estamos de acuerdo con las políticas de formación, empleo y protección. Y para decirlo de un modo resumido, si esta ley sirviera para que se igualen los sueldos, la votaríamos a favor realmente entusiasmados. Desde Ciutadans nos hemos mostrado siempre a favor de actuaciones políticas que corrijan la inercia social y discriminatoria respecto a las mujeres y que

velen por el cumplimiento efectivo de las directrices europeas sobre igualdad.

Pero también hemos sido muy claros siempre en este punto: rechazamos las imposiciones políticas de artificiales sistemas de cuotas rígidas de representación femenina o de cualquier minoría, así como las estrategias de discriminación positiva. Sabemos que no es políticamente correcto, que es más fácil votar a favor de la corriente, del *mainstream* de género, pero no convertimos tampoco la discriminación positiva en dogma y en lenguaje forzado y artificial que no utiliza la gente normalmente, so pretexto de no contribuir a la discriminación.

Apoyaríamos una iniciativa en este tema si fuera pragmática, pero tenemos un texto intervencionista y grandilocuente ya desde su enunciado, con una expresión como «nueva ciudadanía». Para nosotros la ciudadanía no tiene que ser nueva, tiene que ser mejor, y aceptar desde todos los sectores de la vida pública, con las medidas de fomento e incentivo que sean necesarias, que en realidad hombres y mujeres somos iguales y diferentes simultáneamente y por tanto merecemos idénticas oportunidades, tal y como garantizan la Constitución y el Estatuto.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, honorable senyora presidenta. Il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, quant a aquesta proposició presentada, no entenem per què es presenta una esmena a la totalitat, realment, des del moment en el qual no hi ha discussió sobre el fons, com veiem en les intervencions anteriors. Sí que hi ha una discussió sobre quines són les maneres, les formes, els continguts més adients, i això no és el propi d'una esmena a la totalitat, és el propi de les esmenes parcials, i que això es tracti en la comissió corresponent. En aquest sentit, no entenem per què s'ha convertit en aquesta disputa entre ponència conjunta o pas a comissió.

Per tant, des del moment en el qual hi ha hagut una primera presentació, perquè en quatre mesos el grup parlamentari que ara presenta l'esmena a la totalitat, Convergència i Unió, o el mateix Govern de Convergència i Unió, no ha presentat una llei sobre aquesta matèria, un projecte de llei sobre aquesta matèria, o una proposició, si hagués estat el grup parlamentari, si hi ha un acord, i pensem que el més adient seria, perquè aquesta és una tasca conjunta, si hi ha un acord a efectes de fer-ho com a proposta d'una ponència conjunta, ens sumàriem a l'acord de la ponència conjunta.

Si, en canvi, els proposants d'aquesta proposició de llei volen continuar amb la proposició de llei perquè passi a la comissió corresponent, a la Comissió d'Igualtat

del Parlament, llavors votariem a favor de la continuïtat, perquè al que no estem disposats és que se'ns donin allargues i allargues i allargues, una darrera de l'altra, a totes les iniciatives que es fan per part dels grups que no són els que donen suport al Govern.

Com a conseqüència d'això, si els grups que han presentat aquesta proposició de llei..., de la qual estem d'acord en la finalitat, discrepem en alguns dels continguts, però esperem llavors ja tractar el tema en la comissió corresponent, tractar-ho, discutir-ho, fer les esmenes parcials. No és ara quan toca parlar d'aquestes qüestions. És a dir, què és més efectiu, què és més necessari. Ja portem molts anys, tant del Govern actual de la Generalitat com del Govern anterior, com dels governs anteriors, com per part de totes les administracions públiques en l'àmbit del món occidental, actuant contra la discriminació per raó de gènere, i hi ha qüestions que han funcionat millor, altres pitjor, altres tenen més o menys eficàcia, més o menys eficiència. No és ara el moment de parlar d'això, sí d'establir quina és la llei més adequada perquè aquest Parlament comenci a posar al dia la legislació de lluita contra la violència de gènere, de la..., perdó, entre elles de lluita contra la violència de gènere, que també és un tema que està pendent en aquesta cambra, i la discriminació per raó de gènere.

Per tant, des del moment que qui ho ha plantejat és de cara a la Comissió d'Igualtat, tres dels grups d'aquesta cambra, votariem en contra de l'esmena a la totalitat, però sí que els pregaríem si es pogués fer un esforç de consens de manera que o bé passi a la Comissió d'Igualtat, sense que hi hagi una esmena a la totalitat que s'hagi de pagar, o bé que hi hagués un acord de fer una ponència conjunta i per tant després com a ponència conjunta en lloc de la Comissió d'Igualtat, perquè, francament, no entenem aquesta disputa sobre a quina comissió concreta o de quina manera concreta tracta el Parlament la posada al dia, després ja de trenta-un anys de democràcia, de la lluita contra la discriminació entre homes i dones, que és necessària, que és imprescindible, que no s'ha aconseguit, que s'ha avançat molt però no s'ha aconseguit, i s'ha de posar al dia.

En conseqüència, si aquesta... –i per última vegada els cridem a un esforç de consens–, si l'opció és anarhi, a la Comissió d'Igualtat, sobre la base de votar ara una esmena a la totalitat, o que, amb aquesta esmena a la totalitat, quedi *ad kalendas graecas* la possible formació d'una ponència conjunta, llavors, per respecte a aquells que han presentat primer i que han fet primer aquesta iniciativa, votariem en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. En primer lloc, la proposició de llei recull aspectes molt im-

portants, és cert, i el que sí que podria fer la reflexió que també inclou certa retòrica i algunes paraules buides de contingut, que sincerament a vegades tinc la sensació que la societat està una mica farta, eh?, d'aquesta retòrica. Però en qualsevol cas, la proposició de llei és d'una matèria molt important.

Estic a favor de la igualtat d'oportunitats efectiva. Vaja, sóc conscient que la dona, en aquest sentit, doncs, ha patit i en menor mesura encara pateix majors dificultats per desenvolupar-se professionalment que els homes. La causa principal, entenc, són les reticències que tenen les empreses a donar les mateixes oportunitats a homes i dones, i això respon fonamentalment al paper indispensable, sota el meu parer, que té la dona en el cicle reproductiu.

Bé, aquí es produeix la situació a vegades que aquesta proposició de llei el que pretén és imposar una igualtat de resultats, més que establir polítiques que caldrien per garantir el que dèiem de la igualtat d'oportunitats efectiva. Penso que si volem aconseguir la igualtat hauríem d'aconseguir que les baixes per maternitat o per paternitat, doncs, no generessin greuges a les empreses. Se m'acut una proposta, i és el fet que per cada mes de baixa per maternitat, doncs, l'empresa tingui una bonificació a les quotes de la seguretat social de dos mesos. És a dir, una mare que, en fi, agafa una baixa de maternitat per sis mesos, doncs, que a partir del moment que es reincorpori a l'empresa, l'empresa s'estalviï la seva seguretat social durant dotze mesos.

En qualsevol cas, per solidaritat amb les dones que encara pateixen desigualtats, i perquè, doncs, considero que la proposició de llei està ben trobada en molts dels aspectes, votaré a favor de la proposició de llei.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat.

(*Marisa Xandri Pujol demana per parlar.*) La senyora Xandri?

Marisa Xandri Pujol

Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Marisa Xandri Pujol

Sí; gràcies, presidenta. Per al·lusions de la diputada d'Iniciativa. Miri, miri si en sé d'igualtat, i no m'ha calgut aplicar cap tipus de llei, que en aquests moments sóc diputada al Parlament de Catalunya, tinc un càrrec orgànic al partit de Lleida i sobretot sóc mare de quatre fills, eh?, per la qual cosa crec modestament que sé de què estic parlant. Per tant, lliçons, per favor, ni una.

Gràcies.

(*Marta Llorens i Garcia demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Marta Llorens...

Marta Llorens i Garcia

Sí, presidenta; només perquè, com que hi ha hagut una reiterada petició de retirada de l'esmena, en tot cas només deixar constància que hem atès i escoltat amb absolut respecte les posicions de tots els grups. També deixar constància que aquest és un tema que ha estat debatut al llarg de tota la setmana, i que, de la mateixa manera que els consensos socials són importants, també entenem que ho són els consensos polítics i els consensos parlamentaris.

Per tant, nosaltres mantenim la nostra esmena a la totalitat, perquè amb el contingut entenem que cal treballar d'una manera diferent, no estem d'acord, i així ha quedat manifest amb la meua intervenció, amb quin enfocament es dona a aquesta llei; volem una llei més àmplia. Però en tot cas restem oberts i per tant mantenim el compromís que hem mantingut al llarg de tota la tramitació de negociació de no retirar l'esmena però sí tenir la mà estesa per fer una ponència conjunta perquè conjuntament els grups parlamentaris puguem tirar endavant una llei important, una llei necessària i una llei desitjada.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada.

I cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, ha estat aprovada per 57 vots a favor, 50 en contra i 18 abstencions, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els vull comunicar una alteració de l'ordre del dia.

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i atesa la sol·licitud presentada de mutu acord entre la vicepresidenta del Govern i la diputada del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds - Esquerra Unida i Alternativa senyora Mercè Civit, els proposo l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària de tal manera que el debat del punt número 7, que correspon al punt següent, que és la interpellació al Govern sobre l'ocupació del personal de la funció pública, sigui substanciada demà dijous a partir de les deu.

S'aprova per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)* Bé.

Interpel·lació

al Govern sobre el dèficit previst per als anys 2012, 2013 i 2014 (tram. 300-00047/09) (retirada)

Llavors, llavors..., un moment. A continuació, substanciaré dos punts de l'ordre del dia, que seran els punts 8 i 9. A continuació, els punts 8 i 9. Demà reprendrem la sessió a les nou del dematí, però la interpellació que té el punt número 7 serà a les deu, i per tant les següents, les de les nou del matí i les dos quarts de deu seran els punts 10 i 12.

Què vol dir? Que l'11 queda suprimit, s'ha... *(Remor de veus.)* Ho torno a repetir. A continuació, fem dues interpellacions, que corresponen als punts 8 i 9. La sessió quedarà suspesa i es reprendrà demà a les nou del dematí. A les nou del dematí de demà farem dues interpellacions, que seran la número 10 i la número 12, perquè la número 11 ha estat retirada, i la número 7 es substanciarà a les deu, a partir d'aquestes dues. D'acord? *(Pausa.)*

Interpel·lació

al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut (tram. 300-00041/09)

Doncs, continuem amb l'ordre del dia i la interpellació número 8, sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana, té la paraula per a la seva defensa el diputat senyor Uriel Bertran. *(Remor de veus. Pausa.)*

Ja pot començar, eh?, senyor diputat.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors, senyores diputats... Honorable conseller de la Generalitat, senyor Boi Ruiz, anem a fer-li una interpellació sobre un tema en el qual s'ha generat un debat social i polític al nostre país, sobre les retallades anunciades en el pressupost de Salut respecte a anteriors pressupostos de la Generalitat; un debat, aquí al Parlament de Catalunya, social, que s'ha reproduït a través d'interpellacions, a través de mocions, a través de diferents preguntes que s'han fet, i des de Solidaritat Catalana per la Independència anem a insistir en aquesta qüestió perquè creiem que, fins al moment, els termes en què s'ha portat a terme en aquest Parlament de Catalunya, no anaven al moll de l'os i no plantejaven les qüestions fonamentals que ens han portat, en aquests moments, a haver de discutir sobre aquestes retallades en salut.

La primera reflexió que volem fer és que el pressupost de la Generalitat de Catalunya els anteriors anys –no només el que es preveu per a aquest any, sinó també el dels anys 2010, 2009, 2008– ja eren uns pressupostos que, en matèria de salut, estaven retallats; i estaven retallats si atenem el que són els pressupostos que destinen a la salut els països de la Unió Europea. Els països de la Unió Europea manin les dretes, manin les esquerres,

en aquests moments, de mitjana –i vostè ho sap bé–, estan destinant fins a 1.700 euros per habitant en despesa sanitària; 1.700 euros per habitant en despesa sanitària que algú podria pensar: «És que aquests països europeus, de mitjana, a la Unió Europea, estan pagant un nivell d'impostos superior al que estem pagant els ciutadans catalans?» La resposta és que no. Aquests països estan pagant al voltant del 35, 40 per cent del producte interior brut en impostos, exactament el mateix nivell d'impostos que estem pagant a Catalunya. Per tant, des d'una posició de país ja tenim els pressupostos retallats des de fa molts anys, quan a la Unió Europea es destinen 1.700 euros per habitant, i aquí l'any que se n'han destinat més han estat 1.350 euros per habitant.

Què ha passat tots aquests anys? Doncs, ja ho sabem: un espoli fiscal del 10 per cent del producte interior brut, de 22.000 milions d'euros anuals d'impostos que paguen els ciutadans de Catalunya que se'n van a Madrid i no tornen; 3.000 euros per català i any en impostos que es paguen, que se'n van a Madrid i que no tornen, i, evidentment, això ha minvat les possibilitats de despesa en àmbits com l'educació, en àmbits com la salut, en àmbits com l'atenció a la dependència, que també està a uns nivells irrisoris comparada amb altres països de la Unió Europea.

Diem això perquè no estem d'acord i ens sembla una temeritat aquest clima que s'està generant, en bona part també per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, com si els pressupostos en salut estiguessin inflats, com si aquí hi hagués unes dotacions pressupostàries en matèria de salut que no s'ajustessin, realment, a allò a què s'han d'ajustar, és a dir, a les necessitats reals dels ciutadans de Catalunya, com si hi hagués unes despeses supèrflues. Això no exclou que hi hagi àmbits on hàgim de ser més eficients, on ho puguem fer millor, on puguem ajustar, on puguem distribuir de forma més eficient i més eficaç..., però de cap manera podem plantejar que, en termes globals, els pressupostos de Salut estan inflats i, per això, calen unes retallades.

Reconeguem que tenim un problema d'espoli fiscal, que és el que ens ha impedit situar-nos a un nivell de despesa similar a la Unió Europea. És per això que és doblement injusta, aquesta retallada que es planteja per a aquest proper any i aquesta legislatura, per a aquest proper any 2011, perquè, si ja estàvem retallats, anem a fer una retallada sobre la retallada que ja tenim com a país, i això ens preocupa enormement.

Val a dir que ni tan sols en la comparació amb la resta de comunitats autònomes es resisteix parlar del nostre pressupost de Salut: estem en la novena posició d'entre les comunitats autònomes en despesa sanitària. Per tant, quan parlem que aquest bon model sanitari que ha tingut fins ara Catalunya..., ha estat precisament per l'esforç de professionals i pel talent dels professionals del sistema de salut, que no pas per les dotacions pressupostàries que hem tingut, perquè ni tan sols s'aguanta la comparació amb la Unió Europea ni amb les comunitats autònomes.

Es planteja que les retallades encara no han començat. Aquesta ha estat una de les altres..., de les premisses, que en aquests moments estem en un moment de de-

bat. I les retallades sí que han començat, senyor Boi Ruiz, i vostè ho sap. Sap que els gerents dels centres hospitalaris han començat a fer retallades preventives, perquè «tontos» no ho són, i saben que, per molt que el pressupost s'aprovi el mes de juny, el mes de juliol –o vés a saber, no?, quan vostès portaran els pressupostos a aquesta cambra parlamentària–, en la mesura que són retroactius, en la mesura que afectaran una despesa que en aquests moments ja s'està fent, el que han fet els gerents dels centres hospitalaris, atenent el clima i les declaracions que des del seu departament s'han anat fent –imagino, doncs, les consignes que, més o menys oficials, s'hauran anat passant als centres hospitalaris–..., s'han fet ja unes retallades importants.

Unes retallades que ens preocupen, i molt. Perquè suposo que vostè ja n'és conscient, però s'ha de dir en aquest Parlament, i almenys nosaltres ho sentim: retallar el pressupost en salut significa ampliar llistes d'espera, implica fer suportar dolor durant més mesos, durant més temps, a uns ciutadans d'un país que es mereixeria una sanitat sense llistes d'espera o amb llistes d'espera, almenys, com les que hi ha al País Basc, com hi ha als països de la Unió Europea, amb llistes d'espera molt ajustades i no les que en aquests moments hem de patir.

Perquè també hi ha afectació en vides humanes –perquè també hi ha afectació en vides humanes. Ens explicaven l'altre dia d'un centre hospitalari..., el qual no direm, perquè, evidentment, no volem generar una alarma social, ni volem que determinats professionals quedin afectats; però pel fet d'estar-se limitant les visites a especialistes –perquè es recomana als caps de servei: «Aneu amb compte a acceptar visites a especialistes dels metges de capçalera, perquè no les podem pagar totes»–, per no acceptar visites a especialistes, ja hi ha hagut dos problemes de diagnòstic, persones que no se'ls havia detectat un càncer, no se'ls havia acceptat la visita a l'especialista, i posteriorment se'ls ha detectat un càncer. Són casos en què estem jugant amb la vida de les persones, i, per tant, anem amb molta cura, que no estem parlant de xifres, no estem parlant només d'economia, no estem parlant de pressupostos: estem parlant que retallades pressupostàries afecten el dolor i afecten la vida de les persones, i en l'àmbit de la salut això hauria de ser sagrat –en l'àmbit de la salut això hauria de ser sagrat.

També s'estan desprogramant quiròfans. També s'està parlant que en quiròfans que ara s'estan desprogramant, en quiròfans que s'utilitzaven a la tarda, ara hi pugui entrar la sanitat privada per tal de poder complementar, a través d'aquest ús privat, els ingressos dels centres hospitalaris, quan això és enormement injust també. Perquè mentre hi ha llistes d'esperes el que ha d'haver-hi és una utilització intensiva d'aquests quiròfans per poder buidar les llistes d'espera; només en el cas que no hi hagués llistes d'espera i que hi haguessin espais, evidentment, sense utilitzar en la sanitat pública, ens podríem plantejar com els donem una utilitat i una eficiència a aquests espais.

És, per tant, doncs, que nosaltres al que convidem una vegada més al Govern de la Generalitat i des del punt de vista polític *exigim* en l'àmbit de la salut és que

vagin a buscar els diners allà on són, que siguin forts amb els fots, que siguin forts amb el Govern de l'Estat, que siguin forts allà on estan els nostres recursos que paguem amb impostos i que no tornen al nostre país; alguns, ja, de pactats, aquests 1.450 milions d'euros famosos que ja estan pactats, que estan acordats, que van ser aprovats al Congrés dels Diputats i que hi ha una incapacitat política –que nosaltres vinculem a la nul·la voluntat de fer una força política a Madrid– de recuperar, i que no ens poden demanar aquests fronts unitaris als partits polítics, perquè això és la responsabilitat del Govern de la Generalitat. Quan una cosa està pactada, quan una cosa està aprovada, és el Govern de la Generalitat que ha d'anar a fer complir aquest contracte al Govern de Madrid. Si és per fer un salt endavant cap a la independència –ja els ho hem dit moltes vegades–, ens hi tindran. Si és per anar a buscar allò que ja està pactat, ho facin aquells que tenen la responsabilitat de fer-ho, que és el Govern de la Generalitat.

Per tant, vagin a buscar els diners a Madrid, aconseguixin aquests recursos fiscals que ja han pagat els ciutadans de Catalunya. Invertim-los en la sanitat, tal com toca, i no anem cap a unes retallades pressupostàries que generaran dolor, que generaran patiment, que hi haurà pèrdua de vides humanes, i tot això no s'ho mereixen avui els ciutadans del nostre país. Tenim els diners i hem de mantenir...

A partir d'aquí, vostès plantegen que, d'acord, potser la retallada no serà d'un 10 per cent, potser la retallada serà d'una mica menys. No ens val, això, senyor Boi Ruiz, no ens val. Estem en uns moments en què la despesa en salut no es pot tocar, estem en uns moments en què la despesa en educació no es pot tocar. Si és tot el contrari!, si el que haurien de fer és incrementar aquestes dotacions pressupostàries per poder equiparar-nos a aquests països de la Unió Europea! Li demanem que el pressupost de la Generalitat per a aquest any mantingui com a mínim les partides pressupostàries en aquests àmbits tan delicats i que no cometem un error gravíssim, que durant tota la legislatura anirem arrossegant, perquè hi haurà errors, perquè generarà problemes, perquè hi haurà tensió entre els professionals, perquè els estem donant una càrrega assistencial que amb prou feines poden assumir, i al final això provocarà unes tensions que l'obligaran a rectificar i que podem avui evitar si vostès es comprometen a no tocar aquests pressupostos en sanitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Bé, moltes gràcies, president. Bé, diputat Bertran, jo li agraeixo molt que hagi utilitzat el concepte «moll de l'os», eh?, perquè és evident que el moll de l'os no és tant l'aproximació que vostè fa amb relació al que es gasta als països europeus *per capita*, que és un element

comparable, però el que es pot gastar en els països europeus està en funció de la riquesa d'aquests països europeus, i, per tant, com que nosaltres, desafortunadament, no tenim el PIB que tenen altres països europeus, no podem gastar el mateix que gasten els països europeus i, per tant, la nostra *capita* sempre serà inferior i serà molt relacionada amb la riquesa del nostre país. Per tant, des del punt de vista del moll de l'os, el moll de l'os és la riquesa del nostre país i la capacitat de generar-la per poder ser redistribuïda de la millor manera en benefici dels ciutadans de Catalunya. Per tant, nosaltres tenim un problema, que és que tenim la riquesa que tenim, que, malgrat que en moments de creixement econòmic molt important en el nostre país, no hem arribat a tenir la despesa *per capita* que esperàvem tenir, i això és perquè, hi insisteixo, la nostra riquesa ens permet fer el que fem.

Però, miri, jo crec que des del punt de vista del moll de l'os –i torno a insistir en això– estic absolutament d'acord que hi ha un element de redistribució de la riquesa a nivell de l'Estat. Nosaltres generem una riquesa i contribuïm a la resta de l'Estat, i el retorn de l'Estat cap a la riquesa que nosaltres donem a distribuir no és, ni gens ni mica –entre cometes–, «solidari» amb relació a allò que nosaltres aportem. I, per tant, vostè sap molt bé que una de les coses que jo he plantejat des del primer moment és que un dels elements pal·liatius de la situació que viu la sanitat catalana passa per un acord amb Madrid de justícia fiscal, eh?, allò que nosaltres en diem «el pacte fiscal».

Per tant, dit això, també dir-li que el Govern de la Generalitat, i en concret el conseller d'Economia, li puc assegurar que estan esmerçant tots i els màxims esforços possibles perquè compleixi, el Govern de Madrid, amb allò que té acordat i que ha de complir. Per tant, jo crec que segurament els esforços són insuficients, però li asseguro que no cedirem en la qüestió.

Però, miri, lligant el que deia abans del moll de l'os amb relació a la realitat econòmica del nostre país, la present i la futura, nosaltres ens plantejàvem –i vostè ho deia molt bé–..., els pressupostos sanitaris eren insuficients i, per tant, creïem que el primer repte que tenia el sistema sanitari de salut, amb independència de la conjuntura econòmica que està vivint en aquests moments, era la seva sostenibilitat i el seu progrés dins d'aquesta sostenibilitat. I el sistema sanitari, amb el finançament que tenia fins a l'any 2009, de la manera que estava organitzat i la manera en què dóna serveis als ciutadans, no era sostenible. I, per tant, ja havíem començat tímidament amb l'anterior Govern a fer determinades reformes des del punt de vista organitzatiu i des del punt de vista d'eficiència clínica dels serveis, que anaven amb l'orientació de mantenir aquest sistema tal com el volem i amb la sostenibilitat, al llarg del temps, que li permeti progressar.

I aquest conseller, quan compareix davant de la comissió, planteja una sèrie d'eixos, que són deu, que es resumeixen en un, en un sol manament, que és la sostenibilitat i el progrés del sistema sanitari. Una sèrie d'eixos que van cap a la millora de l'agilitat administrativa. Vostè i jo havíem parlat moltes vegades d'una simplificació de tantes i tantes estructures administrati-

ves que tenim en el sistema. Per tant, això ens ho plantejem i volem fer-ho.

Segon, un model d'atenció assistencial diferent del que tenim, adaptat a les necessitats. Tenim un model molt basat en l'atenció primària clàssica i en l'hospital clàssic, i hem d'encaixar com podem una demanda emergent, que és una demanda d'èxit del mateix sistema, que és el fet dels malalts crònics, que, allargant la seva vida, necessiten cada cop més atenció sanitària.

Per altra banda, plantejem una millora dels resultats i d'excel·lència de la sanitat pública basada precisament en un model que reforci la protecció i la promoció de la salut en què té un paper central i nou el professional sanitari.

Miri, si nosaltres passem d'un sistema sanitari on el que fem és prestar serveis –altes hospitalàries, visites, com vostè deia, etcètera–..., això és un model destinat al fracàs en el segle XXI; segurament era el model desitjable a finals del segle XX, però és un model fracassat en el segle XXI. Hem d'anar a un model diferent, on els metges no participin en la gestió, on els metges facin la gestió clínica; no participin, facin la gestió clínica. I, per tant, apostem pel paper del metge bàsicament en la governança i gestió del sistema; també, en alguna part, pensem que el ciutadà hi ha de correspondre, i també entenem que la recerca, la innovació i la marca Q de qualitat són progrés.

Aquests eren els eixos en què nosaltres volem actuar. I hi volem actuar precisament en un sentit contrari del clàssic. Nosaltres volem que els recursos econòmics siguin la conseqüència de la manera de fer i no siguin la premissa de la manera de fer. I tenim un sistema sanitari, que és el que ens podem pagar, que té una limitació molt important de progrés i de sostenibilitat, que és que la premissa és els recursos que disposem i la conseqüència és què fem. I nosaltres volem replantejar el sistema, i així ho expliquem en el seu moment, perquè la conseqüència econòmica sigui la manera de fer les coses i no la premissa.

I, per tant, això és el plantejament amb què abordem l'atenció sanitària del nostre país, una altra manera diferent de fer les coses, molt en línia amb coses que ja estaven treballades i amb un discurs i amb un debat intel·lectual creiem que superat.

És ben cert que ens trobem en un context econòmic on no és que plantejem una disminució pressupostària, és que estem davant d'una situació absolutament insòlita, que és que no tenim els diners, com he dit sempre, ni tenim ningú que ens els presti. I, per tant, no tenint els diners i no tenint ningú que ens els presti, no ens queda més remei que mirar que el sistema no entri en fallida. I no l'hem posat nosaltres en fallida amb les mesures que plantejem, eh?, sinó que diem des del punt de vista de l'aplicació de les mesures, que no és que s'estiguin fent de *tapadillo*, és que, d'aquestes mesures, hi ha una primera part de les mesures que estan posades a sobre la taula dels centres sanitaris per ser posades en marxa ja, immediatament, i una segona part que són les que estem negociant, treballarem i dissenyarem, i que passa per aquesta nova manera de fer, no per fer més activitat.

I li posaré un exemple. Si vostè canvia la manera de fer les coses i reforça l'atenció primària amb atenció especialitzada puntualment redueix d'una manera enorme –d'una manera enorme– l'atenció que necessiten, especialitzada, els ciutadans d'una determinada àrea bàsica de salut. Però bàsicament nosaltres posem en marxa unes mesures que intenten que el sistema no entri en fallida, és a dir, que amb els diners que tenim, que no són més que els que tenim, nosaltres puguem arribar al 31 de desembre sense que ningú sigui desatès.

Bé, quan vostè em planteja el tema del càncer, miri, alguna altra cosa ha d'haver-hi, perquè una de les coses que ja li asseguro que no s'ha tocat és un procediment establert des de fa uns quants anys que és el circuit ràpid de diagnòstic i de tractament del càncer, que va per vies diferents absolutament a l'atenció convencional. Per tant, jo miraré..., després si vol en privat em diu quin és el centre i ho mirarem per si ha sigut un mal funcionament d'aquest circuit i no tant..., perquè ara tot allò que no funciona normalment bé –que passa, eh?, no hi ha cap organització perfecta–, tot ara és imputable a una determinada actitud pressupostària del Govern.

És evident que, si nosaltres no podem pagar el que costa cada una de les atencions que reben els ciutadans, hem d'intentar buscar mesures que permetin que es faci l'activitat que es necessita. I per això ens limitem exclusivament a una actuació directa i aprovada pel Consell de Direcció del Servei Català de la Salut que passa per una disminució del preu unitari que paguem per l'atenció, i això té, creiem, molt poques conseqüències sobre la qualitat del servei; sí que ho pot tenir sobre la qualitat del sistema en el sentit que un sistema que tenia una llista d'espera crònica i cronicada, com tots els sistemes sanitaris públics, home, aquesta llista d'espera pot veure's augmentada.

Sí que, per altra banda, posarem en marxa i posem en marxa instruments d'una nova manera de gestionar les llistes d'espera, amb criteri basat en els mateixos clínics; crearem les comissions oportunes amb els territoris corresponents i amb els centres corresponents perquè el malalt estigui en tot moment monitoritzat per aquest factor de risc d'empitjorament de la seva malaltia i no pugui tenir conseqüències. I, és més, això ho posem d'acord amb el fòrum de malalts de Catalunya, i per tant aquest sistema de control estem acordant-lo amb aquells que representen els pacients perquè aquests riscos no siguin els riscos no desitjables.

De totes maneres, tots hem de tenir consciència que la situació de Catalunya és crítica, enormement crítica, des del punt de vista econòmic; no és críticament imputable també exclusivament a una determinada situació que obliga a utilitzar els recursos que tenim. Insisteixo molt en aquest concepte. Nosaltres no estalviem, nosaltres no retallem –ja sé que és el col·loquial–, però nosaltres no disposem dels recursos de què es disposava l'any anterior, i per tant..., ni l'any anterior, ni l'anterior, ni l'anterior.

I Catalunya té la riquesa que té i amb la riquesa que té ha de ser capaç de suportar la despesa sanitària que té. I a vegades comparacions en el sentit de la mit-

jana europea de cost, dels salaris europeus dels professionals, dels salaris europeus... Sí que és veritat que els salaris dels professionals són millors a altres països, no dels professionals sanitaris, d'altres moltes professions i oficis. El que passa és que aquests salaris, els salaris públics especialment, han d'anar relacionats amb la riquesa del país. Perquè al final hem d'explicar a tothom definitivament que els reis són els pares, i algú ha d'explicar definitivament als ciutadans que els pares són els ciutadans que paguen els reis que consumim els ciutadans a través de l'Administració pública.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Miri, jo això dels reis..., no sé què s'ha d'explicar exactament dels reis, però el que sí que s'ha d'explicar és que el rei va despullat –el rei va despullat.

Perquè, miri, senyor Boi Ruiz, jo no sé si vivim al mateix país. Vostè diu: «Hem d'ajustar la despesa sanitària a la riquesa del país.» Bé, doncs, miri's el que diu l'Idescat, miri's la riquesa del país, el que diu l'Idescat, el PIB *per capita* de Catalunya. S'adonarà que som el setè país d'Europa en producte interior brut *per capita*, som la setena potència econòmica en producte interior brut *per capita* d'Europa, i que hi ha molts països de la Unió Europea que estan per sota del producte interior brut *per capita* de Catalunya que estan destinant bastants centenars més d'euros *per capita* a la despesa sanitària. I no és una qüestió estrictament d'esquerres o dretes, de vocació ideològica d'aquests països, és que és perquè han acabat ajustant la sanitat que és necessària per donar unes prestacions suficients a la ciutadania a aquesta despesa sanitària *per capita* propera als 1.700 euros per habitant.

Per tant, aquí no ens faci creure que és que la riquesa del país és com la de Ruanda, la de Burundi o un país subdesenvolupat perquè la riquesa del país és la de la setena potència econòmica d'Europa, on s'estan destinant 1.700 euros per habitant, i aquí estem destinant 1.300 euros per habitant a la sanitat.

Per tant, aquí hi ha un *gap*, hi ha un diferencial de quatre-cents euros, que té una explicació molt clara, que no va vinculada a la riquesa del país, per sort. Per sort, som un país ric. El problema és que hi ha un país que és Espanya que ens fa ser un país pobre, que ens sotra 22.000 milions d'euros cada any, que ens fa ser un país pobre. Que si destinéssim 3.500 milions d'euros més a la sanitat, podríem equiparar-nos a la mitjana europea; el que representa entre un 15 i un 20 per cent de l'espoli fiscal anual de Catalunya. Amb un 20 per cent del que Espanya ens roba cada any en impostos que se'n van i que no tornen –això que al senyor Rivera no li agrada que digui–, que ens roben cada any, podríem, amb aquest 20 per cent de l'espoli fiscal, equiparar la sanitat a la dels països més desenvolupats d'Europa.

I hem d'assumir això, i ho hem de dir, i ho ha de dir vostè –i ho ha de dir vostè–; no és l'excusa, perquè vostè i el senyor president del Govern de la Generalitat –que quan intervé Solidaritat Catalana per la Independència no li agrada ser als plens, com no va ser-hi amb la Llei d'Independència– han d'anar a Madrid a buscar aquests recursos econòmics, a exigir-los; encara és hora que estiguem veient una actitud de fermesa i de contundència per part del Govern de la Generalitat.

L'altre dia el senyor Andreu Mas-Colell deia: «Bé, en realitat tampoc ens fan tanta falta, no tenim tantes tensions de tresoreria», d'aquests 1.400 milions d'euros. És que, clar, ja posem la bena abans de la ferida. Ja ens veiem..., des del Govern de la Generalitat ja es veuen tan acoquinats, tan difícilment assolible plantar cara a l'Estat espanyol i aconseguir que ens paguin el que deuen que ja diuen: «Bé, en realitat tampoc feien tanta falta.» Doncs, si no feien tanta falta, què fem retallant el pressupost de la sanitat en un 10 per cent, aproximadament uns 800 milions d'euros, que són la meitat, una mica més de la meitat, d'aquest Fons de competitivitat, d'aquests 1.450 milions d'euros que reclamem.

S'estan tancant llits, senyor Boi Ruiz; vostè ho sap, que s'estan tancant llits. D'aquí a quatre dies, si no està passant ja, en els serveis d'urgències, una altra vegada els malalts als passadissos esperant que pugui haver-hi un llit, que ja hi serà, perquè hi serà a les plantes on ja s'han tancat aquests llits, perquè els llits es tanquen però els llits es queden, en els centres hospitalaris, el que passa és que no hi ha ningú per fer-se'n càrrec; tindrem malalts en els passadissos dels serveis d'urgències esperant un llit quan els llits hi seran. I això passarà i vostè ho sap. I tornarem a veure aquelles escenes, que ja fa anys que havíem començat a deixar enrere, de passadissos sencers amb malalts esperant que se'ls atengui; una escena com la que veiem a les pel·lícules quan se'n van les ONG a fer-se càrrec dels països del Tercer Món. Això és el que veurem a Catalunya.

I qui se'n beneficia, de tot això? Perquè parlem clar –parlem clar. Qui se'n beneficia, de tot això? A vostè ja se li va escapar un dia, per això ja no ho ha tornat a dir: les mútues sanitàries privades. Què està passant amb tot això? Que aquí hi ha els beneficiaris, que és el manteniment –el manteniment– d'aquest impost revolucionari que paguen els ciutadans de Catalunya per seguir formant part d'Espanya, que és a final de mes haver de pagar una mútua sanitària privada. I algú dirà: «És que hi ha una gran tradició mutualista a Catalunya.» Sí, clar, hi ha una gran tradició perquè la ciutadania no tenia una sanitat pública gratuïta i havia de contractar-se la mútua sanitària privada. Però, en qualsevol cas, a Europa només tenen un 5 per cent de mutualisme, un 5 per cent de la població té contractada una mútua sanitària privada; aquí és gairebé el 25 per cent. Això ens demostra els nivells a què hem arribat d'infradotació d'una sanitat pública, que, per no tenir llistes d'espera, per poder anar al metge de capçalera quan ho necessites o a l'especialista, o tenir una determinada confortabilitat en els centres hospitalaris, s'han contractat unes mútues sanitàries privades, que està molt per sobre, el nivell de contractació, del que ens estem trobant a Europa.

No faci aquestes retallades, senyor Boi Ruiz. Li ho dic, les hauran d'acabar retirant, les hauran d'acabar retirant perquè no suportaran la pressió social que això els generarà. Podem fer front abans a aquest problema no fent aquestes retallades i mantenint l'objectiu posat a equiparar-nos en despesa sanitària als països que tenen la mateixa riquesa que la nostra i que estan destinant molt més a sanitat que no pas nosaltres.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Bé, moltes gràcies, president. Diputat, bé, escolti'm jo..., permeti'm que li ordeni els problemes tal com vostè els exposa. Jo crec que tenim un primer problema que és que tenim una caiguda evident de la riquesa del nostre país per la conjuntura econòmica, i això ho hem d'admetre, i tenim un problema afegit, que, a sobre que tenim aquesta caiguda, estic absolutament d'acord amb vostè, tenim una situació fiscal amb relació a la resta d'Espanya que ens penalitza. Aquesta és una realitat, i que hem de fer tots els màxims esforços i els està fent el Govern perquè aquesta penalització que tenim respecte a la nostra pròpia riquesa i la capacitat que tenim de tenir una sanitat d'un cost determinat la puguem superar. I, per tant, no solament ho volem fer sols..., i hem demanat, com vostè molt bé sap, l'ajuda de tothom, del país i de tots els representants polítics per poder assolir aquest espòli fiscal que diu vostè que ens fa l'Estat espanyol.

Per tant, primer problema, ens ha caigut l'economia; segon problema, a sobre que ens cau l'economia, la riquesa que ens tocaria tenir, una part d'ella, no la podem «disfrutar» perquè no se'ns retorna d'acord amb el nostre esforç.

I tercer problema. Nosaltres hem d'entendre d'una manera clara el que vostè ha dit. Som el setè país d'Europa des del punt de vista de la renda *per capita*, som el setè país d'Europa, però, clar, no podem tenir la despesa del primer, perquè som el setè, ni la del segon, ni la del tercer, ni la del quart, ni la del cinquè, si no ens posem la nostra economia a nivell del primer al sisè.

I també permeti'm que li digui algunes coses que crec que haurien d'expressar-se amb més prudència. Miri, si nosaltres no féssim res –si nosaltres no féssim res– i retiréssim qualsevol mesura de qualsevol tipus i continuéssim gastant com estem gastant, jo li asseguro que vostè veuria els hospitals de Ruanda o Burundi a Catalunya. Si no fem res i continuem fent el mateix, és precisament quan tindríem els hospitals de Ruanda o Burundi a Catalunya.

Home, jo crec que és exagerar que les mesures són aquestes, igual que jo admeto que exagero dient que, si no féssim res, tindríem els hospitals de Ruanda o Burundi. És tan exagerat, el que estic dient jo com que

vostè ha dit respecte a la situació actual. Home, sàpiga també que, des del punt de vista dels gestors, dels directors mèdics, dels responsables dels centres, home, coneixen molt bé quin és el volum d'ingressos que generen les urgències dels hospitals. Per al seu coneixement, li diré que el 60 per cent dels ingressos de qualsevol hospital procedeixen d'urgències. Per tant, la capacitat de resposta dels llits instal·lats al primer que ha de donar resposta és al volum de malalts que ingresen des d'urgències i no tant al volum de malalts programats.

Per tant, home, les coses, malgrat el que s'estigui dient, s'estan fent amb una certa racionalitat. I hem de creure en l'autoritat dels professionals, en l'autoritat dels gestors a l'hora d'implementar totes i cada una de les mesures; que les podem no compartir, evidentment. Però és molt fàcil dir: «Vagin a buscar els diners a Madrid, no facin res...» Escolti'm, si no fem res, el primer compromís que té aquest Govern, que és garantir la sostenibilitat i el progrés d'aquest sistema sanitari, difícilment podríem complir-lo.

Per tant, nosaltres creiem que estem fent el que toca fer, sabem que estem fent el que toca fer, sabem que això no és fàcil i som conscients que té una dificultat enorme. Jo li puc assegurar, i ho sap molt bé, senyor Uriel Bertran, que a mi m'hauria agradat venir en una època expansiva, on hagués pogut complir amb totes les inversions, on hagués pogut incentivar tots els professionals, on hagués pogut fer el sistema sanitari català molt més excel·lent del que encara és, però em toca una responsabilitat més complicada i més difícil, que és continuar mantenint l'excel·lència d'aquest sistema, continuar mantenint la categoria dels nostres professionals i evitar que la paràlisi per l'anàlisi i la paràlisi per la decisió i el debat polític ens portin al fet que, no fent res, ens trobem realment en una situació d'insostenibilitat i de real problema sobre l'atenció als ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari (tram. 300-00045/09)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva exposició té ara la paraula l'honorable diputada senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, bé, Esquerra Republicana de Catalunya ha plantejat aquesta interpel·

lació amb la voluntat de poder esbrinar, de poder disposar de més informació sobre les retallades anunciades en l'àmbit de la salut. Dic «més informació», perquè vostè va tindre l'amabilitat, la setmana passada, de convocar-nos a dues reunions, i jo li ho agraeixo moltíssim, però la conclusió de les dues reunions va ser poc aclaridora, sobretot, de cap a on van les polítiques públiques de salut.

Jo diria que les conclusions de la trobada les podríem sintetitzar en dos punts. En primer lloc, ara sabem, doncs, que les retallades en lloc de fer-se d'un sol cop, tal com s'havia anunciat amb anterioritat, tant per vostè com per altres alts càrrecs del seu departament, ara les reestructurarem en dues fases: una, primera, amb la concreció de la retallada pel que fa a la compra de serveis, farmàcia, les retallades en la inversió i la reducció, també, de l'estructura administrativa. Però, en segon lloc, la segona conclusió que en vam treure la setmana passada és que..., precisament la que no està especificada en el document que vostè mos va adjuntar, és el gruix, al meu entendre, de les retallades en l'àmbit sanitari i assistencial, tal com vostès ens ho van passar, que suposen un 60 per cent del total del seu càlcul per a la reducció d'aquest dèficit. I que aquestes, doncs, s'anunciaran després de les eleccions municipals, i, evidentment, honorable conseller, el més profà ho té clar: és a dir, és una decisió clarament electoralista perquè la decisió ja està presa. Però això pot evitar, doncs, condicionar aquest vot, condicionar el seu electorat de cara al vot municipalista, atès que també hem d'entendre que aquesta segona part serà molt més crua que la primera.

I ho dic perquè, en cap moment..., no tenim en aquest moment cap informació, cap novetat de les que ja disposàvem amb anterioritat. Vostè jo diria que és el conseller més interpel·lat del Govern i jo diria que cada ple vostè ha estat interpel·lat més d'una o dues vegades; ho sabem per vostè, però també ho sabem per tota la informació que ens han passat els diversos professionals amb què ens hem reunit.

Vostè, com a mesura de xoc, davant de les contínues protestes de tothom –usuaris, professionals i, fins i tot, el president del seu Consell Assessor–, ens diu ara que tot respon a un problema de mala comunicació, d'una mala comunicació de l'abast d'aquestes retallades, i, hi insisteixo, honorable conseller, que això és curiós, perquè jo diria que la seva conselleria és la que ha sortit més en els mitjans de comunicació, tant escrits com els audiovisuals; fins i tot, si féssim el còmput, més que el mateix president de la Generalitat. Jo crec que realment el problema no és una mala comunicació, sinó és que, de manera reiterada, durant quatre mesos, vostè i els alts càrrecs del seu departament, només han parlat de retallades. I aquest és el problema de comunicació que tenen: parlar amb exclusivitat de les retallades o del Pla de mesures per a la contenció del dèficit.

I aquest és també el seu problema, hi insisteixo, perquè vostè només ens ha parlat de com hem de reduir la despesa i no ens ha parlat mai –no ens ha parlat mai– de com es poden millorar els ingressos –ara acaba d'haver-hi una altra interpel·lació que també anava en aquesta línia. I jo ho entenc, és complicat parlar de com millorem els ingressos després que el seu Govern

ha pres una decisió, amb el fet de suprimir l'impost de successions, que només beneficia les persones més riques del seu país; i ara també amb el seu Pla de govern, presentat ahir, ens parlen, ja, de les desgravacions o que estudiaran com fan les desgravacions fiscals a les persones que es poden pagar una sanitat privada. I això, quan estem parlant de desgravacions fiscals, també estem parlant de reducció dels ingressos. Per tant, en cap cas ens parla de com podem millorar, excepte amb un concepte molt més ampli i molt més global, que..., avui afortunadament ja hem aprovat la constitució de la comissió per al concert econòmic, que no només tindria efectes sobre la salut o sobre la sanitat, sinó també sobre el finançament general de la Generalitat.

Per tant, a hores d'ara, senyor conseller, a mi m'agradaria saber quines són les seves línies de treball, cap a on anem, quin és el seu model sanitari català, què vol conservar de l'actual model, què creu que és necessari incrementar, però també què creu que és necessari suprimir, què s'ha de modificar, com el farem sostenible en el temps. I m'agradaria, evidentment, honorable conseller, que amb la seva resposta em pogués explicar clarament quin és aquest model sanitari que vostè proposa, perquè entendria que això seria la sortida d'aquest túnel que tan bons resultats els va donar però que ara estem encallats a la meitat.

I també m'agradaria, honorable conseller, que m'expliqués amb quines complicitats vostè compta per a impulsar-lo, perquè en aquests moments la gran majoria del sector, de l'àmbit de la salut, vostè els té en contra –els té en contra– de les decisions que es van prenent des de la conselleria. Vostè té concentracions, vostè té manifestacions, tancades, i, a hores d'ara, els indicis per millorar aquest panorama, doncs, són pocs –són pocs.

I miri, senyor conseller, sense la complicitat i la participació dels professionals –que, al meu entendre, són els principals gestors dels canvis–, vostè pot aconseguir reduir les despeses, però no podrà mantenir la qualitat del sistema, la qualitat assistencial de l'actual sistema. I vostè ho sap molt bé i ho sap millor que ningú, precisament per la seva pròpia experiència professional, que les coses són d'aquesta manera. Vostè ha volgut parar el cop per les municipals i l'únic que ha aconseguit és allargar l'agonia, la incertesa, i, mentrestant, l'atenció sanitària ja està experimentant canvis amb acomiadaments de professionals, amb reducció de la seva activitat.

Ahir vàrem conèixer el seu Pla de govern, el Pla de govern per als propers quatre anys. Malauradament, un pla de govern molt generalista, de macroobjectius; tenim els titulars, però no tenim la lletra petita, i tampoc no tenim els pressupostos que acompanyaran les diverses actuacions que vostès proposen.

I, miri, fa pocs dies en parlàvem en aquest Parlament..., i, de fet, vàrem aprovar una moció en la qual el Govern es comprometia a no allargar les llistes d'espera ni tampoc les intervencions quirúrgiques ni les proves diagnòstiques, però avui –avui– coneixem per boca seva, per boca, també, dels càrrecs del seu departament, que la conselleria en aquests moments –també ho diu el Pla de govern, eh?– està treballant

en aquest nou model de gestió de les llistes d'espera. I s'ha reconegut –i també ho va fer el director del Servei Català de la Salut– que se sobrepassaran els sis mesos, podem arribar als vuit –després, en la segona fase, fins i tot a més– per a totes aquelles operacions considerades no urgents.

Són aquests els exemples de mala comunicació, que un dia les coses són de color blanc, l'endemà són de color vermell, i això com a resultat d'aplicar les retallades de la primera fase; però aquesta mala comunicació es pot agreujar amb les retallades de la segona.

Miri, el Sistema Català de la Salut és un model d'èxit... –i això està reconegut àmpliament per la comunitat internacional–, és un model d'èxit, malgrat que té un nivell molt baix de despesa si el comparem amb la mitjana europea pel que fa al percentatge del producte interior brut. Per tant, estem davant d'un model, d'un sistema que és correcte, amb una bona relació cost/qualitat; és un sistema també correcte malgrat que la inversió en salut a Catalunya també està per sota de moltes altres comunitats de l'Estat espanyol.

Jo crec que ara és un bon moment, honorable conseller, atès que el gruix de les retallades s'ajorna fins que passin les eleccions municipals –i, per tant, ja ho he dit abans, que no es perjudiquin els resultats electorals de Convergència i Unió–, perquè s'aprofiti aquest temps per donar més protagonisme als professionals de l'àmbit de la salut; que siguin ells, aquests professionals, amb criteris mèdics, els que marquin les línies vermelles de la contenció de la despesa; unes línies que en cap moment posin en perill la bona salut del nostre sistema, la qualitat assistencial i aquest model d'èxit de què parlàvem abans. El personal sanitari s'ha d'involucrar en la presa de decisions per a la contenció de la despesa. És el personal sanitari el qui té el coneixement de les necessitats dels malalts, és el qui té el coneixement, també, del cost de la malaltia. I també saben, aquests professionals, per on es pot estalviar. Perquè, si no fem cas a aquests professionals, acabem fent allò que és el més fàcil, que és acomiadar, tancar recursos, tancar llits, tancar quiròfans o, com és el cas de l'Hospital Josep Trueta, de Girona, eliminar els espais de «solapament» entre els torns d'infermeria o de zeladors, temps que és necessari, potser no tot, però és un temps necessari per al traspàs de la informació.

Cap a on anem, senyor conseller?

El vicepresident primer

Honorable diputada, si us plau...

Carme Capdevila i Palau

Jo estic d'acord..., acabo –acabo. Racionalització i eficiència, tots hi estem d'acord, però, a costa de què, senyor conseller?

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Honorable diputada, bé, miri, jo el primer que m'agradaria plantejar-li i dir clarament és que, si no tinguéssim eleccions municipals segurament no estaríem fent aquest debat ni aquesta interpellació, ni aquestes confusions que hem creat entre tots.

En segon lloc, quan vostè diu: «Comunicació, que és la conselleria que més apareix en els mitjans de comunicació...» Miri, jo crec que faria un matís: el tema sanitari és el que més apareix als diaris i del qual menys parla el conseller de sanitat als mitjans. Tothom parla sobre la sanitat als mitjans i qui menys parla és el conseller, i quan parla diu sempre el mateix. Per tant, jo crec que els mitjans de comunicació, doncs, són l'escenari on tots, òbviament i legítimament, donem les nostres opinions, configurem els nostres plantejaments, però el conseller i el departament poc han sortit, segurament menys del que haurien hagut de sortir... (*veus de fons*), perdó..., exacte, menys del que hauríem hagut de sortir hem sortit als mitjans.

Per tant, que es parli de salut als mitjans no vol dir que tot el que es digui ho digui el conseller, eh? És a dir, es diuen moltes coses que el conseller no ha dit. I jo em ratifico, hi insisteixo, en la meua compareixença davant de la comissió en el seu moment i en allò que he parlat amb els portaveus parlamentaris i amb els grups parlamentaris.

Miri, quan vostè parla dels professionals..., clar, fa la impressió, ho deia –ja no hi és– el diputat Uriel Bertran, que el rei va despullat, no? A veure, jo m'estic reunint i em reuneixo amb els responsables i representants de les juntes clíniques dels centres hospitalaris de Catalunya, em reuneixo amb els fòrums de pacients i amb les associacions de pacients, em reuneixo amb els farmacèutics i amb els farmacèutics clínics hospitalaris. És a dir, estem plantejant aquesta segona fase, des del punt de vista d'anàlisi, i he d'insistir en la positiva actitud de coresponsabilitat dels professionals quan parlo amb ells: de fins on podem arribar, fins on no podem arribar, com podem fer-ho, com no podem deixar de fer-ho.

Clar, quan parlem de tancament de llits, sap quants llits es van tancar el mes d'agost de l'any passat a Catalunya? (*Veus de fons.*) El mes d'agost, dos mil –dos mil–, perquè..., però, alerta a utilitzar la tecnologia: utilitzar un nombre de llits més alt o més baix no significa que els hospitals deixin de tenir llits. Per tant, estem dient que la utilització de llits tendeix a la baixa. Evidentment, a l'agost se'n tanquen dos mil i no passava res –i se'n tancaven dos mil perquè era període vacacional.

En segon lloc, home, també he de dir-li que una de les coses que justifica que s'utilitzin menys llits és, precisament, el que vostè diu: el sistema d'èxit del nostre sistema sanitari. Per què? Perquè, miri, si resulta que, des del punt de vista de la cirurgia major ambulatòria, cada cop anem operant, cada any, més gent sense ingressar-la, necessitem menys llits. Si nosaltres cada cop millorem més allò que en diem «ingressos evitables», perquè un pacient està ben controlat de la seva insuficiència cardíaca i no fa una crisi d'insufi-

ciència que justifiqui un ingrés, per tant, necessitem menys llits. Si nosaltres millorem l'atenció del malalt en el seu procés i no tenim més taxa, no va augmentant, sinó que va disminuint, la taxa de reingressos pel mateix motiu clínic, necessitem menys llits.

Per tant, no barregem conceptes que són absolutament acceptables des del punt de gestió sanitària quan el sistema és d'èxit. Com més d'èxit és un sistema menys llits necessita. I deixem de valorar la grandesa d'un sistema sanitari pel nombre de llits que té, perquè això ja és un error superat fa molt temps, i que és negatiu el fet que utilitzis menys o més llits en períodes de temps determinats.

I és evident que la situació econòmica obliga que els centres sanitaris reprogramin l'activitat, optimitzin els seus recursos i evitin utilitzar aquests llits, no tancar-los, utilitzar aquests llits en períodes de temps determinats. Tenim la garantia que es puguin obrir en tots i cada un dels moments.

Però, miri, m'agrada molt la segona part de la seva intervenció, perquè tothom està interessat en les retallades i, malgrat que un predica *en el desierto*, ningú hi està atent ni hi presta atenció. I li agraeixo la insistència en la pregunta de quina és la sortida del túnel. Miri, nosaltres arribem al Govern amb una idea molt clara del que nosaltres volíem i volem que sigui el sistema sanitari, amb independència d'aquesta situació econòmica en què ens trobem, i això no impedirà que el sistema sanitari vagi evolucionant en aquesta legislatura cap a on nosaltres volem.

Miri, nosaltres plantejem un model sanitari que supera absolutament el criteri que fins ara ha funcionat; el criteri planificador del sistema sanitari que des del punt de vista dels treballs dels últims temps ha estat molt centrat en els serveis i les necessitats, malgrat tot, ve amb una inèrcia brutal de plantejament en base a equipaments. I, miri, no cal que li digui que en aquest entorn i en aquest context d'eleccions municipals tothom vol hospitals i no parla de serveis, eh?: «Jo vull el meu hospital, jo vull la meua àrea bàsica, jo vull el meu CAP, jo vull el meu consultori local.» I estem parlant constantment d'infraestructures i d'estructures i no estem parlant de serveis.

Per tant, nosaltres volem girar, girar això amb un debat intel·lectual, com deia abans, que ja hem fet, que ja hem superat, i que en tenim escrits, que heretem molt gustosament i que posem en marxa. Nosaltres plantejem l'atenció sanitària als ciutadans, hi insisteixo, com a premissa i no com a conseqüència. Li poso un exemple: nosaltres volem una atenció primària que superi el model clàssic de la reforma d'atenció primària, que guanyi resolució, amb una prestació de serveis als ciutadans, que tingui el suport d'especialitat que toca en cada moment i que a més a més estigui finançada igual a tot Catalunya, per la mateixa *capita*, tal com hem dit sempre i tal com recollim dels plantejaments anteriors. Per tant, tot ciutadà de Catalunya, visqui on visqui, tindrà un finançament de la seva atenció sanitària pública de primer nivell de resolució, que no solament és d'atenció primària, amb una cartera de serveis molt clara i molt definida, el mateix recurs econòmic,

estigui on estigui, cosa que no passa en aquests moments –cosa que no passa en aquests moments–, no perquè no s'hagi volgut, sinó perquè la realitat econòmica de cada territori ha anat en funció de la despesa històrica dividit pels habitants. I això no és un *capitatu*, eh?; això és una assignació pressupostària històrica.

En següent lloc, miri, nosaltres volem que aquest sistema d'atenció de primer nivell de resolució, que és l'atenció primària més el «solapament» de l'atenció especialitzada, trenqui definitivament la cultura aquella de la coordinació. Miri, la cultura de la coordinació depèn de dues voluntats, i hem de passar de la cultura de la coordinació a la cultura de la cooperació i la integració. Això vol dir que l'atenció especialitzada ha de donar suport a la primària i que l'atenció especialitzada ha d'arribar a un nivell de resolució igual a totes les regions sanitàries de Catalunya, a través d'una cartera de serveis, no a través de dispositius sanitaris, d'una cartera de serveis que opera en diferents centres sanitaris en funció de les necessitats dels ciutadans. I, per tant, nosaltres volem també que aquesta capacitat de resolució de l'atenció especialitzada estigui basada en evidència científica, no en altres paràmetres ni en altres interessos.

Miri, nosaltres hem analitzat, per posar-li un exemple, la cirurgia del càncer al nostre país. La cirurgia del càncer de l'esòfag, que és una cirurgia altament especialitzada, es fa a divuit centres de Catalunya –a divuit centres de Catalunya–, perquè fem hospitals per fer una miqueta de tot, no fem equipaments perquè actuïn determinats serveis amb una relació de cost-eficiència. Divuit. Sap quants d'aquests divuit centres de Catalunya tenen la massa crítica suficient per garantir la qualitat de la cirurgia de l'esòfag que poden oferir, massa crítica, volum de malalts necessaris per justificar aquell servei i el *training* dels seus professionals? Set –set.

Per tant, el nostre plantejament passa per l'anàlisi i per fer..., aquesta anàlisi la trobem feta, eh?, no la realitzem nosaltres, que la trobem feta des del punt de vista dels equips anteriors. I, basat en aquestes anàlisis, nosaltres volem reordenar els serveis dels territoris per donar més qualitat i més muscle als territoris i no al revés, tenir molt greix i poc muscle.

I dic igual la cirurgia del pàncrees, càncer. No es pot fer cirurgia del càncer del pàncrees a dinou centres sanitaris de Catalunya si volem garantir seguretat, eficiència i qualitat als ciutadans. I nosaltres reordenarem els serveis del territori sense menysprear cap dels equipaments actuals ni cap dels equipaments futurs. Però jo li deia a una alcaldessa, fa poc, que em venia a dir: «M'has de fer un hospital a la meua ciutat, perquè està compromès», li deia: «No, et faré un equipament sanitari i segurament els serveis te'ls prestaran aquells serveis que estan donant els serveis als teus ciutadans a una distància de trenta minuts.»

No podem cometre l'error de micronitzar el nostre sistema sanitari. Arribava un moment en què el desenvolupament estructural ja ha arribat on ha arribat. I, per tant, anem a una reordenació profunda de serveis ba-

sada en masses crítiques que donin garanties als ciutadans.

I, per tant, això anirà acompanyat d'una tercera cosa, que és redefinir què és l'alta especialització i els serveis terciaris a Catalunya. Però, sobretot, una cosa a la qual volem donar resposta formal, ordenada i el més gran possible és a l'atenció al malalt crònic, fràgil i pluripatològic que tenim a Catalunya, que en aquests moments és una demanda molt important que està resolta des de l'atenció primària amb organitzacions *ad hoc* i està resolta des de l'atenció hospitalària i sociosanitària també amb plantejaments *ad hoc*. Molts d'aquests plantejaments *ad hoc* són exitosos amb fórmules pilot, i per tant nosaltres volem estendre l'atenció a la cronicitat a categoria de línia d'atenció en el nostre país per poder garantir un servei integral a tots els nostres ciutadans.

Per tant, la nostra sortida del túnel passa per un model diferent que no es basa en hospitals ni en equipaments sanitaris; es basa en serveis als territoris amb garantia de massa crítica, es basa en la jerarquia de coneixement d'un hospital respecte a l'altre i es basa en un eix central d'allò que és la demanda emergent en aquests moments: la cronicitat, que, per cert, insisteixo, com vostè deia abans, com més cronicitat tenim vol dir que més èxit té el nostre sistema sanitari; com de més gent salvem la vida posant-li un *stent*, més malalts i més demanda sanitària gestionarem després. I això és una cosa que hem d'entendre tots des del punt de vista de la realitat del nostre país.

I jo reitero, amb aquesta simplicitat, segurament, de plantejament, que anem a un canvi, a una reforma del sistema mantenint els valors del sistema de proximitat, universalitat, equitat i eficiència. I, per tant, aquests eixos del nostre model, diversitat en la gestió i sobretot proximitat, els volem mantenir. Però sobretot el que no volem confondre és la proximitat amb la comoditat a l'accés.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, comoditat i proximitat poden ser alhora, les dues coses poden ser possible, i per tant tampoc no hi renunciem, perquè els malalts sempre vénen acompanyats també pels seus familiars.

Miri, vostè m'ha parlat molt de llits, jo li n'he parlat molt poc, de llits, però sí que és veritat que anys anteriors es podien tancar, i es tancaven, doncs, dos mil llits el mes d'agost, però era un període que estava molt limitat, estava molt clarificat. I ara el que no sabem és quant de temps quants llits es tancaran i per a quant de temps es tancaran.

Jo li dic, honorable conseller, que hem d'estar molt amatents perquè l'abast de les retallades..., vostè vol mantenir aquest sistema, però l'abast de les retallades pot fer també que la recuperació en el futur sigui bastant inassumible, per no dir inassumible.

Jo li vaig..., hem presentat, Esquerra Republicana, aquesta compareixença, i, de fet, ja li vaig demanar també quan vostè..., no aquesta compareixença, sinó aquesta interpellació, i ja li vaig explicar quan vostè va comparèixer a la Comissió de Salut que tindria el nostre suport si vostè es comprometia a liderar un gran acord de país, un pacte amb tots els agents: professionals, usuaris, usuàries, les diverses administracions, formacions polítiques, agents socials, entre altres, els que vostè vulgui. Per nosaltres aquest gran pacte és la garantia que tenim per a la sostenibilitat del sistema i la qualitat assistencial no avui, sinó avui i els propers vint anys. I dependrà, evidentment, aquesta garantia d'aquesta sostenibilitat del sistema, doncs, en gran mesura, de la coresponsabilitat de tots. I no la defugim, aquesta coresponsabilitat. I per tant també dependrà en gran mesura del diàleg i del consens de tots els sectors implicats.

Per nosaltres ara és més necessari que mai trobar aquests punts de consens des d'aquesta òptica més integral, no només centrada en les retallades i en la contenció de la despesa. Jo crec que alguns dels eixos del seu Pla de govern poden ser un punt de sortida per establir-lo. I crec que hem de començar a fer una anàlisi amb profunditat del que és el nostre sistema públic de salut, i buscar propostes de futur, evidentment, que siguin equitatives i que siguin justes.

Jo, honorable conseller, li proposo que parlem tots plegats de com es pot mantenir la qualitat assistencial alhora que racionalitzem els recursos, que en parlem tots; que parlem entre tots de les noves necessitats de la nostra població –envelliment de la nostra població, immigració, entre altres–; que parlem entre tots del nou Pla de salut 2011-2014; que parlem entre tots del cost assumible d'aquesta sostenibilitat del sistema; que parlem entre tots de l'adequació de la cartera de serveis i de recursos; parlem entre tots també del seu cost-eficiència; parlem també d'aquest model territorial del sistema sanitari, model territorial amb més autonomia de gestió; parlem entre tots de la planificació i de la formació dels professionals, i parlem també com es millora i com es continuen impulsant les noves tecnologies en el sistema per reduir també l'excés de burocratització d'aquest sistema; honorable conseller, parlem entre tots també de com es redueix la despesa farmacèutica.

El nostre grup li presentarà una moció subsegüent en què demanarem, evidentment, que el Govern i vostè al capdavant lideri aquest gran pacte de país pensant en el que li deia, en aquest model de salut per als propers anys, per als propers deu, quinze, vint anys, que blindi aquest model, que abans l'hem definit d'èxit, sobretot que el faci sostenible ara, avui, en el present, però també en el futur a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Honorable president... Honorable diputada, miri, jo, em sembla que era el mes de novembre de l'any passat, publicava un article a *La Vanguardia* que es titulava «Per un pacte moral», perquè jo crec que des del punt de vista polític nosaltres tenim l'obligació de transmetre als ciutadans la sensació que el tema sanitari, com havia estat fins ara, era un tema que, sense un pacte explícit, no s'havia utilitzat mai com a arma llançadora en el sentit que s'està utilitzant en aquests moments. I segurament..., admetent els errors que em pertocuen, eh?, però aquesta era una qüestió que estava bastant resolta fins ara. Segurament hem arribat a un moment molt complicat, amb un escenari de calendari molt complicat, però jo parlava d'un pacte moral. I a aquest pacte moral, escolti'm, nosaltres hi estem disposats, i ho estem fent, eh?, ho estem fent, el que passa és que dona la impressió que no ho estem fent perquè no ho fem d'una forma agregada, amb un escenari comú i on sigui tothom, però ho estem fent.

I estem parlant de què? Miri, nosaltres estem parlant d'allò de què estem disposats a parlar amb tothom, eh?, i estem disposats a arribar als màxims consensos possibles, tal com jo li vaig dir, recollint la seva proposta, a la Comissió de Salut, el 3 de febrer d'enguany. Miri, nosaltres estem disposats a parlar de simplificar la nostra sanitat des del punt de vista administratiu; estem disposats a definir un model, com vostè deia, d'autonomia de gestió territorial i de governança; estem disposats a parlar amb tothom de simplificar el sector públic i dotar-lo d'agilitat, de desburocratitzar la gestió administrativa; estem disposats a identificar i posar sobre la taula totes les noves necessitats assistencials que els ciutadans tenen expressades a través d'una nova demanda, i orientar la planificació a la resolució amb objectius de salut; estem disposats de desplegar un model d'integració assistencial i parlar-ne, i de l'articulació del servei d'atenció a les persones; estem disposats a parlar de garantir l'equitat d'accés als resultats i a la qualitat i gestionar la pràctica variable o la variabilitat de la pràctica clínica.

Miri, nosaltres estem disposats a parlar de la transparència, però de la transparència amb totes les conseqüències. Estem disposats a parlar d'impulsar, adaptar i analitzar l'actual sistema d'assignació de recursos per territori, que no s'ajusta a les necessitats, la majoria de vegades, sinó que s'ha ajustat a altres pressions que no tenien res a veure amb les necessitats sanitàries d'aquella comunitat i d'aquell territori. Estem disposats a parlar d'utilitzar definitivament les tecnologies de la informació i de la comunicació com aquest eix integrador entre els ciutadans. Estem disposats a promoure l'autonomia de govern, això sí, rendint comptes i resultats d'allò que fa cada un potenciant la central de resultats, que és impulsant una agència que, des del punt de vista d'autoritat, determini allò que vostè deia abans, cost/eficiència: què hem de

deixar de fer perquè no serveix per a res, quin medicament no té justificat que l'utilitzem i quines actituds sí que està justificat que utilitzem de forma alternativa.

Estem disposats a parlar d'un model de salut pública que reforci la protecció i la promoció de la salut i que sigui un servei més integrat en el territori i no una xarxa paral·lela a l'actual sistema sanitari. Estem disposats a parlar d'educar en salut els ciutadans perquè siguin responsables de la seva salut i de les conseqüències que té sobre el sistema sanitari. Estem disposats a parlar d'una veritable participació ciutadana, no d'acudir a reunions informatives en les quals després no transmetem el que diem. Estem disposats a definir un espai per a la recerca i la innovació, important, perquè el que realment és progrés en sanitat és recerca i innovació. Estem disposats a parlar del paper del professional sanitari no solament en el seu paper com a professional, sinó en la governança efectiva del sistema i la seva responsabilitat, i, per tant, traslladant-li competències, traslladant-li responsabilitats i traslladant-li, òbviament, incentius.

Estem disposats a parlar de requalificar els nostres professionals ordenant en el marc de la llei i l'Observatori de les Professions Sanitàries les seves categories professionals. Estem disposats a parlar de les altres professions sanitàries que no són les mèdiques, quin és el seu paper i el seu espai per atendre els nostres ciutadans. I estem disposats a parlar de la implicació i la coresponsabilitat del ciutadà, sense demagògies, en la seva pròpia salut; i, per tant, definir un model de relació amb la ciutadania, d'acord amb el seu dret, però també amb els seus deures. I, sobretot, estem disposats a parlar d'una cosa que crec que és irrenunciable, de la marca Q, de qualitat, de la nostra sanitat. Nosaltres estem disposats a parlar, a acordar i a consensuar, amb tothom, aquesta marca Q de qualitat en salut de Catalunya, de la seva salut pública com a referent d'excel·lència. I, per tant, nosaltres això ho volem promoure no des d'una declaració d'intencions, sinó articulat a través d'instruments d'evidència que determinin on tenim la qualitat, per què la tenim i com hem i la podem conservar.

Per tant, jo estic absolutament disposat –com ho estem fent, eh?– a parlar amb tothom. Estem parlant amb tothom. Segurament no n'estem parlant d'una manera formal i en un espai concret i determinat, però això no vol dir que no estiguem parlant amb tothom.

Per tant, a partir d'aquí, jo plantejo el que estic plantejant amb insistència: nosaltres volem parlar, estem parlant amb tothom i volem consensuar. I volem que aquest sistema sanitari continuï sent un sistema on l'acció política quedi limitada, exclusivament, a les ineficiències i ineficiències del sistema i no a altres raons.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió; la reprendrem demà de matí a les nou amb els punts 10, 12, 7, 13 i 14.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tres minuts.